اغزن سیم
ناول
لیکوال: نصیر احمد احمدي
چاپ چارې:
۰۷۷۷۶۲۶۱۶۱/۰۷۰۰۶۲۶۱۶۱
Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

اغزن سيم

ناول

ليکوال:
نصير احمد احمدي

۱۳۹۱ل

(c) ketabton.com: The Digital Library

د کتاب ټول حقوق خوندي دي.

د کتاب پېژندنه

د کتاب نوم	:	اغزن سیم
لیکوال	:	نصیر احمد احمدي
برېښنالیک	:	nasirahmad_ahmadi@yahoo.com
موبایل شمېره	:	۰۷۰۰۲۵۲۱۹۱
کمپوز او د پښتۍ انځور	:	ن. ا. احمدي
د پښتۍ ډیزاین	:	رضا پارسا
د چاپ شمېر او کال	:	۱۰۰۰ ټوکه - ۱۳۹۱ل
چاپ چاري	:	مومند خپرندویه ټولنه
انلاین چاري	:	مختار احمد احسان - د لراوبر ډاټ کام برېښنایي کتابتون

www.Larawbar.com

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

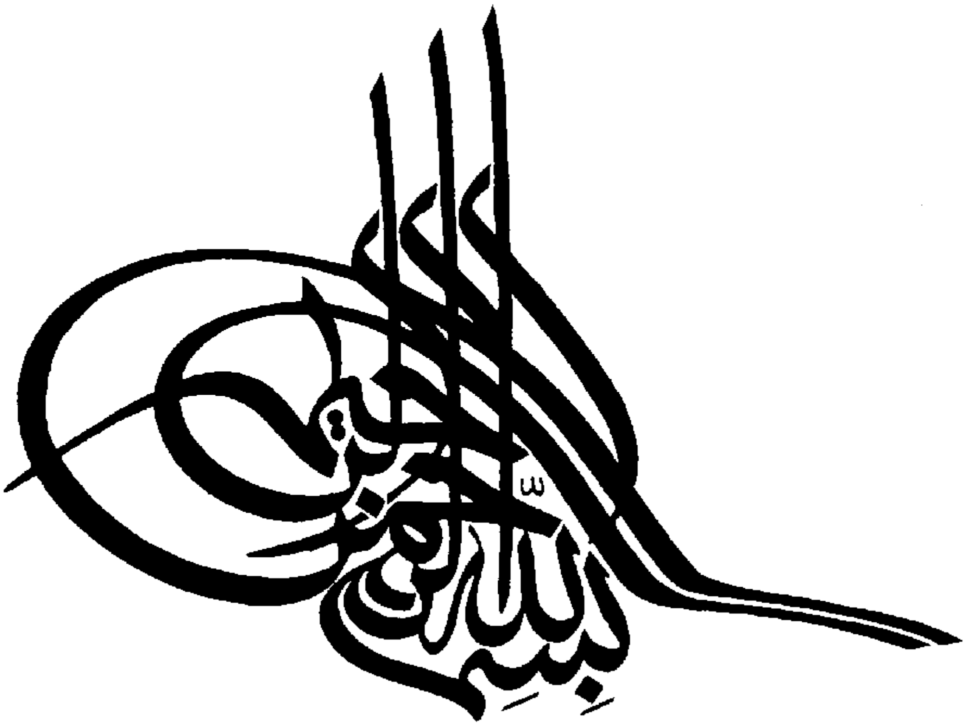

(c) ketabton.com: The Digital Library

* * *

کمپيوټر مې چالان کړ، ايمېلونو ته ورغلم، څلور ايمېله ول. درې دفتري او يو هم ناشناخته.
ناشناخته ايمېل مې لومړی وکوت، ليکلي و:
_مرم، د ژوند کيسه مې ليکې؟
ادرس ته مې وکتل، ګډوډ توري ليکل شوي وو. سر مې پسې ونه ګرځاوه، د دفتر ايمېلونه مې ځواب کړل، د مېز پر سر د راډيويي خپرونو پرتومتنونو اصلاح غوښته.
لس بجې وې، په هماغه ادرس بل ايمېل راغی.
_فکر دې وکړ؟
ومې ليکل:
_ته څوک يې ؟
دقيقه ووته. ځواب راغی:
_ ستا دوه_ درې ناولونه مې له انټرنټه راواخيستل. هيله کوم. د چټ پاڼې ته ورشه !
هماغسې مې وکړل.
ويې ليکل:
_سلام
وعليکم. ته څوک يې؟
_ام م م... ضروري ده؟
_هو
_دوه ويشت کلنه يم.
ومې ليکل:
_پوره ځواب نه و.
_ها ها ها...
_ولې خاندې؟
ويې ليکل:
_زما د ژوند کيسه ليکې؟
_نه !
_دوه ويشت کلنه يم.
_دوه ويشت کلنه يې که دوه ويشت کلن؟
_ها ها ها... دومره بې باوره؟
_د باور دليل؟
ځواب يې رانه کړ.
ومې ليکل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـیو وخت مې له یو چا سره چټ کاوه، ځان يې نجلۍ معرفي کړی و، خو وروسته مې ملګری وخوت، تر اوسه مې ځوروي.

څه يې ونه لیکل.

په کیسه کې يې نه شوم ګړی ته مې وکتل، لس نیمې بجې وې، جلسه مو درلوده. یو نیم ساعت وخت يې ونیو، د کنفرانس له سالونه سیده پورته طعامخانې ته وختم، ماسپښین یوه بجه بېرته کمپیوټر ته کېناستم، څو پرله پسې جملې يې لیکلې وې.

ـ د چا چې مرګ نږدې وي، دروغ نه وايي. زما د ژوند کیسه ولیکه، هم به موضوع ومومې او هم به دې نورو ته خیر ور ورسېږي. که امکان لري، د ټلیفون نومره دې راته ایمېل کړه.

ومې لیکل.

ـيې؟

نه وه.

نومره مې ور ولیږله.

* * *

تیاره وه، په نیازبېک کې د دفتر له موټره کښته شوم، نیازبېک د کابل ښار په لوېدیځه څنډه کې پرته سیمه ده، کورونه يې بې نقشې دي، تنګې کوڅې لري، زه هم همدلته په یوه کرايي کور کې اوسم.

دا تنګې کوڅې په ژمي کې د تګ وړ نه وي، بس! د دواړو خواوو د بامونو واورې کوڅو ته رالوېږي، هغوی چې موټر لري، موټر يې سلامت درې میاشتې په کورونو کې ولاړ وي.

برق نه و، په توره شپه کې روان وم، خو له بامونو رالوېدلو واورو دومره رڼا کوله چې پل سم ځای کېږدم.

د کوڅې په سر کې نانوايي ته ور وګرځېدم. یوه ډوډۍ مې راواخیسته، بس وه، ماشومان کلي ته تللي ول.

په کوڅه کې راتاو شوم، ټلیفون وشرنګېد، له جیبه مې راویست، سکرین شنه لمبه کوله، نومرې ته مې وکتل، خارجي وه. غوږ ته مې ور ووړ:

ـهلو!

ښځینه غږ راغی.

ـاوس دې باور وکړ؟

ومې پوښتل:

ـوبښه! څوک یاست؟.

د خندا غږ مې په غوږ ننوت، ویې ټوخل، ویې ویل:

ـته هېرجن يې. فکر نه کوم چې زما د ژوند کیسه په سمه توګه ولیکې.

ومې خندل:

ـ ته خو په رښتیا هم نجلۍ يې.

په خندا کې يې وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـاوس خو دې باور راغی؟
ـ تر دې لوی ثبوت !
ـبس نو ، شک دې له زړه لیرې که، دروغ نه درته وایم.
غلی شوم، د ځواب له پاره په مناسبه جمله پسې ګرځېدم.
ویې ویل:
ـپه ټلیفون کې غږهاری دی.
ـکورته روان یم، په کلکه واوره خیژم. کابل مې هیڅوخت داسې سپین نه و لیدلی.
ویې ویل:
ـدلته هم د واورې کمی نشته.
پوښتنه مې وکړه:
ـ چېرته؟
ـپه ایټالیا کې.
د کور دروازې ته ودرېدم، ډوډۍ مې تر خنګلې لاندې کړه، جېب ته مې لاس کړ، کیلي په ماتو پیسو کې ورکه وه.
مقابل لورې وویل:
ـهلو، زما خبرې اورې؟
ـهو
ـنو ولې غلی شوې.
کیلي مې په کولپ کې تاو کړه.
ویې ویل:
ـدروازه نه خلاصېده؟
خندا راغله:
ـسمه جادوګره یې.
ـنه، ما د دروازې غږ واورېد.
ټلیفون قطع شو.
کوټې ته لاړم، برق راغلی و. د بخارۍ تر خنګ سهارنۍ ناولې پیاله او ترموز ایښې ول.
اه ! په ژوند کې مې د لوښو له مینځلو ورتې (کرکه) کیږي.
کوټې ته مې وکتل، غالۍ پاکه وه، جارو یې نه غوښته.
لومړی مې تلویزیون ولګاوه. اووه بجې وې، په خبرونو کې یې مظاهرې ښودلې، ویل یې چې په بګرام کې د قرآن شریف د سوځېدو په غبرګون، خلک کوڅو ته راوتلي وو. په تصویر کې د کرزي او امریکا پر ضد شعارونه ورکول کېدل، د سرک پر غاړه څو واړه موټر په سرو لمبو کې پټ ول.
بخارۍ راپه زړه شوه، لرګي مې راوړل، لس دقیقې وروسته د کوټې لویو ښیښنو مړه خوله ونیوله.
د دېګ غم مې نه درلود ، بس، بیګانۍ قورمه پاتې وه. جامې مې بدلې کړې او د بخارۍ تر خنګ اوږد وغځېدم.
خوند یې کاوه، د لرګو د سوځېدو ټکا ختمه، د بخارۍ یوه خوا سره وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټلیفون راغی، هماغه نومره وه. ویې ویل:
ـ وبښه، پیسې خلاصې شوې.
ومې ویل:
ـ زه د بر ګشنه یم؟
ویې خندل:
ـ ولې.
ـ هیڅ! ما ټلیفون درته ونه کړ.
په خندا کې یې ټوخی ګډ شو، ښه شېبه یې وټوخل، بېرته یې وخندل:
ـ نه، داسې نه ده.
ومې ویل:
ـ دورواغ نه درته وایم، پرون مې نیمه کیلو غوښه راوړې وه، دوه وخته مې کړه.
خندا یې زور ونیو، له خندا سره یې بل ښځینه غږ هم ګډ شو، خو روښانه نه راته.
ومې ویل:
ـ دا څوک ده؟
ـ نرسه. وایې چې د برې خبرې مه کوه، صحت ته دې تاوان لرې.
ومې پوښتل:
ـ ته په ایټالوي پوهېږې؟
ـ نه، خو د هغې ماته ګوډه انګلیسي زده ده.
ومې ویل:
ـ څه ناروغي لرې؟
غلې وه، د امبولانس نری غږ راته، بیا یې یودم وخندل:
ـ بیړه دې ده؟
خبره مې واړوله:
ـ مصرف درباندې راځې.
ځواب مې وانه ورېد.
ومې ویل:
ـ هلو.
ـ اورم.
خو په دې ټکي کې مې غریو احساس کړ.
یودم یې وخندل:
ـ هې! په مصرف پسې یې مه ګرځه. لس زره ډالره راسره دي، چې کاغذي طیارې هم ترې جوړوم، په یوې میاشتې کې یې نه شم خلاصولی.
زړه نازړه مې وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ ولې ! مور، پلار، کورنۍ؟
ويې خندل، خو خندا يې ترخه وه. ويې ويل:
ـ څلور مياشتې مخکې مې هرڅه درلودل، خو اوس هيڅ هم نشته.
غلې شوه، خو ما يې د ژړا غږ تر ډېره اوريده.
ټليفون قطع شو.
ماخستن تر ناوخته خوب نه راته، د نجلۍ خبرې رښتيا راته واېسېدې، ذهن مې پوښتنو نيولی و.

* * *

اند ېښنه مې وه. دفتر ته له رسېدو سره سم مې کمپيوټر روښانه کړ، يوا ځې دفتري ايميلونه راغلي ول. بس ! اته بجې بله جلسه وه.
ورغلم، له همکارانو سره د راډيويي خپرونو په اړه وغږېدم، خو زړه مې کمپيوټر ته راختلی و، ما ډېرې پوښتنې درلودې.
لس بجې خپلې شعبې ته راغلم، پر مېز څو کاغذونه پراته ول، اصلاح يې غوښته.
اه ! راډيو د اوبو د ژرندې غوندې ده، څلورويشت ساعته چالانه وي، په تېره بيا د نړيوالو راډيو ګانو کار ډېر دقت غواړي. وړه تېروتنه هم د منلو وړ نه ده، خو بيا مې هم په منډه د ايميل پاڼه راواړوله، څه نه وو راغلي، کاغذونه مې راواخيستل، پوره دوه ساعته وخت يې وغوښت.
غرمه شوه، همکاران ډوډۍ ته لاړل، خو زه کمپيوټر ته کېناستم. په بيړه مې وليکل:
ـ نه يې ! لکه چې پښېمانه شوې؟
درې بجې ځواب راغی.
ـ وبښه. معايناتو ته تللې وم، بس ! ژوند ته مې تمه نشته، خو دوی مې نه پرېږدي.
ورځ تېره شوه، ماخستن مې تر يوه وخته يو ناول ولوست، خو فکر مې سره راټول نه و. اخير مې زړه طاقت ونه کړ، نومره مې پيدا کړه. زنګ ورغی، خو ځواب مې وانه وربېد.
نيمه شپه ووته، زنګ راغی، ټليفون مې غوږ ته ونيو.
ـ هلو
ويې ويل:
ـ وبښه، پوليس راغلي ول.
حيران شوم:
ـ ولې؟
ـ بس، ځينې پوښتنې يې رانه کولې، هو رښتيا ، يوه هيله !
ـ وايه.
ـ ګوره !
په خبره کې ورولوېدم
ـ درته ومې کتل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

له خندا شنه شوه:
ـ نو څنګه درته ښکارم؟
ومې ويل:
ـکړې ستړګې، يوه لويشت پزه او د چونګښې غوندې غټه، اوږده خوله.
خندا يې زور ونيو، ويې ټوخل، په ټوخي کې يې وويل:
ـنه، دومره هم بدرنګه نه يم، خوله مې وړه ده، سترګې غټې، وېښته مې ګڼ او پيچلي، ږمنځ پکې بنديږي، بس، يوائې له رنګه، يو څه توره يم.
ومې ويل:
ـښه ! هيله دې ياده کړه !
ويې خندل:
ـهو ! ته ټلېفون مه راته کوه. سمه ده؟
خندا راغله:
ـولې؟
ـهسې، مصرف درباندې راځي.
په خبره کې يې ور ولوېدم:
ـ وړې درته ښکاره شوم؟
ويې خندل:
ـهيله کوم، زما هدف دا نه و، ته زما د ژوند کيسه ليکې، نو ټلېفون هم بايد زه درته وکړم.
ومې ويل:
ـخو زه هم په موضوع پسې ګرځم.
ويې خندل:
ـکه مې دا خبره ونه منې، کيسه نه شته .
ـسمه ده صيب.
خندا يې زور ونيو:
ـمننه صيب.
ټوخي واخيسته، تر ډېره يې وټوخل، بيا يې اوږده ساه تېره کړه، په زحمت يې وويل:
ـيوه دقيقه.
درب شو، له غږ څخه پوه شوم چې ټلېفون يې پر يوه کلک شي کېښود، مېز يا کوم بل څه.
ټيټ غږ مې واورېد، واضح نه راته، خو نارينه غږ و، کله کله به د ښځې آواز هم ورسره ګډ شو. ښه شېبه ووته، بيا مې په غوږ کې کړپ شو، مقابل لوري وويل:
ـښه، نور؟
ومې پوښتل:
ـ له چا سره خو دې تر څنو ونه نيول؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

له خندا شنه شوه:
ـنه، خو نرسه يې يوه روپۍ کړه.
ـولې؟
ـهيڅ ! د روغتون مشر نرسې ته په غوسه و ، ويل يې چې پوليس يې ولې زما کوټې ته راپرېښي ول.
ومې ويل:
ـنو پوليس څه وايي؟
ـهيڅ ! له مانه يې دوې، درې پوښتنې وکړې، خو ډاکټر وايي، دوی دا حق نه لري چې له داسې سختو ناروغانو پوښتنې وکړي. نظر يې دا دی چې ډېرې خبرې درته ښې نه دي.
ومې ويل:
ـ په رښتيا هم ډېره نه غږېږې.
له خندا شنه شوه:
ـنو زه ډېرې خبرې کوم؟
ـنه، يوازې لس دقيقې په ټليفون کې راسره وغږېدې.
خندا يې زور ونيو:
ـ پوهېږې ! دلته داسې څوک نه شته چې زړه ورته تش کړم. دا زوی مړي دومره نه غږېږي.
په خبرو کې يې ور ولوېدم:
ـزوی مړي؟:
ـهو ! ولې؟
ـدا خو ډېر کليوال ټکی دی.
له خندا شنه شوه:
ـهی ! ما په کلي کې ژوند کړی.
ومې ويل:
ـخو ته په انګليسي هم پوهېږې.
په خبره کې راولوېده:
ـدومره بېسواده مې هم مه ګڼه، ادبيات مې لوستې دي.
ومې پوښتل:
ـچېرته؟
ـپه کابل پوهنتون کې.
غلې شوم.
ويې ويل:
ـګوره !
په خبره کې يې ور ولوېدم.
ـدرته ومې کتل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

له خندا شنه شوه.

ـګوره ! پوهېږم چې ذهن به دې له پوښتنو ډک وي، زه کولای شم چې د ژوند ټوله کیسه په دوو ټکو کې درته خلاصه کړم، خو له دوو ټکو ناول نه لیکل کیږي.

ومې ویل:

ـسم وایې صیب.

ـنو ته یې دروغ بولې؟

ـنه، خو یوه خبره ده، مابه ټلیفون غوږ ته نیولې وي، که به ستا کیسه لیکم؟

ویې خندل:

ـام م م... سمه ده.

غلی شوه.

ومې ویل:

ـاورې؟

ویې خندل:

ـفکر ته مې پرېږده !

یوه شیبه غلې وه، بیا یې وویل:

ـچټ ښه نه دی؟

ـنه، پردۍ مزدوري مه راباندې دروه. په کور کې هم انټرنیټ نه لرم.

ـسمه ده، زه به یو بل فکر وکم. ښه، په کابل کې هوا څنګه ده؟

ښیښې ته مې لاس ور وغځاوه، غروی مې پرې تېر کړ، د انګړ د دروازې پر سر ژېړ ګروپ ته د واورې لوی بخرکي ور روان ول.

ومې ویل:

ـواوره اوري.

خواب مې وانه وریډ.

* * *

په سبا یې ټوله ورځ مصروفه وم، بس ! دفتر ته یې نوي کسان نیول، د انتخاب واک، ما او زما یوه بل همکار ته راکړل شوی و. تر ماښامه مو له هغو کسانو سره خبرې وکړې، چې د کار د موندلو له پاره راغلي ول، ټول ځلوېښت کسه وو، یو، یو مو راوغوښت، پوښتنې مو ترې وکړې، په پای کې مو لس تنه ترې راویستل، دوی ته مو باید درې ورځې ورکشاپ نیولی وای، ځکه دفتر یوازې څلورو کسانو ته ضرورت درلود. داسې کسان چې د راډیو یې خپرونو جوړولو ته جوړ وي.

ورځ تېره شوه، خوما دومره وخت ونه موند چې ایمیلونه وګورم.

لاره بنده وه، ناوخته له موټره کښته شوم، دوې هګۍ، څو رومي بانجان او وچه ډوډۍ مې راواخیستل، یخني وه، سترګو مې اوښکې کولې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

برق نه و، د ګاز په ډېره پورې تړلي جالۍ لوېدلي وه، دوکان ته تګ د زړه زور غوښت.
بخارۍ مې د ټلېفون رڼا ته ولګوله، جامې مې بدلې کړې، په توره شپه کې د برق د راتلو په تمه اوږد وغځېدم، خو تیارې خوند رانه کړ، غیرت راته ودرېد، د کوټې په لستونو کې مې لاسونه ننه ایستل او د باندې ووتم.
سوړ باد چلېده، پورته راته ستوري ځلېدل. دوکان ته ودرېدم، شمه بله وه، بېسېکه رڼا یې پر ژېړې تلې سپینې لیکې جوړې کړې وې.
بنډل جالۍ مې راواخیستې، کور ته راغلم، شېبه وروسته د کوټې پر سره پرده ژېړه رڼا ولګېده.
وږی وم، هګۍ مې پخې کړې، خو رومي بانجانو یې خوند خراب کړی و، یخ وهلي ول.
د کړایي مینځل مې د برق راتګ ته پرېښوده. بخارۍ ته نږدې اوږد وغځېدم، زړه مې نیولی و، کتاب مې راواخیست، وچې خبرې وې، ښه کوه، بد مه کوه.
له ټلېفون څخه شنه رڼا پورته شوه. مسیج و، یوه ملګري مې لیکلي و:
ـ مزې دې وکړې. ها ها ها...
خو زه نه پوهېدم چې ما څه مزې کړې وې.
ورته ومې لیکل:
ـ نه، مزې مې نه دي کړې، ها ها ها...
ټلېفون مې کېښود، خو شنه رڼا یې نه ورکېده، ورته ومې کتل، مسکال راغلی و، د نجلۍ نومره وه، زنګ مې ورته وواهه، خو ځواب یې نه راکاوه.
پینځه دقیقې وروسته مې بیا د ټلېفون پر شنه تکمه ګوته ټینګه کړه، لنډ یې وویل.
ـ وروسته ټلېفون درته کوم.
برق راغی، تلویزیون مې ولګاوه، په یوه چینل کې امریکایي فلم و. رینګ اف لارډ. زما د خوښې فلم. څو ځله مې لیدلی و، خو زړه یې نه را واهه، له لوړ تخیل، تصویر او قوي لیکنې څخه مې یې خوند اخیست.
پام مې غلط و، ټلېفون راغی، هماغه نومره وه.
ویې ویل:
ـ وښه، زندان ته تللی وم.
حیران شوم.
ـ هلته دې څه کول؟
ـ د پلار لېدو ته.
ـ پلار دې بندي دی؟
سوړ اسویلی یې ویست.
ـ هو ! پینځلس کاله بند ورباندې ختلی.
یو دم غریو واخیسته، په ژړا کې یې وویل:
ـ پوهېږې ! زه یې سمه نه پېژندلم.
غلې شوه.
ومې پوښتل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـولې؟
په غريو کې يې وويل:
ـنو څه وخت به زما کيسه ليکې؟
ـپه ټلېفون کې نه کيږي.
ـبس ! سبا ته دې ايمېل وګوره.
ومې ويل:
ـستا نوم؟
مريم.
يوه شېبه غلى شوه، بيا يې په مړاوي غږ وويل:
ـستړې يم، ډېره ستړې، وېرېږم چې کيسه به مې بشپړه نه شي.
بل ښځينه غږ مې واورېد. غږ نږدې و، مريم يې په ماته ګوډه انګليسي پوهوله چې د دوا د خوړلو وخت دى.
مريم وويل:
ـاورې؟
ـهو
ـنرسه ده، وايي چې دوا وخوره.
يودم يې وخندل، خو خندا يې جړه وه، غريو پکې ګډ و، ويې ويل:
ـپوهېږې ! دا شنې سترګې باور نه راباندې لري، تر هغو به دلته ولاړه وي، تر څو چې پينځه ترخې ګولۍ تر ستونې تېرې نه کړم. ګرمه نه ده، ګولۍ يې په کثافت دانۍ کې موندلې وې. ښه نو، سبا ماخستن ټلېفون درته کوم، خو ايمېل دې هېر نه شي، ويې ګوره، ښه شپه.

* * *

سهار مې په بېړه کمپيوټر چالان کړ، خو د مريم ايمېل نه و راغلى، اته بجې ورکشاپ شروع شو، د نويو راغليو کسانو ورتيا مو مالومولە، ځينې يې ښه ول، فکر يې درلود.
رخصتۍ ته لس دقيقې پاتې وې چې کمپيوټر ته کېناستم، مريم ايمېل رالېږلى و، لنډه جمله يې ليکلې وه.
ـسلام ! خبرې مې په غږ کې درولېږلې.
خبرې مې په فلش کې راواخيستې، د دفتر له موټره په کوټې سنګې کې کښته شوم، هوټل ته ور وګرځېدم، يو خوراک کباب يې په اخبار کې راته تاو کړ، يو څو مالټې مې هم په پلاستيکي کڅوړه کې واچولې.
کور ته ناوخته راغلم، برق و، لومړى مې بخارۍ ولګوله، بيا کمپيوټر ته کېناستم، د رالېږلو خبرو وخت مې وکوت، څه کم، لس دقيقې وې.
د مريم غږ مړاوى و:
ـسلام ! پوهېږم چې ډېر بوخت يې، خو بيا دې هم زما خبره ومنله، د يو داسې چا خبره چې مرګ يې لنډ دى. مننه.
شايد زما په خبرو کې اضافي ټکي ډېر وي، په خپله پوهېږې، يوازې د کار ټکي ترې دروا خله. تا رښتيا ويل، کيسه اوږده ده، په ټلېفون کې نه ويل کيږي، بس ! همدا يې ښه لاره ده. زه به په ايمېل کې خپلې خبرې درلېږم. کېداى شي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځیني پوښتني ولرې، خو ما فکر کړی دی، هر ماخستن به ټلیفون هم درته کوم، که دې څه ویل، په ټلیفون کې پوښتلی شې.

ټوخي واخیسته، یو سوړ اسویلی یې ویست، ویې ویل:

بښنه غواړم. د خپلې کورنۍ د غړو او کلي نوم نه شم درته اخیستلای، کتاب هرڅوک لولي، کېدای شي چې کوم شناخته پرې برابر شي، نه غواړم چې په کلي کې مې یو اځینۍ مشره خور، د خپلې کورنۍ په کیسه پوه شې او نور پیغور ورکړي.

بس ! څه درته ووایم، خوشاله ژوند مو درلود، خو هر څه له مینځه لاړل، هرڅه، ټول زما له لاسه.

مریم غلې شوه، وروسته غریو واخیسته، په تیټ غږ یې وژړل، په غریو کې یې وویل:

_اه ! وبښه، خپل ځان نه شم کنټرولولی.

یو نارینه غږ مې واورېد، غږ رانږدې شو، په ماته ګوډه انګلیسي یې وویل:

_ښه یې؟

مریم ځواب ورکړ:

_هو

سړي وویل:

_پوهېږې، ژړا دې صحت ته تاوان لري.

چوپه چوپتیا شوه، شېبه وروسته مې د قدمونو د لېرې کېدو غږ واورېد.

مریم په غریو کې وویل:

_ نه مې ژړا ته پرېږدي او نه هم خندا ته.

یوه شېبه غلې شوه، بیا یې خپله خبره پسې وغځوله:

_ بس ! دا یو کوچینی دولتي روغتون دی، ډاکټران یې ښه خلک دي، ځیني یې په ماته ګوډه انګلیسي پوهېږي، پام راباندې کوي، نه پوهېږم، یا به یې زړه راباندې سوځي. دلته یوه زړه نرسه ده، لوسي نومېږي.

پوهېږې ! زه کله کله وینه راګرځوم، خو د لوسي ورتګ نه رانه کیږي، په بېړه خوله او غاړه راپاکه کړي.

لوسي په اصل کې د بوسنیا ده، هلته په نویمو کلونو کې جګړه وه، خاوند یې په خپل کور کې ولګېد، دې ایټالیا ته پنا راوړه، په خپله وایي چې له تېرو اتلسو کالونو راهیسې په همدې روغتون کې کار کوي.

زه له روغتونه دومره نه وځم، اجازه هم نه راکوي، لوسي وایي چې ډېره ګرځېدا درته ښه نه ده. ټوله ورځ په همدې کوټه کې پرته یم، هرې خواته سپینې کاشي دي، پاکې، مخ پکې ښکاري، د چت په ژېړ ګرد ګروپ، د لمر مینه ماتوم.

بس ! کله کله د روغتون انګړ ته وځم، خو خوند نه راکوي، اسمان تل وریځ وي، هر څه بې روحه ښکاري، یواځې د ناجو ولاړې کتار ونې ژوندۍ راته ایسي.

په دهلېز کې درې پایې کمپیوټرونه شته، پخوا ډېره ورتلم، پښتو سایټونه به مې کتل، پام مې غلط و، خو اوس مې سبکه ختلې ده، ډېره نه شم کېناستلی.

مریم ټوخي واخیسته، یو دم یې وخندل، ویې ویل:

_اه ! وبښه، لکه چې بلې خواته ولاړم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

لنډه شېبه غلې وه، بیا یې وویل:
ـڅو کاله مخکې له خپلې کورنۍ سره کلي ته لاړم، پلار مې ختګر راوغوښت، په زړو کوټو یې لاس وواهه، ویل یې چې کله کله به د مکتب په رخصتیو کې ورته راځو.
یو ماز دیګر مې پلار را ناري کړې، په خوند یې وویل:
ـخزانه مې پیدا کړه !
ورغلم، ده د وره له یوه زاړه چوکاټه خاورې پاکولې.
پلار مې وخندل:
ـدا وینې؟
ور نږدې شوم. د لرګي پر پاسنۍ برخه یو څه کېندل شوي و، ځیره شوم، لیکلي یې وو.
مریم
۱۳۲۸ هجري، شمسي کال، د حمل اتمه
دا زما د زېږېدو نېټه وه.
مریم غلې شوه، یو سوړ اسویلی یې ویست، ورو یې وویل:
ـښکلې ورځې وې، خندل به مې، د کلي له نجونو سره به ګودر ته تلم، خو خوشالي لنډه وي، تربرونه رامخته شول، پلار مې یې د کوټو جوړولو ته نه پرېښوده، ویل یې چې ګډ میراث دی، ټول حق پکې لرو.
پلار مې له بدو لېږې سړی و، د دعوو حوصله یې نه لرله، زړه یې مات شو، د کوټو کار یې په نیمايي کې پرېښود، بېرته ښار ته راغلو او بیا مو هیڅوخت کلي ونه لید.
مور د کابل په خیرخانه کې اوسېدو، کوچینۍ کورنۍ وه، څلور نفره. مور، پلار، وړوکی ورور او زه، مشره خور مې په کلي کې واده ده، نه غواړم چې د هغې په اړه نور څه ووایم. بس، هوښیاره ده، د خسرګنۍ زړونه یې ساتلي دي.
پلار مې لوستی سړی و، خندا یې ډېره وه، ابا مو باله.
مریم وټوخل، ویې ویل:
ـپلار مې په ځوانۍ کې صاحب منصب و، خو د تنظیمي جګړو او طالبانو په وخت کې یې ازاد کاروبار کاوه، ده به له پاکستانه وړه راوړل او د کابل په منډه یې کې به یې خرڅول، خو د کلداري حساب مالوم نه و، په وروستیو کې یې تاوان وکړ.
کله چې د کرزي حکومت راغی، بیا یې هم ماموریت وانه خیست، څه پیسې ورسره وې، د کوڅې په سر کې یې د خوراکي موادو کوچینی دوکان جوړ کړ. کور خپل و، کرایه یې نه غوښته، مور مې هم په یوه شخصي مکتب کې معلمي کوله، ګوزاره مو کېده.
خوشاله ژوند مو درلود، مور مې تر پلار کشره وه، ډېره کشره، د دوی په عمرونو کې پنځلس کاله فرق موجود و. ښه مې په یاد دي، یو وخت د خپلوانو کره میلمانه وو، زه او مور مې د بس مخکینۍ دروازې ته ور وختو، کلینر راغی، مور مې کرایه ورته ونیوله، خوهغه وریاده کړه چې پیسې مې دي له پلاره واخیستې.
بس ! مور ته مې خدای ورکړه، کله چې به مې پلار په غوسه شو، نو مور به مې جدي ښېره ونیوله او وبه یې ویل:
ـپلاره ! څه خبره ده؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

پلار ته به مې خندا ورغله.
مور مې ډېره ښکلې وه، ډېره. تر غټو تورو سترګو يې اوږده بانه راتاو ول، کله چې به يې وخندل، تر سپينو غومبرو لاندې به يې نرۍ ګونځې پيدا شوې. بس ! مورېتول دې ته شوي و، يو اځې رنګ مو له پلاره اخيستی دی.
مريم وټوخل. يوه شېبه غلې وه، وروسته مې د اوبو د غړپ غږ واورېد، سوړ اسويلی يې ويست، په مړاوي غږ يې وويل:
_خوشاله وم، غم مې نه پېژانده، تر خبرو مې خندا ډېره وه. خو دا خندا تر يو ويشت کلنۍ را سره وه، بس ! تېر کال هر څه بدل شول، هرڅه.
خبرې ختمې شوې.
وږی وم، کمپيوټر مې بند کړ، لاړم او بخارۍ ته نږدې کېناستم.
کباب بد نه و، خو تر غوښې يې وچې ډوډۍ خوند راکړ، د مرچو او مثالو ښکه (مزه) ور وتلې وه.
ماخستن ناوخته د مريم ټليفون راغی، وار له واره يې وويل:
_په ليکلو ارزي؟
يو دم يې وخندل:
_اه ، وبښه، سلام !
د سلام ځواب مې ورکړ.
ويې ويل:
_خبرې دې واورېدې؟
_هو.
_پوښتنې لرې؟
فکر مې وکړ، تر دې دمه هرڅه روښانه ول:
_نه، خو يوه هيله !
_وايه !
_ داخل يو څه ډېرې خبرې راولېږه.
ويې خندل:
_ولې؟
_سبا پنجشنبه ده، جومه او شنبې رخصت يم، د ليکلو له پاره ښه وخت دی.
ويې ويل:
_سمه ده، تر تا زه ډېره بيړه لرم.
غلی شوم.
ويې ويل:
_هو رښتيا ، يوه پوښتنه مې په ذهن کې راتېره شوه.
_وايه.
کور مو ډېر ارامه دی، د ماشومانو غږ نشته.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ومې ویل:
_هغوی غزني ته تللي دي.
ويې خندل:
_غږ دې خوبولی دی. څو بجې دي؟
ټلیفون مې سترګو ته ونیو.
_يوولس.
ويې ویل:
_ ستړی به يې ، خوب به درځي.
فکر مې وکړ، پوښتنه مې نه لرله، د (هو) ټکی مې له خولې راووت.

* * *

د سهار په څړه کې عمومي سړک ته وختم، يخني وه، زړه مې نيولی و، څو علت نه رامالومېده..
زموږ د دفتر رسميات په اونيمې بجې شروع کيږي، څو زه په شپږ نيمې له کوره وځم، دفتر دومره لیرې نه دی، که مستقیم لاړ شو، تر شلو دقیقو نه اوړي، څو د دفتر موټر باید په شپاړسو کسانو پسې ورشي، يو ساعت وخت نیسي.
شېبه وروسته موټر ته ور وختم، همکارانو ته مې لاس ورکړ، يوه يې رایاده کړه چې لاس دې تود دی. تبه خو دې نه ده؟
ځواب مې ورکړ:
_نه
څو وروسته مې تبه شوه، سر مې درد کاوه، بدن مې تود و او د کار کولو سېکه نه وه را پاتې.
ماسپښين قضا مې په فلش کې د مریم خبرې راواخيستې، د مشر د شعبې دروازه مې وټکوله، رخصت يې راکړ، نيغ کورته راغلم.
ورځ تېره شوه، ماخستن هم وختي پرېوتم، کمپيوټر ته کېناستل مې له وسه وتلي ول، څو سهار ته ښه وم، تبه ختلې وه او د هوساينې احساس مې کاوه.
ټلیفون مې راواخیست، د مريم بېګاني مسکالونه راغلي ول، څو زه نه وم ورباندې پوه شوی.
اته بجې مې د کور کمپيوټر چالان کړ. مریم له سلام وروسته وار له واره کیسه را اخيستې وه.
_د پوهنتون په دربیم کال مو صنف ته يو هلک راغی، غټې، زيږې، توري سترګې يې درلودې، له ونې لوړ و، زنه يې سوچې، پستې ږيرې نیولې وه، د مخ له روښانه او صاف پوستکي يې پوه شوم چې سختې نه دي پرې تيرې شوي.
دی وحید نومېده، له کوم بل پوهنتونه يې تبديلي راوړې وه.
وحید غلی هلک و، ډېرې خبرې يې نه کولې، د همصنفیانو هرې پوښتنې ته به يې يوازې په (هو) يا (نه) ځواب ورکاوه، څو په درسونو کې يې وړې وه، کله چې به تختې ته پورته شو، له سترپا به وتلی و. ده د هرې موضوع په اړه مالومات درلودل. د وحيد خبرې په استادانو هم ښې لګېدې، هغوی به هم غوږ ورته نیولی و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

وحيد به هر سهار په يوه ښکلي شخصي موټر کې پوهنتون ته راته، موټروان به تر يوې بجې ورته ماتل و.
يوه اوونۍ ناروغه شوم، پوهنتون رانه پاتې و، کله چې ښه شوم او صنف ته لاړم، د ځينو مضمونونو نوټونه رانه تېر
ول له دوو ، دريو ټولګيوالو مې نوټ وغوښت، خو يوه يې هم پوره نه و ليکلی، يوې همصنفۍ د وحيد نوم راته
واخيست، د تفريح په وخت کې ورغلم، دی د بوې ونې سيورې ته ناست و ، کتاب يې وايه.
ورنږدې شوم.
ومې ويل:
ــ وروره ! د تېرې هفتې نوټونه مې په کار دي.
نيغ يې راته وکتل، بېرته يې کتاب مخې ته ونيو.
مغرور راته واېسېد ، خو مجبوره وم:
ــ وروره ! امانت يې راکه، سبا ته يې درته راوړم.
پرته له دې چې راته وګورې ، بکس ته يې لاس ور وغځاوه، دوې کتابچې يې راته ونيولې، ورو يې وويل:
ــ دومره بد اخلاقه درته ښکارم؟
ومې ويل:
ــ ونه پوهېدم.
لاس يې هماغسې غځېدلی پاتې و.
کتابچې مې راواخيستې، صنف ته لاړم، شېبه وروسته استاد راغی، دی د لنډۍ په اړه غږېده، خو زما ذهن سره
راټول نه و ، په خپلو دوو جملو مې فکر کاوه. ما کومه بده خبره کړې وه؟
نه پوهېدم.
سبا ته مې بيا د هماغه ونې لاندې وليد ، ورغلم، کتابچې مې ورته ونيولې:
ــ مننه، وروره.
وبې خندل، خو په خندا کې يې ملنډې ګډې وې. ورو يې وويل:
ــ زه په خپله څلور خويندې لرم.
غوسه راغله.
ــ نو څه درته ووايم؟
وبې ويل:
ــ تر اوسه دې له مانه کوم بېځايه حرکت ليدلی دی؟
ــ نه
ــ نو بيا ولې رانه وېرېږې؟
په خبره کې يې ورولوېدم !
ــ ولې وو ېرېږم؟
وبې خندل:
ــ همدا چې وروور راته وايې، دا خپله د وېرې او بدګمانۍ علامه ده.
ولاړ شو او صنف ته ننوت.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د رخصتۍ په وخت کې د پوهنتون د لويې دروازې خواته ګوښې روانه وم، وحيد مې تر څنګ تېر شو ، په غوسه يې راته وکتل.
له اعصابو سم نه شو راته ښکاره. پسې غږ مې کړ:
ـ پوروړې خو دې نه يم؟
ګامونه يې ګړندي کړل.
ماسپښين کورته ورسېدم، کوچيني ورور مې زما کتابچې سره راتوشپلې وې. علت مې وپوښت، ويل يې چې بيګاه مې په يوه کتابچه کې رسمونه وکاږل، سور پوښ يې و ، اوس رانه ورکه ده.
پر تندي مې مړه خوله راغله. ورور مې د وحيد د نوټ په کتابچه کې رسمونه کښلي ول.
سبا ته لومړۍ درسي سات خالي و ، وحيد مې په چمن کې وليد ، ورغلم، پښې يې ورټولې کړې، پرته له دې چې راته وګوري ويې ويل:
ـ د ښښني له پاره راغلې يې؟
خبره يې سمه وه، خو غيرت راته ودرېد:
ـ نه
ويې خندل:
ـ دروغ مه وايه، ما درته وکتل، مخ دې چينجن نيولی و.
ځواب مې نه درلود.
ـ ليرې شوم.
تفريح شوه، خو د باندې ونه وتم، ځينې نوټونه رانه پاتې ول.
نږدې غږ مې واورېد.
ـ وبښه. تېر که وه.
ور و مې کتل. وحيد و.
ځان مې مصروفه ونيو.
وحيد يوه شېبه ولاړ و ، بيا د باندې ووت.
له تفريح وروسته د ګرامر استاد راغی، خدای خبر، طبع يې خټه وه، د درس ورکولو حوصله يې نه لرله. بس ! مازې يې تېر درس تکرار کړ، مخکې له دې چې له صنفه ووځي، د مېز پر سر يې يو چپټر (د نوټ پاڼې) کېښود او د چپټر کاپي يې د هر محصل له پاره ضروري وګڼله.
د استاد له تګ سره سم، ګډوډي شوه، هر محصل په دې هڅه کې و چې چپټر د کاپي له پاره ورسره يوسي. وحيد رامخته شو ، نظر يې دا و چې دی به په خپله له چپټره د برش کاپيانې واخلي.
ټول قانع شول. سبا ته زه غيرحاضره وم، بله ورځ وحيد نه و راغلی، بس، يوازې ما چپټر نه درلود. خو وحيد دوهمه ورځ هم غيرحاضري وکړه. چپټر ضرور و ، له يوه ټولګيوال مې د وحيد د ټلېفون نومره واخيسته، غږ يې نيولی و ، رايادې يې کړه چې ساعت وروسته به په پوهنتون کې يم. خبره يې سمه وه، په تفريح کې راغی، په شخصي جامو کې و ، لاندنۍ شونډه يې ماته ښکارېدله.
ومې ويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

_ناروغ يې؟
ويې څندل:
_مهمه نه ده.
چپتر مې ورنه واخيست، دی له خبرو پرته روان شو، تر هغو مې پسې کتل چې د پوهنتون تر عمومي دروازې ووت.
نا ارامه وم، په زړه کې مې ملامتي راټوله وه، د وحيد چاودلې شونډه مې له ذهنه نه وته.
په سبا چې کله صنف ته ورغلم، لومړی مې په وحيد پسې سترګې ورغړولې، خو ځوکی یې تشه وه. نه پوهېږم، ولې؟ خو وحيد مې ټوله ورځ په زړه کې ولاړ و.
ماخستن مې سل زړونه سره وتړل، د وحيد د ټليفون نومره مې ووهله، زنګ ورته، خو ځواب مې وانه وربد.
پاو ووت، زنګ راغی، وحيد رایاده کړه چې اوس ښه دی، راتلونکې شنبې به په پوهنتون کې وي.
مريم وټوخل، غلې شوه، په ښېړه مې د کمپيوټر سکرين ته وکتل، د خبرو وخت لا پاتې و.
څو په چوپتیا شوه، خو دقيقه لا نه وه تېره چې بیا مې د مريم غږ واورېد:
_وښه، د ټايپ بيطری کمزورې وې، پوهېږې، دا د غروې په اندازه کوچينی ټايپ دی، ښه ثبت کوي، د فلش ځای هم لري، لوسې راته راووړ، ټيپ شوې خبرې په اسانۍ سره کمپيوټر ته ليږلی شم. ښه کيسه مې کوله.
مريم غلې شوه، يو سوړ اسويلی يې ويست، ويې ويل:
_پوهنتون ليرې و، څو نجونو په ګډه يوه تونس موټر ته مياشتنۍ کرايه ورکوله، موټر به هر سهار اووه نيمې بجې راپسې راته، په لاره به يې څو نورې نجونې هم را اخيستې او دولس نيمې بجې به بيا د پوهنتون مخې ته ولاړ و.
نجونو به په لاره کې خبرې کولې، خندل به يې او د يوې بلې حال به يې اخيست.
وخت تېرېده، پوهنتون ته پر لار يوې نجلی رایاده کړه چې رنګ دې بدل دی، ورځ تر بلې ډنګرېږې. دې خبرې ته د نورو نجونو هم پام شو، د يوې نظر دا و چې د پخوا په څېر نه خاندم، بلې ويل چې له خبرو هم لوېدلې يې، دريېمې بيا دا بدلونو نه دمينېدو علايم ګڼل.
نه پوهېدم، خو ما تر دې دمه مينه نه پيژندله.
په کور کې مې هم وضعې بدلون کړی و، ماته نه مالومېده، خو مور مې ويل چې له ډوډۍ ژر ولاړېږې، غلې يې، په نه خبره غوسه درځي.
فکر مې وکړ. ما کوم غم درلود؟
نه، هر څه د پخوا په څېر ول، يوازې زه بدله شوې وم. يو څه رانه ورک وو.
په ذهن مې زور راووست، ورکه مې ومونده، د وحيد ليدو به خوشالي رابښله.
له ځان سره مې وويل:
_مينه همدا ده؟
مريم وټوخل، سوړ اسويلی يې ويست، خبرې يې وغځولې:
_ما نه غوښتل چې مينه شم، خو مينه وم، پوهېږې؟ د مينې نښې مې ولېدې. لومړی مې په دعا کې بدلون راغی، يو بل هم پکې ګډ شو، له مور، پلار او ورور سره به مې يو پردی هم په زړه کې راګرځېده. نه مې غوښتل، خو د سلام له ګرځولو سره به مې وحيد نيغ سترګو ته ودرېد، غم مې نه ورباندې لورېده، له خدايه به مې د ده خوشالي غوښته.

(c) ketabton.com: The Digital Library

وروسته ووېرېدم، په لمانځه کې به مې لا د وحيد څېره تر مخې تېرېدله، د سهوې سجدې ډېرې شوې.
يو پردی انسان مې ژوند ته راغی، خپل رانه پردي شول.
د مريم خبرې مې ودرولې، غوږ مې ونيو، د کور دروازه ټکېده.
ورغلم، د ګاونډي زوې راته وويل چې غرمې ته څه مه پخوه، ډوډۍ درته راوړم.
زحمت مې نه پرې لورېده، خو دی شله و. ومې ومنله.
له چوترې مې دوه-درې وچ لرګي راواخيستل. کوټې ته راغلم، يو غټ لرګی مې پر سره انګار کېښود. بېرته کمپيوټر ته کېناستم، خو بيا دروازه وټکېده. ورغلم، دوو ورو ماشومانو خير غوښت. يوه ته مې لسګون ونيو، بل مړې سترګې راته ونيولې، خو ماتې پيسې نه وې راپاتې، په سلګون مې زړه نه کېده. وريادہ مې کړه چې په دې لسګون کې دواړه حق لرئ، نيمي يې کړئ.
دروازه مې پورې کړه، چوترې ته لا نه وم ختلی چې له کوڅې شور او زوږ راغی. دوو ماشومانو د لسګون پر سر سره خوړلي ول.
کمپيوټر ته کېناستم. مريم ويلي ول:
_نه مې له درسونو سره زړه ترلی شوای او نه هم د مور، پلار او کوچيني ورور خبرو خوند راکاوه. هر څه بدل شول. هر څه په ژوند کې مې يو لوی بدلون راغی، داسې بدلون چې خوشالي يې رانه واخيسته، خوراک مې هېر شو، د شپې به تر ډېره ويښه وم.
مور ته مې اند ېښنه ورلوېده، روغتون ته يې بوتلم، ډاکټر رنګارنګ معاينات راته وليکل، دوا يې راکړه، خو زه پوهېدم چې کومه ګټه نه لري، د لابراتوار ماشينونه په مينه څه پوهېدل.
ورځ په ورځ خوړل کېدم، خو علت يې له ما پرته بل چاته نه و مالوم. ان وحيد ته هم نه.
بيا د دروازې د ټکېدا غږ راغی، پوهېدم چې سوالګر دي، ځکه جومه وه، د جومې په ورځ خيرات غوښتونکي ډېر ول. ځان مې غلی ونيو، خو ددروازې ټکا ډېره شوه. د مريم خبرې مې ودرولې، کورتۍ ته ور ولاړ شوم، جېبونه مې ولټول، ماتې روپۍ نه وې.
فکر مې سم وخوت، په دروازه کې دوې زړې ښځې او د اوو کالو په منګ يو ماشوم ولاړ و. د ماشوم چاودې بغور د يخنۍ له لاسه سره ښکارېدل.
نه مې په زړه کېږي چې کوم سوالګر ته مې تر لسو ډېرې افغانۍ ورکړې وې، ځکه ډېر دي، په کوم يوه پسې به يې ورسيږې، خو د دې ماشوم سترګو تاثير راباندې وکړ، سترګې يې ژوندې نه راته وايسېدې، بې روحه وې، بس، لکه د سترګو پر تور چې يې خړ پلاستيک پروت وي، ما هيڅوخت د يو چا په سترګو کې دومره درد او نا اميدي نه وه ليدلې.
سلګون مې ورته ونيو او دروازه مې پسې پورې کړه.
کوټې ته لاړم، خو لا مې د ماشوم سترګې تر مخې تېرېدلې. وروسته مې يوه ټکې ته پام شو، هره ورځ مې په لسګونو سوالګر ليدل، پښتانه پکې ډېر ول.
يوه شبېه بخارۍ ته نږدې پرېوتم، بيا د مريم خبرې راپه زړه شوې، څوکۍ ته ور ونښوېدم، ويلي يې و:
_وخت ووت، وحيد مې يو اځې په پوهنتون کې ليد.
وحيد به هم تر نورو له ماسره ډېرې خبرې کولې، خندل به يې، غږېدا يې له خونده ډکه وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

کله کله به يې ټلېفون هم راته وکړ، پوهېدم چې د هغه هم راسره جوړه وه، خو هيڅکله يې له خولې د مينې خبره راته راونه وته.

يوه ورځ د تفريح په وخت کې له څو نجونو سره ولاړه وم، ګرمي وه، نجونې په يوه خوله وې چې ايسکريم اخلو. روان شوو، وحيد مې وليد، صنف ته ننوت، نجونو ته مې بانه وکړه، ورغلم، وحيد پر مېز ناست و.

غټې توري سترګې يې راواړولې، ځيره يې نيولې وه. ورو يې وويل:

ـمشوره راکه!

په حيرانۍ مې ورته وکتل، ده په خپلو تورو وېښتو کې ګوتې تېرې کړې، ويې ويل:

ـورونه مې په لندن کې دي، غوښتی يې يم.

زنګنونه مې ولړځېدل، پر څوکۍ کېناستم.

د وحيد غږ مې واورېد:

ـدا يو کال راپسې ول، خپل هوټل لري، وايي چې کار ډېر دی، په بل چا باور نه شو کولای.

غلی شو، سر يې وځړېد، ورو يې وويل:

ـخو زه غواړم چې پوهنتون خلاص کړم، له خپله وطنه مې زړه نه ځي.

د ژړا چيغه مې ستونې ته راغله، ولاړه شوم، وحيد راپسې غږ کړ:

ـچېرته ځې؟ څه يې وايې؟

دهلېز ته راووتم، ګنه ګونه وه، ځان مې نه شو کابو کولی، د مخامخ صنف دروازه مې خلاصه کړه، څوک نه و، کېناستم، سترګې مې ډکې وې، خوشحاله مې کوله چې له خولې مې کوکه راونه وځي.

ښه شېبه ووته، دروازه خلاصه شوه، يو هلک و، په حيرانۍ يې راته کتل.

ولاړه شوم. له پوهنتونه ووتم، ټکسي ته مې لاس وښوراوه، سات وروسته په کور کې وم. مور ته مې سردردي بانه کړه.

خپلې کوټې ته لاړم او پر کټ اوږده وغځېدم.

مور مې ډوډۍ راوړه، خو ګوله مې تر ستوني نه تېرېده.

ماسپښين مبايل وشرنګېد، وحيد و، د ناخاپي ورکېدو پوښتنه يې کوله.

څه به مې ورته ويل؟ بس! ده ته مې هم ناروغي پلمه کړه.

د سمستر امتحان يې واخيست، نتيجه راووته، په درېو مضمونو کې پاتې وم.

وخت ووت، وحيد ته وېزه راغله. د خدای په امانۍ جرات مې نه درلود، يوه اوونۍ درس ته نه پاتې و، له وحيد سره مې په ټلېفون کې مخه ښه وکړه، دی لاړ او زما روح يې هم ورسره يووړ.

د مريم له ډېرشو د قيقو غږېدا مې همدومره خبرې راويستې

ورځ تېره شوه، ماخستن ته مې يو ميلمه درلود. دی سپين ږيری و، له کلي يې د تدوای له پاره مخه رانيولې وه.

بوډا تر ناوخته وېښ و، پخوانۍ کيسې يې کولې، خبرې يې ښې وې، خو تکرار يې ډېر درلود، وړه کيسه به يې ټکي په ټکي راته تېره کړه.

بله ورځ تر غرمې ورسره وم، تر دولسو بجو په ډاکترانو وګرځېدو، يوه بجه د دوا له پنډې سره کلي ته روان شو، د خدای په امانۍ پر وخت يې دعاوي راته کولې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ماخستن وختي پرېوتم.

* * *

سهار دفتر ته لاړم، د مریم ایمېل نه و راغلی، ورځ تېره شوه، تر رخصتۍ مخکې بیا کمپیوټر ته کېناستم، هیڅ هم نه وو.

ماخستن مې دیگ پخاوه چې د مریم ټلېفون راغی. غږ یې بېسېکه و، له هرې خبرې سره به یې ټوخل.

دې د خبرو د نه رالېږلو علت، د ټوخي ډېروالی گاڼه.

مریم لنډه وغږېده، ژمنه یې وکړه چې سبا ته به نورې خبرې رالېږي.

ما هم غږېدا ونه غږوله، په غوږو کې د پرتو پیازو ټکا ختله، رنگ یې مخ په ژېړېدو و.

خو ماخستن نهه بجې بیا ټلېفون وشرنگېد، مریم وه، ژړل یې...

د (ولي) ټکی مې خولې ته نه راته، هماغسې مې پرېښوده، دې تر ډېره وژړل، بیا یې په غریو کې ښننه وغوښته، رایاده یې کړه چې د زړه د تشولو له پاره بل څوک نه لري.

مریم یوه خبره کوله. ویل یې چې د کوچیني ورور په وینو لړلی غوږ یې له ذهنه نه وځي.

غلی وم کیسه نه وه رامالومه، هیڅ مې هم نه شوای ویلای.

ټلېفون قطع شو، سکرین ته مې وکتل، مریم، پینځه دقیقې ژړلي ول.

* * *

د خیرخانې په کوتل کې مې د موټر ښیښنه خلاصه کړه، یوه همکار په بیړه لاس ورو وغځاوه، په خندا یې وویل:

ـ یخني ده.

سوړ شمال مې له مخه لیرې شو.

موږ هره دوشنبې ساحې ته ځو، همکاران باید جوړې کړې راډیویې خپرونې خلکو ته ورواوروي، د هغوی نظریات واخلي او په راتلونکو خپرونو کې یې په پام کې ونیسي.

له موټروان سره اته تنه وو. په نیت کې مو د کابل د استالف ولسوالی نیولې وه.

د خیرخانې له کوتله ور هاخوا په سلګونو ښکلي، ځو پوړیزه، پاخه کورونه په مخه راغلل، په واورو کې ولاړ ول، هر یو یې په لکونو ډالرو ارزېدل.

مخکې لاړو، نوي ښارګوټي په چټکۍ سره تېرېدل، پای یې نه و، د لیرو پرتو کلیو نیمایي کورونه پاخه وو. هر دوه، درې سوه متره وروسته به د مکتب یا لیسې لوحه راغله. خلک تازه او پرېوللي ښکارېدل.

یوه اوونۍ مخکې سفر مې سترګو ته ودرېد، غزني ته تلم، د کابل له ښاره همدومره لیرې شوی وم، خو نه مې پوخ دېوال ولید او نه هم خوشاله خیره. بس یواځې تور سړک او رواني موټرې د یو ویشتمې پیړۍ ننبې وی.

یو نیم ساعت مو مزل وکړ، لس بجې د استالف تخت ته ورسېدو، دروازه خلاصه شوه، د موټر ټایرونه تک تور او سوتره ښکارېدل. ټوله لار پر پاخه سړک راغلی و.

د استالف تخت لوړه غونډۍ ده، د ناجو زړې ونې پرې ولاړې دي. دواړو لورو ته یې ګڼ کورونه ښکارېږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د تخت پر سر يوې لوېې ونې ته ودرېدم، وچه وه، نيمايي تنه يې سوځېدلې ښکارېدله.
يو غږ مې واورېد:
ـ از وقت های جنگ است.
مخ مې ور واړاوه، يو بوډا پيتاوی ته ناست و. د زړو ونو کيسه يې راته تېره کړه، ويل يې چې دا ونې يو نيم سل کاله عمر لري، دا لګېدلې ونه مو د تيرو جګړو يادګار ساتلې دی.
شاوخوا مې سترګې ورغړولې، لاندې په سپينو واورو کې د روانو اوبو تر څنګ له ګڼې ګوڼې ډک بازارو، په دوکانونو کې استالفي لوښي ځلېدل.
د بوډا خبره سمه وه، د جنګ علامې نه وې پاتې، ان په واورو پټ غرونه هم ژوندي ښکارېدل.
يوه همکار مې راغږ کړ، ورغلم، تر يوې ونې لاندې څو ماشومان راغونډ ول، دوی يوه راډيويي خپرونه اورېدله.
ټول غلي ول، تر پايه يې يو اځې ټايپ ته کتل.
همکار مې د خپرونې د ژبې او مالوماتو په اړه څو پوښتنې ورنه وکړې. ټول پوه ول.
له يوې دولس کلنې نجلۍ مې وپوښتل:
ـ اوس خو مکتبونه هم رخصت دي، نو له کتابونو ډک بکس دې ولې غاړې ته اچولی دی؟
لاندې بازار ته يې ګوته ونيوله، را ياده يې کړه چې هلته ژمني کورسونه دي، د شاوخوا کليو نجونې او هلکان د راتلونکي کال درسونو ته تیاری نيسي.
لويديځ ته مې وکتل، د اوږده غځېدلي غره سپينې څوکې لمر ځلولې، خو د همدې غره ور هاخوا لا اوس هم جګړه وه، واورې يې توري او پخخې په وينو سرې وې، سپين ږيرو به ماشومانو ته کيسې کولې " وو، نه وو ، په پخوا زمانه کې يو مکتب و...." خو دلته، په دومره لنډه فاصله کې سپين ږيري وايي " بود نبود ، در زمانه های قديم جنګ بود... جنګ، درخت تخت استالف را سوختاند..."
د ملګري غږ جټکه راباندې راوسته.
ـ راځه ! لاندې بازار ته ورکښته شو.
د هغه خبره سمه راته وايسېده، موږ تر يوې بجې په استالف کې وو. ملګرو مې له خلکو سره مرکې وکړې، د خپرونو په اړه يې د دوی نظريات واخيستل، درې بجې دفتر ته راورسېدو.
وار له واره مې ايمېل وکوت، د مريم خبرې مې په فلش کې راواخيستې، تياره ماښام په کور کې وم.
مريم ويلي ول:
ـ وخت لمر و او زه هم د يخ توته. په لنډ وخت کې مې د اوږو هډوکي راوختل، تر سترګو مې توري حلقې تاوې شوې، د کور په دهلېز کې به له ولاړې هېنداري ښويه تېرېدم.
په درېيمه مياشت ټلېفون راغی، وحيد و، لنډ وغږېد، ويل يې چې په همصنفيانو پسې خپه شوی يم.
سخته وه، په ډله کې يې راوستم، خو وروسته مې زړه سره راټول کړ، هېره يې نه وم. نومره مې تر اوسه ورسره وه. غلې وم. سبک مې ختلی و. د قبرونو ليدو به ارامي رابښله.
خو څه موده وروسته مې ژوند ته تمه پيدا شوه. بس، يو ليرې خپل مو له کوچنيانو سره لندن ته ورسېد.
پلار ته مې وويل، د لندن خوبونه مې ورته تېر کړل، راتلونکې هوسايي مې يې سترګو ته ودروله. نه يې منله، را ياده يې کړه چې په خپل وطن کې ښه يو ، وچه، لنده رارسيږي، پردي ملکونه څه کوو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

له مور سره کېناستم، د لندن په صفتونو مې خوله سترې شوه، د هغې ځواب هم منفي و.
چاره نه وه. کوچيني ورور ته مې په غوږ کې ورپوه کړل، ذهن يې له خيالي دنيا ډک شو، ژر يې قناعت وکړ.
اوس نو په څلورو کې دوه تنه مخالف ول.
ورور او خور به هره ورځ د خيالي ژوند په اړه غږېدل، کيسې به يې کولې، خپل راتلونکی به يې په مزو کې ليد.
دا خبرې مې په مور او پلار بنې نه لگېدې، اول يې نصيحت کاوه، واقعي ژوند ته يې راگرځول، خو وروسته يې پر دوی هم تاثير وکړ، د لندن له خبرو يې خوند اخيست.
يوه ورځ مې مور د خپلوانو کره تللې وه، کله چې راغله، وار له واره يې د لندن کيسې راواخيستې. خبره مالومه شوه، دې له لندن نه زموږ د خپلوانو راليږلي عکسونه ليدلي ول. ويل يې چې اولادونه يې په اسرات کې ول.
مور مې دا هم وويل چې د کورنيو د قبليدو چانس ډېر دی.
بس ! پلار مې هم راضي شو، په لومړي ځل يې د کابل له دوړو او د دوکان تر مخ د لبنتي له بوينا کاه او بو شکايت کاوه.
ماته خدای راکړه، رنگ مې راوگرځېد، ژوند خوږ راته وايسېد، راتلونکې مې له وحيد سره ليده. ډېر وخت به مې د انگليسي ويلي کتابونه له سره کتل.
پلار مې د خپلو ملگرو په مرسته يو قاچاقبر وموند، قاچاقبر د هر سړي پر سر اتلس زره امريکايي ډالره غوښتل، خو معامله پاکه ښکارېدله، پيسې په کابل کې، له صراف سره اېښودل کېدلې. بس، لندن ته په رسېدو يې يو ټلېفون غوښت. پلار مې صراف ته د رسېدو ډاډ ورکاوه او قاچاقبر خپلې پيسې اخيستې.
بل شرط دا و چې سفر زميني دی.
همدومره.
مور ته مې پر ځمکه تگ خوند ورنه کړ، ويل يې چې سل خطره ورسره تړلي دي. خو د پلار د ليل مې دا و چې د طياري تگ ډېرې پيسې غواړي، ده د هر نفر پر سر ديرش زره ډالره ياد کړل، دا يې هم وويل چې له دې سره، بيا هم ټول سفر په طياره کې نه شي کولای، ځينو ملکونو ته به پر ځمکه ور اوړي.
د پلار په خبرو کې ما هم يو څه مرچ او مساله ورگډ کړل، د يوې کورنۍ کيسه مې ور ته تېره کړه، ومې ويل چې په همدې لارو روان شول، خو اوس په اروپا کې دي.
درې نفره په يوه خوله ول، مور مې هم راواوښته.
زموږ کور بې نقشې و، پلار مې نفر ورته راووست، پنځه اويا زره ډالره يې جوړ کړل. د دوکان او کور وسايل هم خرڅ شول، پلار مې لس لکه افغانۍ ډالرو ته واړولې، ورغی، د څو شاهدانو تر مخ يې دوه اويا زره ډالره له صراف سره کېښودل، پاتې پيسې مې ما او مور په خپلو زېرپيرانيو کې وگنډلې. په حويلۍ کې د منو د ونې پاڼې مخ په ژېړېدو وې چې له کوره راووتو.
مريم غلې شوه، سوړ اسويلی يې ويست او خپلې خبرې يې وغځولې.
_تر نيمروزه کومه ستونزه نه وه، بس، شپه مو په کندهار کې تېره کړه او بله ورځ غرمه رباط ته ورسېدو.
رباط د افغانستان هغه کونج دی چې په ايران او پاکستان، دواړو پورې نښتی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

موږ په یوه کوچیني بازار کې له موټره کښته شوو، پلي روان وو، مور مې څو ځله په څنګ ووهلم، پوه یې کړم چې چادرې په خاورو کې درپسې کږېږي، خو وروسته خندا راغله، د چادرۍ له وړو ځلورکونجه سورویو مې ورته کتل، دې په خپله دوه ځله ټوټه ووهله، د چادرې پیڅکې یې په پښو کې بند یدلې.
شېبه وروسته د تېلو د پلورلو یوه دوکان ته ودرېدو، پلار مې یوه کوچیني کاغذ ته وکتل، دوکاندار ته یې څه وویل، هغه مخامخ ګوته ونیوله.
مور مې په بېړه کوچینی ورور تر ولیو ونیو، د موټر سایکل د بریک کرښنده اواز پورته شو.
موږ په پلار پسې ګامونه واخیستل، یوه تنګه کوڅه مو په مخه ورکړه، کوڅه لنډه راتاو شوې وه، بېرته د یوه خړ دوکان تر مخ ودرېدو.
پلار مې پر بایسکل سپور سړی ودراوه، سړي یوه هلک ته ورناره کړه، هغه ته یې څه وویل، نه پوهېدم، بلوچي ژبه راته ښکاره شوه.
هلک روان شو، موږ هم ګامونه پسې واخیستل. یوه خیرنه پرده مې لیرې کړه، تیوخی راغی، لویه کوټه د چیلم له لوګي ډکه وه. په بیړه مې دواړو خواوو ته وکتل، څو تنه پر غوړ تخت پراته ول، خرهاري یې خوت، څنګ ته یې پر پلاستیکي څوکیو دوه ځوانان ناست ول، د یوه له خولې سپین لوګی راووت، د چیلم سرخانه سره انګار نیولې وه.
په هلک پسې د لرګي پر زینو وختو، تنګ دهلېز و، دواړو غاړو ته یې غوړ وروونه راپرې ول.
همالته ودرېدو، هلک په منډه لاندې کښته شو.
یو تور، ډنګر سړی راغی، پلار مې کاغذ ورته ونیو، سړي هیڅ هم ونه ویل، له جېبه یې کونجي (کیلي) راویسته، دروازه خلاصه شوه.
زه، مور او کوچیني ورور مې وړې کوټې ته ورننوتو، پلار مې په دهلیز کې له سړي سره ودرېد.
ما دروازه پورې کړه، مور مې کړکۍ ته لاس وروغځاوه، په کوټه کې د خولو له پخواني تروش بوی سره پوست باد ګډ شو.
مور ته مې وکتل، خندا راغله، سپین مخ یې د چادرۍ د سوریو په اندازه سپېره و..
ما هم خپله چادرې لیرې کړه، شاوخوا مې وکتل، له کاه ګلي دېواله، زنګن میخ راوتلی و، چادرې مې پر میخ راوځړوله.
ورور مې ورسۍ ته ولاړ و، ورغلم، د هغه د ککرۍ پر ګنېو تورو ویښتو مې زنه ولګوله، لاندې مې وکتل، یوه دوکاندار وچې سترګې راته نیولې وې.
ګام شاته شوم. دوکاندار د ورسۍ د شنه چوکاټ تر لاندینۍ برخې پټ شو.
مخامخ د دوکانونو خړ بامونه ښکارېدل، زاړه تیمان، مات چوکاټونه، د تېلو غوړې بوشکې... پرې پرتې وې. تر تیټو غونډیو ور هاخوا د سمندر غونډې هواره دښته ښکارېدله.
کړپ شو. مورته مې وکتل، د اوږې لوی بکس خلاصه خوله پروت و. مور مې مخ ته آیینه نیولې وه، پر یوه ټوټه یې د سترګو شاوخوا دوړې پاکولې.
ورور مې یو دم چیغه کړه، منډه یې واخیسته، له وره سره ودرېد.
رنګ یې ژیړ و، په راوتلو زړو سترګو یې ورسۍ ته کتل.
مور مې چټکه ولاړه شوه. علت یې وپوښت،. هلک لړزې اخیستی و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورسۍ ته مې وکتل، په بېړه شاته شوم، تر بنيښې لاندې يو مړ ژواندی کربوړی پروت و.
پلار مې له ډکې پلاستيکي خلطې سره کوټې ته راغی. کربوړي ته يې لاس ور وغځاوه او د تشناب له کاغذ سره يې يو ځای د ورسۍ تر خلاصي پلې، لاندې وغورزاوه.
پلار مې پر هواره خيرنه توشکه کېناست، خلطه يې خلاصه کړه، شېبه وروسته د ټولو ژامې خوځېدلې. کيک مو له پپسي سره خوړ، خوند يې نه راکاوه، خو پلار مې ويل چې د هوټل تر خوراکه پاک دی.
له ډوډۍ وروسته اوږده وغځېدو، ستړي وو، ورور ته مې مخ ور واړاوه، لا يې د کربوړي ځای ته کتل، د توشکو له سوړ بوی سره د تېلو غوړ بوی هم ګډ و.
له پلاره مې وپوښتل:
_ابا: دلته د تېلو دوکانونه ډېر دي، ولې؟
ويې ويل:
_تر پولې ور هاخوا د ايران، زاهدان دی، تېل په بوشکو کې قاچاقي را اوړي.
پلار مې غلی شو، ور ومې کتل، له خپل سپين لستوني يې توره غټه سپږه ور واخيسته، ولاړ شو او لاس يې تر کړکۍ ويست.
ماته يې وکتل، ويې خندل، بېرته پر خپل ځای پربووت، ورو يې وويل:
_خارج ته تګ، دا کيسې لري.
مور مې ورته وکتل، نه وه پوه شوې.
ټلېفون راغی، خبرې مې ودرولې، مريم وه، د خبرو د رسېدو ډاډ يې غوښت.
ور ياده مې کړه چې کمپيوټر ته ناست يم.
بښنه يې وغوښته، ويې ويل چې ساعت وروسته به ټلېفون وکړي.
بېرته مې د کمپيوټر کيبورډ ته لاس ور وغځاوه.
مريم ويلي ول:
_ماښام د کوټې دروازه وټکېده، پلار مې دهلېز ته ور ووت، پاو وروسته بېرته راغی، ويل يې چې سبا ورځ هم همدلته يو.
ورور ته مې غوسه ورغله، خو مور مې له خدايه خير غوښت.
د شپې تر ډېره خوب نه راته، ورور مې له پلار سره ويده و، نا ارامه ښکارېده، نه پوهېدم، سپږې وې، که ورږې، زه يې هم خوړلم، د کمپلې د بوی له لاسه مې مخ نه شو پټولی.
سبا، تر غرمې کړکۍ ته نږدې ولاړه وم، بازار ته مې کتل، په پټکو او خوليو کې به يو نيم سر تور سر هم تېر شو، پسې وبه مې کتل، سر تور کسان پاک ښکارېدل، رنګونه يې هم ښه ول، ډېرو يې پر موډ برابر پطلونونه اغوستي وو، داسې راته واېسېده، لکه له ايرانه چې يې را اړولي وي.
دروازه خلاصه شوه، پلار او ورور مې ول، دوی دوې پلاستيکي خلطې پر غولي کېښودې، مور مې په پوښتونکي نظر ورته وکتل، پلار مې وريادہ کړه، چې په يوه خلطه کې حجابونه دي. دوهمه خلطه يې ور واخيسته او تشناب ته ننوت.
ورور مې په خوند وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

_له نږدې غونډيو ، تودې اوبه راوځي.
په خبره يې ونه پوهېدم.
ورور مې وويل:
_بازار ته نږدې غونډۍ دي، چينې لري، ما په خپله لاس ورته ونيو ، تودې اوبه راتويېدلې.
د مور غږ مې واورېد:
_دا څنګه اغوښتل کيږي؟
ور ومې کتل، توره اوږده تږته يې پر زنګنو پرته وه.
ودرېدم، تږته مې په ځان پورې ونيوله، بيخي يو ته رسېده.
ومې ويل:
_اسانه ده، بس، د ټکرې غوندې ځان پکې پټ کړه.
د پلار غږ مې واورېد:
_څنګه ده؟
ور ومې کتل، د تور پطلون له پاسه يې سپين يخن قاق اغوستی و.
دا لومړی ځل و چې ما په ملکي دريشي کې ليد.
مور مې ولاړه شوه، د ابا د يخن قاق غاړه يې سمه کړه، ورو يې وويل:
_له کومه دې کړل؟
پلار مې کوچيني ورور ته اشاره وکړه، هغه تشناب ته ننوت. ويې ويل:
_سرحد دی، په دوکانونو کې هر څه پيدا کيږي.
کور مې سترګو ته ودرېد ، تلويزيون ته نږدې د ابا پخوانی عکس ولاړ و ، عسکري دريشي يې کړې وه. په مخ کې يې يوه ګونځه هم نه ښکارېده، خو اوس هم ښکلی راته وايسېد ، په پطلانه کې ځوان مالومېده.
ورور مې راغی، په کاوبای پطلون کې ښکلی ښکارېده.
پلار مې د يخن قاق له پاسه کورتۍ واغوسته، ويې ويل:
_سفر مو مابنام ته شو.
د مريم خبرې مې ودرولې.
بخارۍ ته ورنږدې شوم. مړه وه، دروازه مې يې خلاصه کړه، لرګي پوره نه ول سوځيدلي. ور پوه مې کړل، غوټه ايرې مې سترګو ته راغلې. بخارۍ مې په خپل حال پرېښوده، لاړم، تلويزيون مې ولګاوه او کمپله مې پر پښو راکش کړه.
د کارونو پروګرام مې ونه موند ، يا به زما په ذوق نه ول برابر. بس، تلوېزيون مې بېرته مړ کړ. د ټليفون چونګا شوه، ولاړ شوم، د ټليفون چارجر مې په ساکټ کې بند کړ.
بېرته په کمپله کې پرېوتم. د بخارۍ په نل کې د باد د تاوېدو غږ راته.
ټليفون راغی، له کمپلې سره ورونښوېدم، مريم وه.
ساکټ ته نږدې ستوني ستغ اوږد وغځېدم، ملا مې سره ولګېده، تر غالۍ لاندې سيميټ وو.
مريم خوشاله ښکارېدله، خو تر اوسه يې لا په خبرو کې ټوخی ګډ و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د خوشالۍ علت مې وپوښت:
را یاده یې کړه چې له دوو میاشتو وروسته یې یو پښتون ولید.
په خبرو کې یې ور ولوېدم:
ـ څنګه دې وپېژاند ؟
مریم سړه ساه واخیسته:
ـ نه پوهېږم. لوسي مې څنګ ته ولاړه وه، سیروم یې تاړه. له دهلېزه د وطن د خاورې بوی راغی. له لوسي مې هیله وکړه چې دهلېز وګوري.
د سر په ښورولو یې پوه کړم چې د سیروم له تړلو وروسته به احوال درته راوړم.
زما شک سم وخوت، یو چا په ټلیفون کې پښتو ویله.
په بیړه ولاړه شوم، د سیروم ستن مې له لاسه وختله. لوسي تر مټ ونیولم، چیغه مې کړه:
ـ پښتون دی.
لوسي په حیرانۍ راته کتل. له هغې مې وغوښتل چې دهلېز وګوري.
همداسې وشول، یو په ونه لوړ سړی کوټې ته راغی، تر پنځوسو اوښتی و، په خبره کې یې حیراني نه ښکارېدله.
سړي مې سر ته ودرېد، زما پر ککرۍ یې لاس تېر کړ، پر شونډو یې خوږه موسکا پرته وه.
پوه شوم. لوسي په منډه پوه کړی و.
دی لنډ وغږېد، ویل یې چې پکتیاوال دی، خو اوس په امریکا کې اوسي، دی له خپلې ایټالیاوي مېرمنې سره په چکر راغلی و، د سیل په وخت کې یې د مېرمنې پښه اوښتې وه، تر دې کوم بل نږدې روغتون یې نه و موندلی.
له ما یې کومه پوښتنه ونه کړه.
سړي یوه شېبه راسره کېناست، وروسته ټلیفون ورته راغی، له خبرو یې پوه شوم چې مېرمن یې ورته ماتله ده.
مریم وټوخل، غلې شوه. یو دم یې وخندل:
ـ ښه ! کیسه دې څنګه کړه؟
ومې ویل:
ـ اورم یې، د کار خبرې ترې را اخلم
ویې خندل:
ـ د کار خبرې؟.
پوه شوم، ښه خبره مې نه وه کړې، ومې ویل:
ـ هدف مې دا نه و، ته خو پوهېږې، ادبیات دې لوستي، لیکنه چاڼ غواړي.
ویې خندل:
ـ ټوکه وه.
زړه مې خپل ځای ته راغی.
ویې ویل:
ـ کومه پوښتنه لرې؟
ـ نه

(c) ketabton.com: The Digital Library

په خندا يې وويل:

ـخو زه يوه پوښتنه کوم.

وايه.

ـهر څه په پښتو درته ووايم که نه، ايرانۍ پارسي او انګليسي هم پکې ګډه کړم.

خندا راغله:

ـپوه نه شوم.

ويې ويل:

ـګوره، په لاره کې له ګڼو خلکو سره مخامخ شوم، ځينو يې پارسي ويله، يو شمېر په انګليسي پوهېدل، دا سې خلک هم ول چې په نا اشنا ژبو يې خبرې کولې، د هغوی ډېرې خبرې مې په ياد دي، اوس دې نو خپله خوښه، ددوی خبرې هم په پښتو درته ووايم، که نه، په اصلي ژبه يې غواړې.

فکر مې وکړ، پښتو ښه راته ښکاره شوه. دوه علته وو، لومړی، که مې د مريم په خبرو کې نورې ژبې را اخيستی، مجبوروم چې پښتو مانا هم ورسره وليکم، دوهم دا چې ليکنه بې خونده راتله، ځکه مې وويل:

ـنه، هر څوک چې په هره ژبه غږېدلی دی، ماته يې په پښتو ووايه.

ويې خندل:

ـسمه ده.

ـښه کومه بله پوښتنه؟

ـنه، لوسې راته ولاړه ده، وايي چې خيرنه شوې يې، حمام تيار دی.

ټليفون قطع شو.

کمپيوټر ته مې وکتل، د مريم خبرې لا پاتې وې، خو د ليکلو حوصله مې نه درلوده.

ولاړ شوم، په کمپيوټر کې مې يوه پخوانۍ هندي سندره راوسته.

ګروپ مې مړ کړ، اوږد پرېوتم، د سندرې نرۍ ساز راته.

کړپ، د پيشو کريږې او پر کاشيو د لوښو د لوېدو اواز راغی.

دهلېز ته مې منډه کړه، له اشپزخانې يوه خيرنه پيشو راووته، غولې ته مې وکتل، د دهلېز پر سره فرش دا سې څه نه وو، چې د پيشو ويشتلو ته جوړ وي. پيشو د دهلېز له خلاص وره ښويه ووته.

د اشپزخانې وره ته ورسېدم، بله پيشو راووته، خو دا پيشو ورو تله، کيڼه پښه يې درنه پسې اخيسته.

تر پيشو مخکې د دهلېز وره ته ورسېدم، پيشو نوک ونيو، لار ورنه ورکه وه، بېرته اشپزخانې ته ننوته.

ور مې بند کړ، ورغلم، د اشپزخانې پر ګلداره کاشيو ماتې کوکۍ د وريجو دانې او چيچل شوې هډوکې پراته ول.

لړمون مې اور واخيست. جارو ته مې لاس ور وغځاوه، پيشو د ګاز د لوبې ډبې تر شا غلې وه، وچې سترګې يې راته نيولې وې، وارخطا ښکارېده.

ور مخته شوم، جارو مې تر سر پورته کړه، پيشو هماغسې راته کتل. په سترګو کې يې معصوميت پروت و.

يوه شېبه مې د پيشو سترګو ته وکتل، سترګو يې يوه خبره کوله:

ـملامت نه يوو، په دې واورو کې څه وخورو؟

نه پوهېږم، ماته يې په سترګو کې همدا ټکې ښکاره شول.

(c) ketabton.com: The Digital Library

پیشو ته مې لار ورکړه، دهلېز ته ووته، په وره کې یې نوک ونیو، را وېې کتل، پوه یې کړم چې د دهلېز دروازه پورې کوه او ککړ لوښي سبا ته مه پرېږده.

غولي ته مې جارو ونیوه، د غاب ماتې ټوټې مې راټولې کړې. کله ، چې کوټې ته لاړم، سندره ختمه وه. یخنۍ واخیستم، ګروپ مې بل کړ، بخارۍ ته ورو کړځېدم، غټې، غوړ لرګې ته مې د اورلګیت دانه ووهله، وار له واره یې پرررر شو ، لمبه تر نورو نیمه سوځېدلو لرګو راتاوه شوه.

خوب نه راته، ببرته کمپیوټر ته کېناستم.

مریم ویلي ول:

ـ ماښام قضا دروازه وټکېده، پلار مې ورووت، بېرته راغی، رایاده یې کړه چې باید لاړ شو.

تیاري ته ضرورت نه و ، بس، په حجابو کې مو ځانونه ونغاړل، پلار مې د اوږې بکس ور واخیست، همدا یو بکس و ، د ټولو کالي پکې پراته ول.

لاندې کښته شوو ، په یوه ډنګر ځوان پسې موګړندي ګامونه اخیستل، ساه مو لا نه وه سوځېدلې چې په یوه کور ننوتو.

لویه حویلۍ وه، ډله خلک ښکارېدل، ډېری یې تنکي ځوانان ول، د غاړې له بکسونو یې پوه شوم چې د سفر نیت لري.

یوه دېوال ته ودرېدو ، شاوخوا مې وکتل، شینۍ ډکۍ نه تر سترګو کېده، ټوله ځمکه غوړه وه، ځای ځای د تېلو زړې بوشکې پرتې وې.

لویه دروازه خلاصه شوه، یو سیټه باډۍ لرونکی کوچینی موټر و ، تېزه رڼا یې پر ولاړو خلکو لګېدله.

موټر ودرېد ، ځوانانو منډه ور واخیسته، هر یوه هڅه کوله چې لومړی باډۍ ته ور وخېژي.

د موټر له سیټه دوه تنه راکښته شول، ایراني فارسي یې ویله، دوی په نرمه ژبه د نوبت غوښتنه کوله. باډۍ ډکه شوه، د خلکو ملاوې ترې راوتلې وې.

موټروان زموږ خواته اشاره وکړه.

پلار ته مې وکتل، حیران و. ورغی، له خبرو یې پوه شوم چې زموږ ځای هم د موټر باډۍ ده.

پلار مې تر ډېره ورسره و ، لاسونه یې خوځېدل، داسې راته واېسېد ، چې ځای مناسب نه ورته ښکاري. وروسته راغی، بله چاره مو نه درلوده.

ورغلو ، موټروان د باډۍ په پورته سر کې ځای راته جوړ کړ ، زه او مور مې په مینځ کې کېناستو ، یوې خوا ته مې پلار ځای ونیو او بل لور ته مې هم ورور. خو بیا مې هم له زنګنو سره د مخامخ ناست ځوان ملا لګېدله.

موټر ته مې وکتل، په وره باډۍ کې شپاړس تنه ناست ول. دوه نور راغلل، ځای نه و ، د باډۍ په وروستۍ برخه کې له موټره پر وتلو دړو کېناستل.

موټروان باډۍ ته نږدې ودرېد ، مساپرو ته یې ډاډ ورکړ ، ویې ویل چې ځانونه کلک ونیسی، ساعت وروسته به په زاهدان کې یو.

موټر حرکت وکړ ، شراغونه یې مړه ول، د سپوږمۍ په کمزورې رڼا کې یې لاره پرې کوله. کله چې به د موټر ټایر کومې کندې ته ور ولوېد ، ملا به مې په شدت شاته پر ولاړو اوسپنو ولګېده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دوو ځوانانو په ټيټ غږ خبرې سره کولې، له غږېدا يې پوه شم چې روان موټر سيمرغ نوميږي، وروسته مې زړه ولړزېد، يوه يې ويل چې تېره اونۍ په همدې ځای کې ډزې وربانديې وشوې.

موټر ودرېد. له موټروان سره ناست بربتور سړی راکښته شو، ليرې بل ګروپونه يې راوښودل، ويل يې چې ايرانۍ پوسته ده، نه به خبرې کوئ او نه به هم سګرټ ته د اورلګيت دانه نيسئ.

وروسته يې ګامونه واخيستل، ما تر هغو پسې کتل چې په تياره کې ورک شو.

موټر حرکت وکړ، ورو روان وو، بس، د بنيادم تګ يې کاوه، ناست کسان غلي ول، حرکت يې نه درلود، ان د ساه ايستلو غږ يې هم نه راته.

ورور ته مې وکتل، په تورو غټو سترګو کې يې د سپوږمۍ رڼا ګډه وه.

مخکې لاړو، بل ګروپونه رانږدې شول، يو سيوری راغی، هماغه بربتورسړی و، موټر ودرېد، سړي موټروان ته څه وويل، ماشين مړ شو.

سړی باډۍ ته راغی، له ما، ورور مور او يوه بل کوچيني هلک پرته يې ټول له موټره کښته کړل. له ډلې يې اووه، اته، پياوړي کسان پرېښودل، پلار مې هم پکې و، پاتې مسافر له بربتور سړي سره په تياره کې ورک شول.

ولاړو کسانو د موټر د باډۍ پر شاتنۍ برخې زور راووست، باډۍ جټکه وخوړه، ټايرونه تاو شول، سيورو حرکت وکړ.

موټروان د سيټ تر ښيښې سر را ايستلی و، مخکيني ټايرونه يې هوارې ته سيخول.

موټر په مړه ماشين روان و، ما بلو څراغونو ته کتل، نږدې ول، سپينه رڼا پر ايراني بيرغ لګېدله.

ناڅاپه موټر ودرېد، د باډۍ وروستۍ برخې ته مې وکتل، يو هم نه و، غوږ مې اوږده کړه، ټول پرځمکه پراته ول. پر اوږه مې فشار راغی، د موټروان لاس و، پوه يې کړم چې سر ټيټ ونيسه.

پوستې ته مې وکتل، عسکر و، د لاسي بتۍ سپينه رڼا يې تر موږ نه رارسېدله. عسکر يوه شېبه ولاړ و، وروسته کوټې ته ننوت.

پرځمکه غځېدلي خلک پورته شول، لاسونه يې د موټر پر شاتنۍ برخه کېښودل، موټر حرکت وکړ.

له سرحدي پوستې واوښتو، موټر ګړندی شو، جمپونه نه احساسېدل، له باډۍ مې سر وروايست، ټاپر پر توره ليکه تاوېده. بل څراغونه ورو ورو ليرې کېدل. په سترو کسانو کې مې د پلار د سا ايستلو غږ لوړ و

ښه شېبه ووته، موټر ودرېد، شاوخوا مې وکتل، د سپوږمۍ رڼا سپينه وه، خو نږدې غونډۍ تورې ښکارېدلې.

د موټروان ورو شپېلکی مې واورېد. د پله له لاندې ډله کسان راووتل، ټول باډۍ ته را وختل، بربتور سړی له موټروان سره کېناست.

موټر په مړو څراغونو ګړندی روان و، د باد پرهاری خوت، د حجاب ژۍ مې له بغور (اننګي) سره لګېدله.

پاو ووت، ليرې دوه څراغه ښکاره شول، رڼا زموږ خواته را روانه وه، موټر ورو شو، خامې ته ولوېد، مخکې لاړ، ودرېد، رڼا تر ټيټې غونډۍ پټه وه.

دوو مسافرو په يوه خوله وويل:

_ګزمه ده.

د موټر له سيټه خلاصې ګوتې راووتې. ټول غلي شول.

رڼا د غونډۍ له بلې خوا راووته، نېغه د پوستې کمزورو څراغونو ته ور روانه وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

موټر حرکت وکړ، پاخه سړک ته وخوت، تګ یې تر پخوا چټک و.
له غوږونو یو وو، د سپوږمۍ رڼا تر لیرې رسېده، هواره دښته وه. مخکې لاړو، ګڼ ځراغونه ښکاره شول، نه پوهېدم، بازار و که کوم عسکري ځای، د موټر د ماشین غرهارې خوت، باد تېز لګېده، ټکرې مې د زنې دواړو خوا ووته ټینګ نیولی و.
ناڅاپه درب شو، سپیرې دوړې تر مورډ تېرې شوې. ورور مې تر مټ ټینګه ونیولم، موټر خامې ته ولوېد، خو تګ یې د پخوا په څېر ګړندی و.
یودم کوکه شوه:
ـ ورور مې!
په بیړه مې ور وکتل، د باډۍ په وروستۍ برخه کې یوه سړي چیغې وهلې، له موټر وتلې دړې ته مې پام شو، زړه مې ولړزېد، څوک نه و.
د سړي له کوکو سره ژړا ګډه شوه:
ـ موټر ودروئ!
د موټر ټاپرونه په ورو ډېرو وښوېدل، خلک په دوړو کې پټ شول
سړي ټوپ کړل، د پاخه سړک خواته یې منډه ور واخیسته.
برېتور سړی تر ښیښې سر راویست. یوه مساپر په بیړه وویل:
ـ ورور یې ولوېد.
موټر حرکت وکړ. پلار مې د موټر د سیټ بام ته سوکان ونیول. موټر ودرېد. موټروان راکښته شو. په غوسه و، ویل یې چې خپلې غاړې مې درباندې خلاصې کړې وې، څوک چې ولوېدل، نو ولوېدل، زه نه شم کولای چې د بل یوه له پاره خطر ومنم.
یوه مساپر چیغه کړه!
ـ دا څنګه مسلمان یې !
کړس شو، مساپر خپل مخ ته لاس ونیو.
ورور مې زما پر اوږه سر کېښود.
موټروان بېرته سیټ ته ور وګرځېد، موټر حرکت وکړ. لیرې دوه تنه ښکارېدل، ناست سړي ځمکې ته سوکان نیولي وو نرۍ چیغې یې راتلې، بل په تورو خاورو کې پروت و.
د مریم خبرې ختمې شوې
بخارۍ ته مې وکتل، سره وه، خو تاو یې تر کمپیوټره نه رارسېده.

* * *

سهار دفتر ته لاړم، یوه ملګرې مې کوژده کړې وه، نورو همکارانو شیرینې ترې غوښته، بس، سلا په دې شوه چې غرمې ته به ماهیان راباندې خوري.
همداسې مو وکړل، شپږ تنه پوره دولس بجې له دفتره ووتو. نږدې ځای د خیرخانې قلعه یې نجارا وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورغلو، په يخه هوا کې د ماهيانو خوراک خوند وکړ، د چايو د سورورلو په وخت ټليفون راغی، حيران شوم، مريم وه، دې به يوائې له ماښامه وروسته ټليفون کاوه.

د باندې ووتم، ښښنه يې وغوښته، را ياده يې کړه چې د کار په وخت کې يې مزاحمت وکړ، خو وروسته يې يودم وويل:

ـد موټرو غږدی.

يوه مې کړه چې د ماهيانو د خوراک له پاره قلعه يې نجارا ته راغلي يو.

په غږ کې يې بدلون راغی، په خوشالي يې وويل:

ـپه چهارراهي کې يې؟

ـهو

ـکومې خواته.

ـشمال !

ـخو په جنوبي برخه کې ښه ماهيان ورکوي، ته ورته وګوره، زه مې له مور سره څو ځله ورغلې يم.

ومې کتل. تر سړک ور ها خوا له لويې کړايي څخه تاوونه پورته کېدل.

ومې ويل

ـاورې

ـهو

غږ يې ژړغونی و. خو و روسته يې يودم وخندل.

ـهی، چهارراهي ته وګوره، هغه بوډا ترافيک شته، اوږده ږيره لري.

ومې کتل، يوه ځوان ترافيک د موټرو نظم برابراوه.

مخکې تر دې چې د (نه) ځواب ورکړم، مريم په خوند وويل:

ـمور به هر سهار همدلته د پوهنتون يوه ملګرې را اخيسته، خو وروسته يې د دربدو ځای بدل کړ، ويل يې چې زوړ ترافيک ډېر راته ګوري. بس، خدای راکړه، ملګرې به مو ځوروله، ويل به مو چې زوم خو بيا ولاړ دی.

مريم ټوخې واخيسته، ټوخی يې اوږد شو، وروسته يې غاړه صافه کړه،ورو يې وويل:

ـوبښه.

شاته مې وکتل، يوه ملګرې مې ساعت ته اشاره کوله.

د مريم نيولی غږ مې واورېد.

ـقلعه يې نجارا څنګه ښکارې؟

ـهيڅ، لاندې دوکانونه دي، پورته منزل د ډاکترانو لوحو نيولی دی، د ژۍ واورې د موټرو په لوګيو تورې دي، خو له سړکه دوړې پورته کيږي.

مريم سوړ اسويلی ويست:

ـاه، تر هماغه دوړو ځار شم.

يوه شېبه غلې وه، وروسته يې په غريو کې و ويل:

ـيوه هيله ؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ وايه
ـ يوه ژوره ساه واخله.
خندا راغله
ـ ولي؟
ـ زما په خاطر
پزه مې کش کړه، د لښتي بوی له دوړو سره ګډ و، ټوخې راغی، ټلېفون مې ليري ونيو. خو ومې نه ټوخل.
لاس مې بېرته غوږ ته ورنږدې کړ.
مريم وويل:
ـ بختور يې.
ومې خندل.
مريم سوړ اسويلی ويست:
ـ د وطن دوړې مې يادېږي.
غلې شوه.
د ملګرې غږ مې واورېد، ويل يې چې د دفتر کارونه راته پاتې دي، بايد لاړ شو.
مريم يو دم وخندل:
ـ اه، اصلي خبره مې هېره شوه، سبا د روغتون دهليز رنګوي، کمپيوټرونه بايد ليرې کړي، له سهاره راهيسې د
کيسې په ثبتولو اخته يم، غواړم چې ډېرې خبرې درولېږم، رخصتي مو په څو بجو ده؟
ومې ويل:
ـ څلورنيمي.
ـ ښه، که مې ايميل ناوخته در ورسېد، چې هير يې نه کړې.
ـ سمه ده.
ـ وښه، اخيري خبره، که زما منې، تر سرک واوړې، هغه بلې غاړې ته ښه ماهيان پخوي.
هيڅ مې هم ونه ويل، موږ ماهيان خوړلي وو.
دفتر ته لاړو.
په رخصتۍ کې مې د مريم خبرې راواخيستې. ماخستن کمپيوټر ته کېناستم، نه چالانېده، برق کمزوری و.
د څنګ ګاونډی راپه زړه شو، برق يې نه درلود، زموږ له کوره يې لاين کش کړی و. ورغلم، سيم مې له ساکټه
وايست.
راغلم، کمپيوټر چالان شو. ټلېفون وشرنګېد، همسايه و، ويل يې چې ستاسو د حويلۍ د دروازې د سر ګروپ بل
دی.
ولاړ شوم، برق مې بېرته ور خوشې کړ.
راډيو مې راواخيسته، يوا ځې د جنګ خبرونه ول، مړه مې کړه. اورېد وغځېدم، د مريم خبرو ته مې سودا وه. اته بجې
وې، د کوڅې د خلکو تر وېده کېدو مې د برق د قوي کېدو تمه نه درلوده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

پیاله مې له چایو ډکه کړه، الماری ته ودرېدم، د خرما قوطۍ رانه ورکه وه. برق لاړ، بېرته په خپل ځای کېناستم، د لندو وړېو بوی راغی. ګوتې مې وتپولې، تودې شوې، پیاله چپه وه.

کوټه سپینې رڼا ونیوله، تېزه وه، کمپیوټر ته ورغلم، چالان شو، خو چونګا یې خته. همسایه ته مې زنګ وواهه، ورياده مې کړه چې ضروري کار لرم، که مو ابګرمي بنده کړې وي، لیرې یې کړئ.

فکر مې سم وخوت، د کمپیوټر چونګا غلې شوه.

مریم ویلي ول:

ــ یوې زېرزمینۍ ته ور کښته شوو، ساه پکې بندیده، د روغنی رنګ بوی یې درلود. دوه ژېړ ګروپونه راځړېدل. کړنګ شو، ټیمي قوطۍ ورغړېده، له دېوال سره ولګېده، پر لانده سیمینټ د نخودي رنګ څاڅکي توی شول. ورور ته مې وکتل، خپلو پښو ته یې وچې سترګې نیولې وې، د پطلانه شنه پایڅه یې په نخودي رنګ ککړه وه. مور مې د هغه سر په خپل ټټر پورې ولګاوه، مخکې لاړل.

زیرزمیني اوږده وه، د ناستې له پاره هیڅ هم نه ښکارېدل، پلار مې له سیمینټو څو ډکې بوجۍ د دېوال ته پرېیستې. پر بوجیو کېناستو، شاوخوا مې وکتل، د رنګ ډک او خالي ډبې پراته ول، ځای ځای د پخو خښتو لندې ټوټې ښکارېدلې.

موټروان دروغ ویلي و، ساعت لاره نه وه، پوره دوه نیم ساعته مو پر پخو او خامو لارو مزل کړی و، سر مې ګرځېده، ملا مې د موټر د اوسپنې له لاسه ټوک ټوک وه.

پر مخامخ دېوال یو سیوری راغی، په عمر پوخ سړی پر زینو راکښته شو، ملا یې ختلې وه، له خولې یې د سګرټو تېز بوی ته.

سړي یوه نکلي کاسه پر غولي کېښووده، بېرته چوپه خوله پورته وخوت.

پلار مې پر کاسه هواره وچه ډوډۍ ورپورته کړه، لاندې سپېرې سپینې وریجې وې.

د ډوډۍ وړه ټوټه مې خولې ته واچوله، د ربړ غوندې وه، نه ژدویل کېده، د خاورو خوند پکې ګډ و.

مور ته مې وکتل، په رنګ ککړ برس ته یې وچې سترګې نیولې وې.

پوه شوم، له موټره لوېدلی ځوان یې له زړه نه ووت.

ورور مې ګروپ ته کتل....

پلار مې یو دم مخ واړاوه، ویې ټوخل، وریجې دانه دانه پر رنګ شوي دېوال ولګېدې.

ښښنه یې وغوښته، بیا یې کاسې ته لاس ور ونه غځاوه. ملا یې دېوال ته ولګوله، پورته یې وکتل، له سترګو یې پوه شوم چې په راتګ پښېمانه دی.

ټول غلي وو، ورور مې د مور پر اوږه سر ایښی و، سترګې یې پټې وې. له وریجو یوا ځې یوه ګوله پورته شوې وه. ښه شېبه ووته، سترګې مې درنې شوې.

سمندر و، پراخ سمندر، ډوبه شوم، لاندې تورې اوبه ښکارېدلې. لاسونو او پښو ته مې ټکان ورکړ، اوبه مې ستوني ته راغلې، ترخې وې، ساه مې نه شوای ایستلی، د لاسونو او پښو حرکات مې ډېر شول، سر ته راوختم، مور، پلار او ورور مې هم څګنو څپو اخیستي ول.

ورور مې چیغې وهلې، مرسته یې غوښته...

(c) ketabton.com: The Digital Library

د نهنګ لکۍ مې ولېده، له اوبو لويه خوله راووته، سپين تېره غاښونه يې زما د ورور سر ته سيخ شول، سپين ځګونه سرو وينو ونيول.

چيغه مې کړه، پر خولې مې ترخې اوبه راواوښتې.

مور ته مې وکتل، نه وه، لاندې لاړم، لاس او پښې مې له حرکته لوېدلې ول. پورته مې وکتل، په سپينو اوبو کې د لمر رڼا ګډه وه.

مور ته مې مخ وروا ړاوه، خلاص غونچه وينتان يې يوې بلې خواته کېدل، لاندې روانه وه، له خولې يې حبابونه (پوکنۍ) راوتل.

له سمندري شنو اوږدو پاڼو يو غټ نهنګ راووت، په غاښ کې يې زما د ورور په وينو لړلې خيرې کميس بند و، د مور خواته مې ور وګرځېد، چيغه مې کړه، غږ مې نه راووت، واړه حبابونه مې تر سترګو تېر شول، حبابونه مخ پورته روان ول.

نهنګ ورغی، غټه خوله يې خلاصه کړه. سترګې مې پټې کړې، بېرته مې ورته وکتل، مور مې نه وه، د نهنګ له خولې راوتلې سرې وينې له اوبو سره ګډې وې، له تېرو غاښونو يې زما د مور اوږده وينبته راوتلي وو، اوبو يوې بلې خواته وړل.

نهنګ زما خواته راغی، خوله يې خلاصه وه، چيغې مې وهلې، پلار مې را روان و، نه شوای راتلی، اوبو بېرته شاته ووړ.

غږ مې واورېد، اوږې مې وښورېدې، سترګې مې رڼې کړې. پلار مې په غېږ کې ټينګه نيولې وم، مور مې په حيرانۍ راته کتل، ورور مې لا ويده و.

ومې ويل:

ـ ښه يم. خوب مې ليد.

پلار مې بېرته پر سيميټي کڅوړې کېناست. کيڼ لاس مې راپورته کړ، دوه نيمې بجې وې.

سر مې درد کاوه، ټوک ټوک وم، د نهنګ خلاصه خوله مې له ذهنه نه وته.

غږ مې واورېد، يو چا زما د پلار نوم اخيست. پلار مې په بېړه پر زينو وخوت، لنډه شېبه وروسته بېرته راغی، ويې ويل چې بايد لاړ شو.

مور مې د ورور اوږې وښورولې، هغه خوبولې سترګې خلاصې کړې، له څه ويلو پرته ولاړ شو.

د باندې راووتو، تياره وه، سپوږمۍ نه ښکارېده.

کوڅې ته راغلو، يو کوچينۍ موټر ولاړ و، پر سر يې د ټکسي لوحه ټومبلې وه.

پلار مې له موټروان سره مخکې کېناست، مور د شا سيټ ته ورپورته شوو.

شاوخوا مې وکتل، هسکه وه، لاندې په زرګونو سپين او ژېړ څراغونه بل ول، فکر راولوېد، مور د زاهدان د ښار په څنډه کې وو.

موټر حرکت وکړ، په يوه کوڅه کې راتاو شو، عمومي سړک ته وخوت، مخکې لاړ، سړک ته نږدې په پياده رو کې ودرېد.

موټروان په بېړه دروازه خلاصه کړه، له مونږ څخه يې وغوښتل چې له موټره کښته شو، همداسې مو وکړل، سړک ته نږدې په ګڼو ونو کې کېناستو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د سړک دواړو غاړو ته تېز ژېړ کروپان بل ول، رڼا یې تر هغو ځانګو رارسېده چې موږ یې تر لاندي ناست وو.
موټروان ته مې وکتل، د موټر له مخکینې ټاېره یې هوا ایسته، شپېه وروسته د موټر پر بانټ کېناست.
چو په چوپتیا وه، کله کله به یو_ یو موټر په تېزۍ سره تېر شو.
موټروان شپېه په شپېه خپل ساعت ته کتل.
یو موټر راغی، ټیوټا وه، پر سر یې سور څراغ تاوېده، پر دروازه یې سپاه پاسداران جمهوري اسلامي ایران لیکلي و.
موټر بریک ونیو، یو عسکر له ښېښې سر راویست، موټروان د ټکسي خالي ټاېر ته ګوته نیولې وه.
وروسته یې ټلېفون ته اشاره وکړه، نه پوهېږم، خو دا مانا مې تري واخیسته چې د بل ټاېر راوړلو ته انتظار باسم.
د پولیسو موټر حرکت وکړ، موټروان سګرېټ ولګاوه، هماغسې پر بانټ ناست و.
وروسته یې ټلېفون غوږ ته ونیو، د لاس له خوځولو یې پوه شوم چې په غوسه دی.
پاو ووت، یو دري سوه دري بس ودرېد، موټروان راغږ کړل، ورغلو، بس ته ور وختو. شاتنۍ اوږده څوکۍ تشه وه.
لاړو او همالته کېناستو.
بس حرکت وکړ، دواړو غاړو ته واړه زاړه ناست ول، په تورو وینېتو کې د بس د چت د څراغونو کمزوري رڼا ښکارېدله، سپین سرونه هم پاک ول، ځای ځای په تورو حجابونو پوښلې ککرۍ هم زنګېدلې. ټول غلي ول.
مخکې مې وکتل، د بس پر ماشین یو تنکی ځوان ناست و.
نیم ساعت ووت، ځوان ولاړ شو، یو پلاستیکي سطل یې ورواخیست. مخکې راغی، یو ماشوم یې له بغوره کش کړ، ویې خندل، له سطله یې یو جوس ورکړ.
ځوان دوو دریو نورو کسانو ته د اوبو بوتلونه ونیول. وروستۍ څوکۍ ته راغی، سطل یې کېښود، یوې بلې خوا ته یې وکتل، له جیبه یې دري کارتونه راوایستل، ورو یې وویل:
_مخکې پوسته ده، پولیس راځیږي. د شا سیټ ته نه راځي، له لیري همدا کارتونه ورته پورته کړئ.
پلار مې یو کارت ورواخیست، سر یې وخوځېد، بېرته یې ځوان ته وکتل. هغه پر خپلو شونډو ګوته اېښې وه، په ټیټ غږ یې وویل: وارخطا نه شۍ، لار ورسره لرو، پیسې مو ورکړې دي.
ځوان یو دم وخندل، په لوړ غږ یې وویل:
_جوس غواړئ؟
د جوس پاکټ یې زما د ورور پر ځنګنو کېښود، مخ یې واړاوه، بېرته موټروان ته نږدې کېناست.
پلار مې کارت راکړ، کارت ته مې کتل، پورته یې شناسنامه لیکلي وه، لاندې د یوه بریتور سړي عکس ښکارېده.
پلار ته مې اشاره وکړه، په شونډو کې مو سکې شو، خپل کارت یې راوښود، عکس یې نه درلود.
مور ته مې وکتل، کارت یې په ګوتو کې سره اړاوه، په عکس کې یوه ږیرور بوډا سپینه لونګۍ تړلې وه.
یو وړوکی بازار راغی، بس ودرېد، دوکانونه بند ول، خو د هوټل تر لوېو ښیښو ور هاخوا ګڼ خلک ښکارېدل، ټولو په قاچوغو او پنجو خوراک کاوه.
بس ته یو وسله وال عسکر راوخوت، په لوړ غږ یې د اسنادو غوښتنه وکړه، لاسونه پورته شول، مور ته مې وکتل، د عکس خوا یې ځانته نیولې وه.
عسکر له لومړۍ څوکۍ راتېر شو، په دوهمه څوکۍ کې یې د یوه بوډا اوږې وخوځولې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د بوډا ترڅنګ ناستې ښځې څه ورته وويل.
.زړه مې ولړزېد ، عسکر مخکې راغی ، مورته مې وکتل، کارت يې پر ځنګانه ايښی و، له غروي يې مازې د کاغذ ځنډه مالومېدله، د پلار سترګې مې رډې راختلې وې، عسکر دوو_ دريو نورو ناستو کسانو ته هم ملا کړوپه کړه.
کارتونو ته يې وکتل، ښينه يې وغوښته، پورته يې پر څو وړو بکسونو ګوتې وتپولې، يو ناست ځوان يې ولاړ کړ،
د هغه جېبونه يې وکتل، زموږ مخې ته ودرېد. د کارت غوښتنه يې وکړه، پلار مې يې عکسه کارت ورته ونيو.
عسکر وخندل، پلار ته مې يې اشاره وکړه، دواړه د بس له شاتنۍ دروازې کښته شول.
مور مې ولاړه شوه، مټ ته مې يې لاس ور وغځاوه، بېرته پر خپل ځای کېناسته.
ورور مې په وېره وويل:
_ابا يې چېرته بوت؟
ورو ښځينه غږ مې واورېد:
_ډېر ښکلی دی.
ورمېږ مې کوږ کړ.
ترمخې مو يوه زړه ښځه ناسته وه، په عينکو کې يې سترګې غټې ښکارېدلې، ترڅنګ يې زما ورور ته کتل.
وروسته يې ماته مخ راواړاوه، ورو يې وويل:
_افغانان ياست؟
غلې وم.
ښځې وخندل:
_د ماشوم له خبرو پوه شوم چې ايرانيان نه ياست، خو پاکستانيان هم نه راته ښکارې، د هغوی رنګ مالوم دی. تک تور دی.
مور مې وويل:
_افغانان يو.
ښځې له خپل بکسه د بسکيټ قوطۍ راويسته، ورو ته مې يې ونيوله. ورور مې مور ته وکتل، هغې اوږده بانه سره وروستل، ورور مې بسکيټ ور واخيست، ويې ويل:
_ابا ته خو به څه نه وايي؟
زړې ښځې وويل:
_څه وايي؟
مور مې سوړ اسويلی وايست:
_هيڅ ! پلار ته يې اند ښنه ده.
زړې ښځې وخندل، مخکيني غاښونه يې د زرو ول، ورو يې وويل:
_مه وېرېږئ، د لارو پوليس د څو تومنو سپي دي.
خبره يې سمه وه، پلار مې راغی، په خپل ځای کېناست، خو د تندي ګونځې يې ژورې وې. مور مې د غوسې علت وپوښت، پلار ور ياده کړه چې سل ډالره يې ورنه يووړل.
موټر حرکت وکړ، ښه شيبه ووته، زړې ښځې وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـپه تومنو يې بدل کړئ !
ښځه د (ډالرو) په ټکي پوهېدلې وه.
پلار مې د ورور په لاس کې د بيسکيټو نيولې قوطۍ ته وکتل.
مور مې وويل:
ـښځې ورکړ.
د باندې تياره وه، ځای ځای به د بس د څراغونو تېزه ژېړه رڼا پر را روانو ترافيکي لوحو لګېدله، نور هيڅ هم نه ښکارېدل.
سترګې مې درنې وې، د بس د چت سپين څراغونه ورو ورو کمرنګې کېدل، وروسته خوب وړې وم.
مريم وټوخل، ټوخی يې اوږد شو، بيا يې په کمزوري غږ وويل:
ـشور او زوږ و، سترګې مې رڼې کړې، دواړو غاړو ته کتار بسونه ولاړ ول، خلک يو يې بلې خواته ګرځېدل. مور ته مې وکتل، له زړې ښځې سره يې خبرې کولې.
بس تش و، دوې څوکۍ ور هاخوا يوه بوډا کتاب وايه.
پلار ته مې پام شو، د مجلو او اخبارونو غرفې ته نږدې له موټروان سره ولاړ و
ورور مې راغی، له سرو شونډو يې د ګشنيزو نرۍ ډکی راوتلی و، برګر يې خوړ.
ولاړه شوم، مور مې راوکتل، څو څه يې ونه ويل.
د بس له شاتنۍ زينې کښته شوم، مخکې لاړم، يوه دوکان ته ودرېدم، ژاولو ته مې زړه وشو، خو ايرانۍ پيسې نه وې.
د پلار غږ مې واورېد:
ـڅه غواړې؟
ور ومې کتل، په لاس کې يې پلاستيکي نازکه خلطه نيولې وه. د پيپسي بوتلې او برګر پکې پراته ول.
ومې پوښتل:
ـتومن دې له کومه کړل؟
کيڼ لور ته يې اشاره وکړه، صرافي وه، د غرفې پر لويه ښيښه رنګارنګ لوټونه سرېښ ول.
له دوکانه مې دوه درجنه ژاولې راواخيستې، ورغلم، پلار ته نږدې د لرګي پر اوږده څوکۍ لمر ته کېناستم. مخې ته مې وکتل، تر چمن ور هاخوا سيمټي نرۍ سړک و، ډله خلک ګرځېدل، خو پر سړک يو کاغذ هم نه ښکارېده.
پلار مې په ډکه خوله وويل:
ـتهران ته يو زرو د برش کيلو متره لار پاتې ده، تر ماښامه به په بس کې يو.
د مخامخ دوه منزله تامير پر سر لوی ساعت ته مې وکتل، د سهار اووه نيمې وې.
ومې پوښتل:
ـدا کوم ځای دی؟
ـد کرمان د بسونو اډه.
يو وړوکی توپ راورغږېد، د مرسل د ګلانو په بوټو کې ننوت. کوچيني ماشوم منډه پسې راواخيسته، بوټي ته نږدې ودرېد.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورغلم، توپ د مرسل د بوټي په ژېړو لوېدلو پاڼو کې پروت و. لاس مې ور وغځاوه، توپ مې له اغزنو بوټوراويست.
ماشوم غبرګ، ټنډ لاسونه راته ونيول، توپ يې ور واخيست ، د بس خواته يې منډه کړه.
ګلانو ته مې وکتل، اخره يې وه، مړاوي ښکارېدل.
بېرته پر اوږده څوکۍ کېناستم.
پلار مې وويل:
ــ مننه درنه کوي.
مخامخ مې وکتل، له ماشوم سره نږدې ولاړې ښځې لاس راته خوځاوه.
پر سړک يوه نجلۍ روانه وه، نرى اندام يې درلود ، له ټکري يې د ويښتانو څوکې راوتلې وې.
ومې ويل:
ــ ملايان څه نه ورته وايي؟
ځواب مې وانه ورېد.
پلار ته مې وکتل، رنګ يې ژېړ و ، دوو راروانو عسکرو ته يې وچې سترګې نيولې وې.
په بېړه مې وويل:
ــ مه ورته ګوره !
سر يې وځړېد.
عسکر راغلل، د يوه په لاس کې مخابره وه، د دوهم په کمربند پورې توپانچه ځړېدله.
يوه يې وويل:
ــ ښاغليه، شاته دې کثافت دانۍ ده.
پلار مې موسک شو ، پښو ته نږدې د پپسي خالي قوطۍ يې ور واخيسته او په سره ټوکرۍ کې يې واچاوله.
مخابره وچونګېده: وارخطا غږ ترې راووت:
ــ دوه افغانان رانه ورک شول، يو يې اوږده ږيره لري، له رنګه سپين دى، د برش کلن ښکاري، د بل پر مخ د زخم چاپ مالوميږي، دواړه د ترمينال شمالي دروازې ته لاړل.
عسکرو منډه کړه.
پلار مې وويل:
ــ په موټر کې ناسته مو په خير ده.
روان شوو ، ورور مې له مور سره ناست و. زړې ښځې کتاب وايه.
پلار ته مې مخ ور واړاوه، د پوليسو ولاړ موټر ته يې کتل:
ومې ويل:
ــ ويې نه پېژندلو.
پلار مې يوا ځې موسک شو.
پاو ووت، د سهار چايو ته تللي خلک بېرته موټر ته راوختل، د زړې ښځې لاس ته مې وکتل، ټيټه شوم، پاو کمې اته بجې وې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

موټر حرکت وکړ، له دښتو او ورو ښارونو تېر شوو، یوه بجه مو په اصفهان کې ډوډۍ وخوړه، ماښام تیاره یې د عمومي سړک پر غاړه له بسه کښته کړو.
د تېلو ټانک و، لیرې رنګارنګ رڼاوې ښکارېدلې.
یو خیرن ډنګر بوډا راغی، موسک و، له څه ویلو پرته یې بکس اوږې ته واچاوه.
په هغه پسې لاړو، د تېلو د ټانک شاته وړه حویلۍ وه، پر چمن کښناستو. شاوخوا مې وکتل، د یو اځینۍ کوټې سپین دېوالونه د ونو له ژېړو پاڼو ښکارېدل.
بوډا هماغه کوټې ته ننوت.
ورور مې منډه واخیسته، د هغه له تورو وېښتو ور هاخوا، له وچو بوټو د بټو (قو) سپینې غاړې راوتلې وې.
ورغلم، درې بتې د کوچیني حوض په رڼو اوبو کې ګرځېدې.
پلار مې راغږ کړ، ورومې کتل، پیاله یې پورته نیولې وه.
ورور ته مې وویل:
ـ چای تیار دی.
راوېې نه کتل، بتو ته یې د بسکېټ وړې ټوټې وراچولې.
سر مې پسې ونه ګرځاوه، د پلار تر څنګ کښناستم. مور ته مې مخ وراړاوه، د چایو له سورولو یې خوند اخیست.
بوډا یو غاب پر چمن کېښود، څو قند خیشتي پکې پرتې وې.
پیاله مې راډکه کړه.
بوډا په خواره خوله وویل:
ـ بل څه خو به مو نه وي په کار؟
پلار مې مننه ترې وکړه، خو بوډا لا په خپل ځای ولاړ و، د خولې د دواړو غاړو ګونځې یې ژورې وې، خندل یې.
پلار مې جیب ته لاس کړ، بوډا ته یې یو لوټ ونیو، خو بوډا لاس ور ونه غځاوه.
پلار مې بل نوټ ورسره یو ځای کړ، بوډا هماغسې خندل.
خوښ مې شو، وړی نه و. خو یو دم یې وویل:
ـ ډالر غواړم.
پلار ته مې غوسه ورغله، لاس یې ور تول کړ.
بوډا کښناست، په خواره خوله یې وویل:
ـ ښاغلیه مه خفه کېږه، دلته یواځې هغه افغانان راوړي چې اروپا ته ځي، ډېر یې ډالر راکوي.
پلار مې وخندل، له پیسو سره یې یو بل لوټ هم یو ځای کړ، بوډا ته یې ونیو، هغه لاس ور وغځاوه، خو هماغه پخوانۍ خندا یې نه وه.
چمن خوند کاوه، سړه هوا لګېده، د لندو خاورو بوی ته، په ذهن کې مې د وحید خبره راګرځېدله.
بوډا د کوټې تر مخ ولاړ و، پر پایپ یې څمکه آبپاشي کوله.
نیم سات ووت، بوډا راغی، په لاس کې یې مبایل و، په غوسه یې وویل چې په ماپسې راځئ.
پلار مې بکس ور واخیست، د تېلو د ټانک تر مخ ولاړ ټکسي ته ور وختو.
موټر حرکت وکړ، مخکې لوحه راغله. لیکلي یې و، تهران، لس کیلومتره.

(c) ketabton.com: The Digital Library

خو موټر لنډ راتاو شو، خامه وه، کله کله به د موټر ژېړه رڼا د ونو په سپېرو څانګو ولګېده.
پاو ووت، د پوټ ټېټې غونډۍ سر ته وختو، لاندې زرګونه رنګارنګ ګروپونه بل وو.
پلار مې موټروان ته ترخنګ وکتل، ورو یې وویل:
_تهران دی؟
ځواب مو وانه ورېد.
پاخه ته ور وختو، موټر په نورو سلګونو موټرو کې ګډ شو. وروسته ودرېد، مخې ته مې وکتل، ترافیکي اشاره شنه وه.
شاوخوا مې سترګې واړولې، د مغازو له لویو ښېښو سپینې رڼاوې راوتلې وې. په پیاده رو کې واړه زاړه روان ول، ټول پاک او پرېوللي ښکارېدل، د نجونو له نریو ټکریو او تنګو پطلونونو پوه شوم چې اخوندانو ازادي ورکړې ده.
آینې ته مې پام شو، د موټروان پړسېدلې سترګې ښکارېدلې، زما مور ته یې کتل.
موټر حرکت وکړ، زړه مې ډاډه شو، آینه د موټروان د ککرۍ سپینو ویښتو نیولې وه.
غټ ښارو، سړکونه پاک ښکارېدل، د سړک دواړو غاړو ته غځېدلې ګلدانونه لا شنه وو. ځای ځای به هسک تامیرونه په مخه راغلل، عمومي سړکونو ته پخې کوڅې راپرې وې، په هر څه کې نظم لیدل کېده.
هماغسې مخکې تلو، هسک تامیرونه کم شول، زراعتي ځمکې راغلې، خو لا هم ځای ځای ښکلې کورونه ولاړ ول.
موټر له عمومي سړکه ووت، تر ټېټ دېوال تېر شوو، مخکې لاړو، یوې لوېې دروازې ته ودرېدو، پر غټه لوحه د برګو غواوو عکسونه ښکارېدل.
دروازه خلاصه شوه، موټر حرکت وکړ، د خوشایو بوی ورو ورو ډېرېده.
موټر ودرېد، کښته شوو، د ونو په مېنځ کې نرۍ لار پورته ختلې وه.
مخکې لاړو، موټروان په یوه وړه دروازه ننوت، دوه منزله تامیرو، له یوې کوټې د خندا غږ راته.
دوهم منزل ته وختو.
د مریم خبرې مې ودرولې، د خرما قوطۍ مې راواخیسته او له ډکې پیالې چای سره بېرته کمپیوټر ته کښناستم.
مریم ویلي وو:
_ورور مې وار له واره کټ ته ور ټوپ کړل، ما په کوټه کې دوهمه دروازه خلاصه کړه، نل ته مې لاس وروغځاوه، لاندې په سره سطل کې د اوبو د توېېدو غږ غلی شو.
آینې ته ودرېدم، مخ مې پاک و.
له تشنابه ووتم. مور مې سرتور سر ناسته وه، پلار مې د تلوېزیون د ریموټ بیطرۍ را ایستلې وې.
ورغلم، د مور پر څنګانه مې سر کښېنود.
شاوخوا مې سترګې ورغړولې، کوټه لویه وه، شیرچایي رنګ یې درلود، پر زړه غالۍ د لرګي درې او سپنیز کټونه ولاړ ول.
د مور غږ مې واورېد:
_مه یې ښنه!
ورور ته مې وکتل، د کوچیني مېز له سره یې جګ ورپورته کړې و.
پلار مې د اوبو جګ ور واخیست، پزې ته یې ور نږدې کړ، ودرېد، ګروپ ته یې ونیو او له کوټې ووت.

(c) ketabton.com: The Digital Library

تلویزیون ته ورغلم، سویچ مې کړ، په ګوته مې څو چاینلونه واړول، ملایان غږېدل.
کړکۍ ته ورنږدې شوم، پله مې خلاصه کړه، د چرسو بوی راغی، لاندې مې وکتل، دوه تنه پر پلاستیکي څوکیو ناست ول، د مېز پر سر په سګرېټ دانۍ کې سور سوکی ښکارېده.
پله مې وتړله، بلې کړکۍ ته ورغلم، پرده مې چوله کړه، لیرې زرګونه ګروپونه بل ول.
د دروازې کړپ شو، پلار مې تشناب ته ننوت.
مور ته مې وکتل، پر کټ اوږده پرته وه.
ورغلم، د هغې پر ورانه مې سر ولګاوه، ګوتې یې زما پر ویښتو کې تېرې کړې.
چوپه چوپتیا وه، کله کله به د څنګ له کوټې د خندا دپ اواز راغی.
دروازه وټکېده، ورور مې ورغی، د لسو، یوولسو کالو په عمر وچه کلکه نجلۍ کوټې ته راننوته، لوی پتنوس ورسره و، د پیالو د رېږدېدو غږ راته.
ور ولاړه شوم، پتنوس مې یې له لاسونو ونیو.
نجلۍ غلې له کوټې ووته.
مېز ته ور نږدې شوم، دواړه د یک برغولی مې لیرې کړ، مستې وې.
د پلار غږ مې واورېد:
ـ اوبه یې رانه وړې؟
مستو ته یې وکتل، په خوند یې وویل:
ـ هلی نو، لاسونه پرېمنځئ.
مور مې تشناب ته ننوته، خو ورور مې لا په خپل ځای ناست و. ویل یې چې زړه ته یې نه کیږي.
د ډوډۍ له خوړلو وروسته مې د چایو پیاله راډکه کړه، ریموټ مې تلویزیون ته ونیو، خو کار یې نه کاوه.
مور مې په قبله پسې ګرځېده، یوه ته هم نه وه مالومه.
ټول سترې وو، ورور مې له مور سره پربووت، پلار او ماته بېل بېل کټ راورسېد.
چوپه چوپتیاوه، په سطل کې د څاڅکو د تویېدو غږ راته، وروسته مې سترګې درنې شوې.
یو وخت مې اوږدو ټکان وخوړ، ور ومې کتل، مور مې وه، ویل یې چې په لمانځه کې لټه شوې یې.
سترګې مې وموښلې، د پردې پورتنۍ برخه د لمر رڼا ژېړه کړې وه. کړکۍ ته ور نږدې شوم. پرده مې چوله کړه، لېرې، تر هسکو تامیرونو تېر اسمان ژېړ ښکارېده.
د تشناب وره ته مې لاس ور وغځاوه، اودس مې وکړ، په لمانځه کې مې د پلار خرهاری اورېده.
ختلی لمر، دروازه وټکېده، بېګانۍ نجلۍ وه، د اوبو ورۍ جګ یې راپه زړه کړ. غوسه راغله، پتناسه ته ور ولاړه نه شوم.
مور مې پتنوس ور نه واخیست، نجلۍ په وېره وویل:
ـ اوبه مې هېرې شوې.
پلار مې وخندل:
ـ پروا نه کوي.
نجلۍ هماغسې په وېره وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـخير دی، علی رضا ته مه وايا ست.
د پلار خندا مې زور ونيو:
ـعلی رضا څوک دی؟
غلې شوه.
لهجه يې ايرانۍ فارسي ته نه وه ورته.
ومې ويل:
ـد کوم ځای يې؟
غتې مړې سترګې يې راواړولې، چو په خوله د باندې ووته.
د چايو د سورولو په وخت يودم زوړ شو. ټول کړکۍ ته ودرېدو ، لاندې ډله کسان ګرځېدل، ډېر يې په کميس او پرتوګ کې ول.
پلار مې وويل:
ـيوا ځې نه يو.
پلار، مور او ورور مې بېرته خپلو ډکو پيالو ته ور وګرځېدل، خو زه له کړکۍ سره ودرېدم. د حويلۍ د دروازې تر څنګ مې يوه پطلون کړي ځوان ته پام شو، پاک او سوتره و، په لاس کې يې کېبل ښکارېده.
نورو کسانو ته مې وکتل، ځينې ګرځېدل، نور د ېوال ته ناست وو، سترې ښکارېدل، زياتره يې خيرن او په دوړو سپېره ول.
د پلار غږ مې واورېد:
ـچای سړيږي.
ورغلم.
مور مې وويل:
ـتر کومه به دلته يو؟
پلار مې ور وکتل:
ـنه پوهېږم.
مور مې سوړ اسويلی ويست، پياله يې ور واخيسته او پر کټ کېناسته.
ريموټ مې راواخيست، بيطرۍ مې ترې ويستې، لاړم او د کړکۍ تر لاندې مې لمر ته کېښودې.
حويلۍ ته مې وکتل، هيڅوک هم نه ول.
بلې کړکۍ ته ور وګرځېدم، لاندې پټې ول، د مخملو (لمرمخو) وچ بوټې پکې ولاړ وو، ور هاخوا دوه اوږده سالونونه ښکارېدل، مخې ته يې لوېې تکې سپينې ډبرې پرتې وې، د کاشيو د جوړولو کارخانه راته وابسېده.
ليرې مې وکتل، تر هسکو تاميرونو کمرنګه لوګی را تاو وو.
د پلار خوشاله غږ مې واورېد:
ـپه تشناب کې تودې اوبه راځي.
ورو مې کتل، مخ يې لوند و.
ټول خوشاله شوو، ځانونه مو په کابل کې ولليې ول.

(c) ketabton.com: The Digital Library

لس بجې ماته وار راورسېد ، اوبه تومړې وې، خو بدې نه لګېدې. کله چې له تشنابه راووتم، پلار مې زېړې ته چاړه نیولې وه.
مور ټوله ورځ په کوټه کې وو ، له وړې نجلۍ پرته مو بل هېڅوک هم ونه لیدل، نجلۍ هم د ډوډۍ د راوړلو له پاره راغله او چوپه خوله بېرته له کوټې ووته.
بل سهار مې د ورور خلق تنګ و ، ویل یې چې په کوټه کې خپه شوی یم، پوره یو سات خبرې مې ورسره وکړې، راتلونکی ژوند او د لندن کیسې د زحمت په تېرولو ارزېدې، خو په دربیم سهار د ټولو زړونه تنګ ول، پلار مې حویلۍ ته کښته شو ، کله چې بېرته راغی، ډونګېده، ویل یې چې یواځې د غواوو په فارم کې د ګرځېدو اجازه لرو.
یوولس بجې ټول له کوټې ووتو ، په حویلۍ کې مې شاته وکتل، لاندې منزل د زندان غوندې جوړ و ، کړکیو پنجرې درلودې، ورهاخوا ډله ولاړو کسانو وچې سترګې راته نیولې وې.
د باندې لاړو ، د ونو په مینځ کې نرۍ لار کښته شوې وه، څومره چې مخکې تلو ، د خوشایو بوی ډېرېده.
پراخه میداني راغله، په عمومي دروازه کې دوه تنه ولاړ ول. کیڼ لور ته اوږد سالون ښکارېده، د بام اهن چادر یې سترګې بربېنولې.
د غوا رمباړه راغله، ورور مې هماغه لور ته منډه ورواخیسته، ورغلو ، په سالون کې دواړو غاړو ته په پنجرو کې نیول شوې لسګونه برګې غواوې ولاړې وې.
مخکې لاړو ، ورور ته مې وکتل، د یوه تور کوچیني سخوندر تر غاړې یې لاسونه تاو کړي وو.
غولي ته مې پام شو ، سپیني پربوللي کاشۍ وې، خو لا هم د خوشایو بوی خوت.
د مور غږ مې واورېد:
ــغواوې یې په اسرات کې دي.
ورومې کتل، په پلاستیکي اخورونو کې د جوارو میده شوې ژیړې پاڼې پرتې وې.
په سپینه چینه کې یو دنګ سړی راغی، د څو غواوو غولانځو ته یې پایپونه ورواغوستل، دېوال ته یې لاس وروغځاوه، سویچ یې وواهه، په ربړ پایپونو کې سپیني شېدې رواني شوې.
څو نور کسان راغلل، د غواوو ورنونو ته یې برسونه ونیول.
پلار مې د تلو راته وویل، خو د ورور مې پام غلط و ، له سخوندره نه لیرې کېده.
پلار مې زه او مور د کوټې تر وره راورسولو ، دی بېرته فارم ته لاړ.
دروازه مې خلاصه کړه، وړې نجلۍ زړې غالۍ ته جارو نیولې وه.
مور مې پر کټ کېناسته، بکس ته یې کتل. وروسته تشناب ته ننوته.
په کړکۍ کې اېښو بیطریو ته مې وکتل، سیورۍ پرې راغلې و. راوامې خیستې، شېبه وروسته مې تلویزون ته ریموټ ونیو ، کار یې نه کاوه.
نجلۍ ته مې مخ ورواړاوه:
ــنوم دې څه دی؟
را وېې کتل، په خواره خوله یې وویل:
ــزیبا.
ومې ویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـنوې بيطرۍ نشته؟
ـعلي رضا ته به ووايم.
غلی شوه.
ومې ويل:
ـد کوم ځای يې؟
يوه شيبه غلې وه، بيا يې نرۍ شونډې وخوځېدې:
ـد بدخشان.
حيرانه شوم.
ـنو دلته څه کوې؟
د نجلۍ په سترګو کې اوښکې راټولې شوې.
هغې ته مې ژاوله ونيوله. راوېې کتل، غومبرې يې سره ول.
ورو مې وويل:
ـدلته څه کوې؟
ځواب يې رانه کړ.
ترلاس مې ونيوله، پر کټ کېناسته، سر يې وخوړېد، جارو ته يې وکتل، ورور يې وويل:
ـکوټه پاتې ده.
ومې ويل:
ـپروا نه کوي.
ـعلي رضا ته غوسه ورځې، وايي چې ډالري کوټه سمه پاکوه!
خندا راغله:
ـډالري کوټه؟
نيغ يې راته وکتل، په سترګو کې يې وېره ښکارېدله.
ومې ويل:
ـمه ډارېږه.
سر يې وخوړېد:
ـدې کوټې ته ډالري کوټه وايي، ډېر پام ورباندې کوي، دلته يوازې هغه کسان اوسي چې اروپا ته ځي.
د مور غږ مې واورېد، ناولې جامې يې غوښتې.
ولاړه شوم، د تشناب ور مې خلاص کړ، دستشويي له څګه ډکه وه.
بېرته کټ ته ور وګرځېدم.
ومې ويل:
ـښه، زېبا! دلته دې خوک شته؟
سوړ اسويلی يې وايست.
ـنه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

نجلۍ جارو ور واخيسته، تر مټ مې ونيوله، ببرته مې په خپل ځای کېښوله.
تندی يې تريو شو:
ـعلي رضا مې وهي.
ومې ويل:
ـهيڅ هم نه درته وايي.
غريو واخيسته:
ـنه، پرون يې هم موټ موټ وېښته رانه وشکول.
زېبا خپل سر ته لاس ورووړ، ټکری يې ونښوياوه، غوږ يې وينې و.
په ژړغوني غږ يې وويل:
ـسهار يې خوله پرې ولګوله
زړه مې ولړځېد.
نجلۍ يو دم وژړل:
ـډالرې کوټه مې نه وه پاکه کړې.
د نجلۍ مټ مې پرېښود. جارو يې ور واخيسته.
ومې ويل:
ـدا سپی څوک دی؟
ځواب يې رانه کړ.
پرکټ اوږده وغځېدم، چت ته مې وکتل، د جارو له کرښنده غږونو سره ژړا هم ګډه وه.
د مريم يوه برخه خبرې خلاصې شوې، دوهمه برخه پاتې وې، خو ناوخته و، کمپيوټر مې مړ کړ، غبرګې درنې کمپلې مې پر ځان راکش کړې.

* * *

درب شو، سترګې مې رڼې کړې، پردې ته مې لاس ور وغځاوه، شين سهار و، د ځنګ همسايه واوره اچوله.
د بخاری له سره مې د اوداسه له پاره ترمې اوبه راواخيستې، لس دقيقې وروسته مې د دهلېز ور خلاص کړ، سور فرش ته سپينې واورې راورغړېدې. ګام مې واخيست، ښۍ پښه مې تر ځنګانه په واوره کې ننوته.
سړ ژمی سوړ و، تر دې مخکې هم واوره شوې وه، خو په يوه ځل دومره ډېره نه وه اورېدلې.
د همسايه غږ مې واورېد:
ـدا ځل مجبوره يې چې بام ته ور وخېژې.
ور غږ مې کړ!
ـد پارو ژۍ د بام ايزوګام ورسره اړوي.
ويې ويل:
ـ مخکينۍ واورې وچې وې، پروايې نه وه، خو دا واوره لنده ده، بامونه درنېږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

چاره مې نه درلوده، د لرګي پر زينه وختم. شاوخوا مې وکتل، پر هر بام يو_ دوه تنه ولاړ وو.
احتياط مې کاوه، خو بيا هم د پارو ژۍ څو ځايه د ايزوګام سپين زرورق او د قير ورې ټوټې توري ورسره
واخيستې.
ټلېفون راغی، موټروان و، ويل يې چې سړک يوه ډېره ده، موټر چاين شکولی، د باغ بالا پر غونډۍ نه شي درختلی.
د غيرحاضرۍ دليل پيدا شو. تر غرمې د بام پر سر وم، خو لا هم د دوو کوټو بامونه پاتې ول
د څنګ ګاونډي راغږ کړل
_درشم؟
ورومې کتل، خپل بامونه يې تور وو.
ستړی وم، (نه) ته مې خوله نه جوړېده، لنډ يې زموږ بام ته د لرګي زينه ودروله، د ماسپښين له اذان سره سم بامونه
خلاص شول
ټوک توک وم، اوږو مې درد کاوه.
ماخوستن وختي پرېوتم سهار دوه- درې ځله موټر وښوېد ، خو سرعت يې کم و ، له ستونزې پرته دفتر ته ورسېدو.
پنجشنبه وه، د تېرې ورځې کار هم راته پاتې و ، له کاغذونو مې سر نه شو پورته کولی.
په رخصتۍ کې ايمېلونو ته ورغلم، د لوسي په نوم ايمېل راغلی و ، خلاص مې کړ. ليکلي يې وو:
د مريم خبرې مې در ولېږلې.
کور ته لاړم، برق نه و.
سهار مې له بامه په رالوېدلې واوره کې لار وابسته، د حويلۍ تر دروازې پورې ايله لس ګامه فاصله ده، خو دوه
ساعته کار يې وغوښت، کله چې بېرته کوټې ته تلم، د لارې دواړو غاړو ته تر نامه واوره ولاړه وه.
لومړی مې چای دم کړ، بيا کمپيوټر ته کېناستم، د مريم پاتې دوهمه برخه خبرې مې راواخيستې. ويلي يې ول:
_زيبا مې له ذهنه نه وته. دوه ځله يې ډوډۍ راوړه، خو څه يې ونه ويل.
بل سهار مې پلاراو ورور د باندې ووتل، مور مې پر کټ پرېوته، راياده يې کړه چې بېګاه يې د سر د درد له لاسه
ټکې خوب هم نه دی کړی.
کړکۍ ته ورنږدې شوم، لاندې مې وکتل، زيبا د يوه سپورتي نوي موټر سايکل ټانکۍ ته سپينه ټوټه نيولې وه.
د مېز له سره مې د اوبو جګ راواخيست، بېرته کړکۍ ته ورنږدې شوم، ښيښه مې وټکوله، نجلۍ راوکتل، جګ
مې پورته ونيو ، په اشاره يې پوه کړم چې درځم.
بېرته پر کټ کېناستم، مور ته مې وکتل، سترګې يې پټې وې
زيبا راغله، د مخ سرخي يې ډېره شوې وه، جګ ته وروګرځېده.
ومې ويل:
_غواړم چې خبرې درسره وکړم.
له اوښکو ډکې سترګې يې راواړولې، جګ يې ور واخيست، له کوټې ووته.
وخت ووت، د موټر سايکل د چالانېدو غږ راغی، کړکۍ ته ورغلم. په عمر پوخ، تور سړی و ، راوتلی ټټر يې درلود ،
د موټرسايکل په آينه کې يې د اغوستي تور يخن قاق غاړه سموله.
موټر سايکل حرکت وکړ، تر هغو مې پسې کتل چې د ونو څانګې پرې راغلې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بېرته پر کټ پرېوتم. سترګې مې پټې کړې، کړپ شو، ور ومې کتل، پر مېز د اوبو جګ ایښی و.
زېبا مې تر مټ ونیوله، غلې کېناسته.
و مې وویل:
_علي رضا و؟
راویې کتل، له ډکو سترګو یې پوه شوم چې ګومان مې سم وخوت.
ومې ویل:
کیسه راته وکه.
سر یې وخوځېد.
ومې ویل:
_څومره وخت کیږي چې دلته یې؟
_دوه کاله.
زړه مې ولړزېد:
_کورنۍ لري.
غریو واخیسته.
_نه
_ولې؟
یوه شیبه غلې وه، وروسته یې په ډک ستوني وویل:
_دوه کاله مخکې مې پلار ته یو لیک راغی، د جومات ملا ورته ولوست، تره مې تهران ته غوښتي وو، پلار ته مې یې لیکلي و چې دلته مې د خښتو په بټۍ کې سرګاریګري درته موندلې ده، د یوه کال د دهقانۍ پیسې، په یوه میاشت کې موندلی شې.
د پرورې له خرخولو وروسته له کلي راووتو.
تر نیمروزه مو خپلې پیسې بس شوې، یوه هوټلي قاچاقبر راته وموند، د سړي پر سر یې یو میلیون تومنه غوښتل.
پلار مې خپل ورور ته ټلیفون وکړ، هغه وریاده کړه چې تاسو تر دې ځایه راشئ، مصارف مو زه په غاړه اخلم.
له زاهدانه ژر راووتو، خو په کرمان کې مو دوې هفتې تېرې کړې، وچه ډوډۍ یې راکوله، د شپې به د موټرو په ګراج کې ویده ېدلو. قاچاقبر ویل چې د تهران لارې سختې دي، پولیس په افغانانو پسې ګرځي او د لارې ډېر هغه عسکر یې بدل کړي چې له دوی سره جوړ ول.
وروسته یې یوه بل ورکې ښار ته یوورو، علی رضا مې همالته ولید، په دوهمه ورځ یې یوه بار وړونکي موټر ته ور وخېژولو، تر لسو یوولسو غواوو تېر شوو، څو نور افغانان هم پر شنو وښو ناست ول.
دوه ورځې مو مزل وکړ، دلته یې راوړو.
زېبا غلې شوه، ور ومې کتل، پر سرو غومبرو یې مړې اوښکې روانې وې.
ومې ویل:
_بیا؟
شونډې یې وخوځېدې:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـپلار مې څو ځله خپل ورور ته ټليفون وکړ، خو کار يې نه کاوه. علي رضا پيسې غوښتې، ويل يې چې له دې ځايه نه شئ وتی.

يوه اوونۍ تېره شوه، مورې په همدې حويلۍ کې وو.

وروسته مې پلار د علي رضا پښتو ته ورولوېد ، ورياده يې کړه چې د تهران د ځښتنو بتيو ته ورسره لاړ شي. خو علي رضا نه منله، دليل يې دا و چې دلته به سلګونو بتيې دي، کومه يوه به پسې غواړې.

خو په دوهمه ورځ مې د مور ژړا تاثير ورباندې وکړ. پلار مې له علي رضا سره په موټر سايکل کېناست، خو کله چې مازديګر بېرته راغی، شونډې يې چاودلې وې.

ډوډۍ يې ونه خوړه، ټوله شپه له ځان سره ږونګېده، ورور ته يې بد رد ويل.

په بله ورځ يوه ايراني ورياده کړه چې څه موده مخکې د ځښتنو بټيو ته پوليس ورغلي ول، کوم افغان چې به په مخه ورته، موټر ته به يې خېژاوه، کېدای شي چې ورور دې هم پکې وي.

د پلار تمه مې وخته، داخل مې مور د علي رضا تر ځنګنونو لاسونه تاو کړل، خو د هغه وروستۍ خبره دا وه چې دوه کاله به د غواوو په فارم کې له تنخوا پرته کار کوی.

مورې ته يې د همدې تامير په پای کې ګوښې کوټه راکړه، وړه او چټله کوټه، خو بيا هم ښه و، د نورو مساپرو سترګې نه راباندې لګېدې.

پلار به مې ټوله ورځ په فارم کې خوشايي پاکول، کله چې به بېګا کوټې ته راغی، له جامو به يې سوړ بوی ته مور مې مساپرو ته د بګ پخاوه.

پلار به مې هر ماښام د کوټې پر د ېوال ليکې ايستلې، وروسته به يې ټولې ليکې حساب کړې، له ځان سره به يې وويل:

ډېرې ورځې لا پاتې دي، ډېرې.

يوه ورځ علي رضا کوټې ته راغی، د وريجو صفت يې کاوه، مور ته مې يې ويل چې خوندورې يې پخې کړې وې. خو وروسته يې راتګ ډېر شو، دی به هغه وخت راته چې پلار به مې په فارم کې و.

يوه غرمه مې پام شو، مور مې ديګ کاوه، ده ورته کتل.

په بله ورځ يې زما مور ته يو کميس ونيو، هغې نه اخيست، خو علي رضا ټينګار کاوه. ماښام چې مې پلار د کوټې په کونج کې لوېدلی کميس وليد، مور مې يې دومره ووهله چې دوې ورځې له ځايه پورته نه شوه.

پوره څلور وخته مې مساپرو ته وچه ډوډۍ وروړه.

په دريم سهار مې مور د مجبوريت له مخې ديګ ته ور پورته شوه، ما ويل چې پيازو به يې سترګې ور ترخې کړې وې، خو نه، هغې ژړل.

پلار مې هم خوابدی و، له مور سره به مې نه غږېده، دی به ډېر وخت غلی ناست و، د دېوال ليکې به يې شمېرلې.

يوه ورځ مې ورياده کړه !

ـوبه تښتو.

سوړ اسويلی يې وايست:

ـتاسو تر دېوال اوښتی شئ؟ !

يوه شوم، پلار مې زمونږ له پاره چېرته نه شوای تلای.

(c) ketabton.com: The Digital Library

علي رضا څو ورځې ورک و ، یو ماسپښین راغی ، زما د مور پر ورانه یې لاس کېښود ، ویې ویل چې په سختو مې نه لوربږی. ته او لور دي له ما سره لاړې شئ.
مور مې همدا یوه خبره کوله:
ـ د خدای له پاره، له کوټې ووځه !
علي رضا ماته وکتل، رایاده یې کړه چې د پورتنۍ کوټې له یخچاله اوبه راوړه.
کوټې ته وختم، اوبه مې راواخیستې، کله چې مې وره ته لاس وروغځاوه، نه خلاصېده، ور د باندې له خوا تړل شوی و.
نه پوهېدم چې څومره وخت ووت، بیا په وره کې کیلي تاو شوه، دهلېز ته ورغلم.
علي رضا و ، په مخ او غاړه یې سرې کرښې تیرې وې. د نوکانو نښې راته ښکاره شوې، رایاده یې کړه چې که دې چاته څه ویلي ول، نو پلار دې وژنم.
چاته به مې څه ویل؟ نه پوهېدم.
دی تر ما مخکې لاندې کښته شو.
مور ته ورغلم، لوڅه لغړه پرته وه.
زېبا یو دم چیغه کړه، پر خوله مې یې لاس ونیو ، مور ته مې وکتل، ویده وه.
د زېبا سر مې پر خپل ټټر پورې ونیو ، هغې ژړل، ما هم خپلې اوښکې نه شوای کابو کولی.
ښه شېبه ووته، وروسته یې په غریو کې وویل:
ـ مور مې کېناسته، شکېدلي جامې یې واغوستې، له کوټې ووته، بېرته راغله، پر ما یې خپړې کړې، تر ډېرو یې په غېږ کې ټینګه نیولې وم، بیا یې کلکه پر تندي ښکل کړم، یودم یې منډه واخیسته او سرتور سر د باندې ووته.
ټکری مې راواخیست، پسې ورغلم، درب شو ، له ځمکې دوړه پورته شوه، پښو ته مې وکتل، مور مې په خاورو کې پرته وه، تر خولې یې سرې وینې راووتې. دې د تامیر له سره ځان راغورځولی و.
د زېبا پر خوله مې لاس کېښود ، چېغه مې خولې ته راغله، په غریو کې مې وویل:
ـ بس دی ! نور څه مه وایه !
زېبا سرې سترګې راواړولې. لاس مې د هغې له خولې لیرې کړ، نجلۍ وویل:
ـ تا کیسه غوښته !
غریو واخیستم:
ـ سمه ده. ووایه !
نجلۍ وویل:
ـ چیغې شوې، په کوټه کې د ولاړو افغانانو ګوتې د پنجرې تر اوسپنیزو سیخانو تاوې وې، زورونه یې وهل، ایرانیانو ته یې کنځلې کولې، خو د اوسپنې سیخان ټینګ ول.
د فارم کاریګر راغلل، پلار مې هم پکې و ، دی زما مور ته ورنږدې شو ، د هغې لاس یې پورته کړ، بېرته یې پرېښود ، لاس پر ځمکه ولګېد.
تر ډېره غلی و ، د مور شکېدلي ټټر ته یې وچې سترګې نیولې وې، وروسته یې د هغې سر له خاورو پورته کړ، په غېږ کې یې ونیو ، یودم یې کوکه کړه، له چیغو سره یې په پنجره کې د ولاړو خلکو ژړاوي ګډې وې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

پلار مې ښه شېبه وژړل، بیا یې ماته وکتل، سترګې یې له سرو رګونو ډکې وې. په غریو کې یې وویل:
_علي رضا و؟
سر مې د (هو) په بڼه ورته وخوځاوه.
پلار مې د پوال ته ولاړ ببل ور واخیست، منډه یې کړه، له حویلۍ ووت.
زېبا غلې شوه.
په غریو کې مې وویل:
_نور؟
د نجلۍ سر وځړېد:
_مور ته ورننږدې شوم، سترګې یې لوڅې وې، ماته یې کتل. یو دم یې پر ټټر ور پرېوتم، پر غاړه مې یې مخ کېښود ، خوله مې تروه وه، نه پوهېدم ، زما اوښکې وې که د وینو خوند.
بیا چا تر ولیو ونیولم، ورومې کتل، علي رضا و ، ټټر ته مې یې سوکان ونیول، علي رضا پورته کړم، پر ځمکه ولګېدم، په سترګو مې تیاره راغله، هڅه مې کوله چې بانه سره جلا کړم، نه کېده ، په سترګو مې زور راووست، څو پیاوړو کسانو له ځمکې توره لویه پلاستکي خلطه پورته کوله، له خلطې زما د مور سپین لاس راوتلی و.
نور مې هیڅ هم ونه لیدل.
زېبا غلې شوه، د پلار غږ مې واورېد:
_د باندې نه ځې، ښکلې هوا ده.
ورومې کتل، پلار مې مور ته وچې سترګې نیولې وې.
ویې ویل:
_څه پرې شوې.
ځواب مې ورکړ !
_سر یې خوږېده ، ویده ده.
_ته نه ځې.
_نه، مور مې یوا ځې نه شم پرېښودی.
پلار مې بېرته له کوټې ووت.
زېبا ته مې وکتل، سترګې یې له سرو رګونو ډکې وې. یوه شېبه غلې وه، وروسته یې ترخې موسکا شونډې سره ویرې کړې، په غریو کې یې وویل:
_تاسو مه ویرېږئ، دوی ډالرې مساپرو ته څه نه وایي.
په خبره کې یې ور ولوېدم.
_دوی؟
_هو ، ماته یې ډېرې کیسې مالومې دي، دلته رقم رقم خلک راځي، علي رضا ډېر کسان پېژني، ځانته کوټه لري، ما څو ځله ډوډۍ ور وړې ده، ټول تریاک څکوي، توپانچې مې یې په خپلو سترګو لیدلې دي.
دوی دوه ډوله مساپر راوړې، ډالرې مساپر کم دي، همدا کوټه یې ورته بېله کړې ده، خوراک، ښناک یې هم له نورو جلا دی، پام ورباندې کوي، خو هغه نور بیا داسې نه دي، علي رضا د تومنې مساپرو نوم پرې ایښې دی، دا

(c) ketabton.com: The Digital Library

کسان ایران ته د کار له پاره راغلي، تر هغو د پنجرو تر شا ولاړ وي چې کوم خپل یا ملګری یې د قاچاقبر پیسې ورته راورسوي. خو داسې کسان هم پکې شته چې په هفتو هفتو دلته پراته دي. دوی د سهار له خوا یواځې لس دقیقې له کوټې راباسي، علي رضا وایي چې تښتي، لس دقیقې تشناب ته د تګ او پښو غوړولو له پاره بس دي. که مړه هم شي، څوک ورنه ور خلاصوي، تېره هفته مې د یوه مساپر چیغې واورېدې، ځوان و، ګېډه یې خوږېدله، خو هیڅوک یې هم په کیسه کې نه شول، سهار ته مړ پروت و.

زیبا غلې شوه.

ومې ویل:

_ته دلته څه کوې؟

_دیګ پخوم.

لاس ته مې یې وکتل، غټه تناکه پرې ختلې وه.

په غریو کې یې وویل:

_د مور له مرګه وروسته یې یوه کورته بوتلم، څلور ښځې پکې اوسېدې، یوه زړه او درې ځوانې، هرې یوې بیله کوټه درلوده، .دوهمه شپه مې پام شو، کور ته درې نارینه راغلل، بوډۍ پیسې ورنه واخیستې، بیا یې هر یو بیلې کوټې ته ور ولیږه.

زیبا غلې شوه.

ور ومې کتل، شونډې یې لړزېدلې.

ومې ویل:

_بیا؟

_درې ورځې هلته وم، علي رضا راغی او بېرته یې دلته راوستم. خو یو شناخته مې هم ونه لید. د پنجرو تر شا نور خلک ولاړ ول، د فارم کارګران هم بدل شوي وو، یواځې په دروازه کې ولاړ خلک مې پېژندل.

له علي رضا نه مې د پلار پوښتنه وکړه، ویل یې چې لېږوبل شوی دی، بس، چې له روغتونه رخصت شو، ورسره تلای شې.

د شا کوټې ته یې بوتلم، یوه زوړ سړي دیګ پخاوه، علي رضا رایاده کړه چې مرسته ورسره کوه !

د شپې به یواځې وم، د کوټې کونج ته مې نه شو کتلی، مور مې لیده، لوڅه لغړه وه، د سر ویښته یې شکول. تر سهاره به ګروپ راته بل و، خو وروسته عادت شوم. علي رضا به د پلار احوال راته راووړ، ویل به یې چې مخ په جوړېدو دی.

ورځې تېرې شوې، پلار مې رانه غی. ما به هر وخت له علي رضا نه د هغه پوښتنه کوله. یوه ورځ یې راته وویل چې پلار دې پولیسو نیولی، اوس به یې خپل وطن ته اړولی وي.

. تمه مې ونه خته ، ځای ور مالوم و، ضرور راپسې راته.

یوه غرمه فارم ته لاړم، شېدې مې را اخیستې، د یوه کاریګر پښه وښوېده، نه شو ولاړېدی، له مانه یې وغوښتل چې د خوشایو ډک سطل د باندې وباسم.

ډېران د فارم د حویلۍ په کونج کې دی، دوی د ټولې هفتې خوشایې همالته اچوي، جومه موټر ورته راځي.

ورغلم، یو بوټ پروت و، شناخته رامالوم شو، په ټکري مې پاک کړ، زما د پلار بوټ و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دروازې ته مې منډه کړه، چيغې مې کړې، بوټ مې د زاړه پيره دار سترګو ته ونيو.
هغه وارخطا و، يوې بلې خوا ته يې کتل، وروسته يې سترګې له اوښکو ډکې شوې، لاسونه يې رانه تاو کړل، ټټر ته يې ورنږدې کړم، پر ککرۍ يې شونډې راکښېنودې.
ده ژړل، خو زما د پلار په اړه يې څه نه ويل، اخير يې رایاده کړه چې علي رضا خبرېږي. له دې ځايه لاړه شه.
دوې ورځې وروسته علي رضا راغی، ورته مې ويل. رایاده يې کړه چې پلار دې راځي.
وخت تېر شو، ديګ به مې يو ځې پخاوه.
يوه ورځ ځوان ساتونکی په ډوډۍ پسې راغی، د پلار پوښتنه مې ترې وکړه، په غوسه يې راته وويل چې نه پوهېږې.
په هماغه ماخوستن دروازه خلاصه شوه، هماغه ساتونکی و، د برق په رڼا کې يې سترګې سرې ښکاريدلې.
ده په دېوال پسې لاس ونيو، په دروازه کې کېناست، بوتل يې پر غولي کېښود، رایاده يې کړه چې د پلار په اړه مې پوهېږې.
خوشاله شوم، د مالوماتو پوښتنه مې وکړه، خو ده اول مچه غوښته. څه پروا يې کوله، مور او پلار ډېره ښکل کړې وم، خو دده مچه بل رنګ وه، زما ټوله خوله يې رالنده کړه، بوی يې ته، زړه مې راپورته شو، منډه مې ترې واخيسته.
دی هماغه رنګ شو، له وبرې کوټې نه شوای ورتلای. شپه مې رڼو ستورو ته تېره کړه. سهار چې کوټې ته ورغلم، نه و. اته بجې راغی، وېرې اخيستی و، خواست يې کاوه چې علي رضا ته څه ونه وايم، هر څوک د نشې په حال کې چتيات وايي، پلار دې ژوندی دی
، خو ماته يې هيڅ هم نه و ويلي.
زېبا غلې شوه، ماته يې وکتل، په غريو کې يې وويل:
_پلار مې راځي؟
د هغې تر نرې ورمېږ مې ګوتې تاوې کړې، ټټر ته مې رانږدې کړه.
د زېبا ورو غږ مې واورېد:
_علي رضا اوس هم راته وايي چې پلار دې راځي، بيګاه يې کوټې ته وروبللم، همدا خبره يې راته وکړه، له خولې يې د هغه ځوان د خولې غوندې بوی ته. بيا يې وخندل، زما ټټرېې څو ځله په خپلو ګوتو ټينګ کړ، ويل يې چې خوند درکوي؟
په چونډيو کې به نو څه خوند وي. ځواب مې (نه) و، خو هغه خندل، ويل يې چې ستاسو په راوستو کې تاواني نه يم، بس دوه، درې کاله وروسته د لارې سل چنده تومن راته ګټلې شې.
د مريم خبرې ختمې شوې.
جېب ته مې لاس کړ، فلش مې راويست، د لوسي په ايميل راغلې خبرې لا پاتې وې. خو ټلېفون راغی، ملګری مې و، ويل يې چې مېلمه مې يې، موټر مې راوستی، پاخه ته راووځه.
بانه مې ورته وکړه، خو دی ټينګ و.
جامې مې بدلې کړې. کورته ورسره لاړم، له هالنډه مو د ليسې دو ختيو همصنفی راغلی و، نه يې پرېښودم، شپه مې وکړه، سهار په دوو نورو ټولګيوالو وګرځېدو، ماښام تياره کورته راغلم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د مريم خبرو ته مې ښېره وه، ويلي يې ول:
ـ په سره اور ناسته وم، ټيکه نه راتله، له علي رضا او دې کوره مې کرکه کېده، پلار به مې نن، سبا راته کول
وخت ولاړ و، نه تېرېده، د زېبا مړاوو سترګو مې زړه خوړ، له وسه مې څه نه و پوره.
يو مازديګر مې د پلار له جيبه د لسو زرو تومنو نوټ راوايست، زېبا ته مې ونيو، ډېرې نه وې، درې ـ درې نيم سوه
افغانۍ راتلې، خو زېبا نه اخيست، ويل يې چې څه يې کوم، په نږدې سيمه کې دوکان نشته.
وروسته تونځۍ راته پيدا شو، پلار مې علي رضا ته وويل، ګولۍ يې راوړې، خو کرکه مې ترې کېده، ومې نه
خوړې.
ورور مې هم تبې کولې، کوچيني سخوندر يې زړه وهلی و، ډېر وخت به له کټه نه ولاړېده.
يوولسمه ورځ له فارمه راووتو، مور، پلار او کوچينی ورور مې خوشاله ول، د موټر له ښيښو يې يوې بلې خواته
کتل، خدای ته يې شکرونه ايستل، خو ما په لاس کې سوځېدلې وړې پراټې ته کتل، د زېبا له اوښکو ډکې سترګې
مې له مخې نه ليرې کېدې، دهغې وروستۍ جمله مې په ذهن کې راګرځېده:
ـ هه ! دا پراټه مې په خپله درته پخه کړه، وړې به شي.
د مور حيرانه غږ مې واورېد.
ـ ته ژاړې؟
مخ مې واړاوه، نه وم پوه شوې.
پلار مې وخندل:
ـ اې لېونۍ، خوشاله اوسه، له زندانه راووتو.
څه مې ونه ويل، مخامخ په پياده رو کې د زېبا په عمر ډله نجونې روانې وې، ښکلې ښکارېدلې، خندل يې، په
ملاوو پسې يې د مکتب بکسونه سرېښې ول.
ټکسي وان په يوه باغ کې پرېښودو، رنګارنګ ونې وې، غولۍ ژېړو پاڼو نيولی و.
لنډ وخت وروسته د اوبو يو لوی ټانکر راغی، حيران شوو، موټروان ويل چې ټانکر ته ورکښېنئ.
پلار مې په غوسه و، نه يې ورسره منله، خو موټروان سل دليلونه راوړل، د لارو سختۍ يې ياده کړه، ويې ويل چې
ډېرې کورنۍ مو په همدې ټانکر کې وړې دي.
پلار مې نه قانع کېده، د موټروان وروستۍ خبره دا وه چې علي رضا ته به ټليفون وکړي.
زړه مې ولړزېد، پلار مې وپوهاوه چې بيا هغه کورته نه شو تلای.
ټانکر ته ورکښېنستو، وچ و، خو د ماهيانو غوندې سوړ بوی پکې لګېده.
ټول پر يوه هواره پنډه توشکه کېناستو، شاوخوا مې وکتل، تياره وه، پورته اسمان د شنې داېرې غوندې
ښکارېده.
موټروان رایاده کړه چې د موټر د درېدو په وخت کې به له توشکې سره د ټانکر شاتنۍ برخې ته ورځې.
شېبه وروسته موټر حرکت وکړ، د جمپونو له
ورکېدو پوه شوم چې پاخه ته وختو.
يو، يو نيم ساعت ښه وو، خو وروسته مو ساه بندېده، ټولو پورته، ګردې دريځې ته خولې نيولې وې.
يو ځای موټر ودرېد، توشکه مو په احتياط شاته يووړه، يوه دقيقه لا نه وه وتلې چې موټر حرکت وکړ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

نيم ساعت وروسته بيا موټر ودرېد ، موټروان و ، ويل يې چې د هوا د تبديلۍ له پاره د باندې راووځئ.
موټر له عمومي سړک نه چپ په ژېړو ونو کې ولاړ و.
موټروان کيڼ لور ته اشاره وکړه، له يوه لوړ ځايه، رڼې اوبه راتوېېدلې.
سر مې ګرځېده، ورغلم، اوبو ته مې لاسونه ونيول.
پلار ته مې وکتل، له موټروان سره يې خبرې کولې.
کله چې بېرته ټانکر ته ورکښېنته شوو ، پلار مې رايادا کړه چې تر مهاباده به همدلته يو. د مهاباد په اړه مې مالومات ترې وغوښتل، د موټروان له خولې يې وويل چې ترکيې ته نږدې کوم ولايت دی.
سفر سخت و ، خو بيا هم د ترکيې نوم زړه راکاوه.
يو ځای مې د ورور خوا راوګرځېده، پلارمې تر ډېره پر اوږو کېنولی و ، ورور مې ازاده هوا اخيسته، وروسته يې يخني وشوه او بېرته پر توشکه کېناست.
لمر لوېدلی و چې مهاباد ته ورسېدو.
يوه کور ته لاړو ، ساه مو لا نه وه سمه کړې چې يو دوه سيټه ټيوټا موټر راغی. خامې لارې مو په مخه ورکړې، ماخستن ناوخته ترې کښته شوو.
تياره وه، سپي غپ ووهل، ورور مې د مور غېږې ته ځان ور واچاوه.
لاټين ښکاره شو ، مخکې راغی، يوه بوډۍ وه، په ژبه نه سره پوهېدو ، په هغې پسې روان شوو.
د وره غنجا مې واورېده، ورغلو ، يوه لويه کوټه وه.
په زړه دری کېناستو ، د لاټين په ژېړه رڼا کې مې سترګې ورغړولې، تنور، په کونج کې له ختې جوړ نغری، ځنګ ته اېښې وچ لرګي... ټول د کليوال ژوند ننښې وې.
بوډۍ زوړ دسترخوان پرانيست، وچه ډوډۍ مو له پنير سره وخوړه.
وروسته يې ځلور کمپلې راوړې، ستړي وو ، پلار مې بکس تر سر لاندې کړ ، نور له بالښته پرته، پر کلکه دری پرېوتو. ناوخته مې د ورور غږ واورېد ، له بولو پاذاب وم، خو ځان مې غلی ونيو. د کوټې له دروازې سره د پراته سپي د ساه ايستلو غږ راته.
سهار وختي مې مور د ورور جامې وربدلولې، د هغه د وېدېدو ځای ته مې وکتل، دوه لويشتې دری لنده وه.
د باندې ووتم، سوړ باد چلېده، د يوې هسکې غونډۍ په لمنه کې درې ، ځلور خام کورونه ولاړ ول. له دودکشونو يې لوګي ختل، په دېوالونو کې يې تيږې او ښويه لرګي کار شوي وو.
زړه مې خولې ته راغی، سپي ته نږدې ولاړه وم، وغرېد ، ټوپ يې کړل، ځنځېر وشرنګېد.
بوډۍ منډه راواخيسته.
ځای پر ځای ناسته وم، له پښو مې سېکه ختلې وه.
بوډۍ لښته پورته کړه، ترلې سپي کوړنج وهل، غلی دېواله ته پرېووت.
بوډۍ تر مټ ونيولم، تر بې پانو غوټه نيالګيو تېر شوو ، په لښتې کې رڼې اوبه راتلې.
کله چې په کوټه کې قبلې ته ودرېدم، غاښونه مې سره لګېدل.
له چايو وروسته د باندې ووتم، لمر و ، پر يوه هسکه غونډۍ د ترکيې بېرغ رپېده. مور ته مې ورناره کړه، راغله، د بېرغ په لېدو يې بېرته کوټې ته منډه واخيسته، شېبه وروسته ټولو بېرغ ته وچې سترګې نيولې وې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زړه مې ټوپونه وهل، ترکيه تر يوه کيلو متره نېږدې وه.
بوډۍ راغله او په اشاره يې پوه کړو چې بايد کوټې ته ننوځو.
هماغسې مو وکړل، ټول پر درۍ کېناستو، ورور مې پر لانده ځای بکس کېښود.
د بوډۍ غږ مې واورېد، دومره يې وپوهولو چې ډله مه وځئ. خو شېبه وروسته مې له مور سره يو ځای د باندې ووته. له ورسۍ مې وروکتل، بوډۍ اوزه لوشله، مور مې د لښتې په اوبو کې د ورور لندې جامې پرېوللې، ورهاخوا، د غونډۍ تر سره ژېړ واښه ختلي وو.
ورځ تېره شوه، ماښام قضا يو جګ سړی کوټې ته راغی، پر شونډو يې سپين برېتونه پراته ول، ټول تندی يې ګونځو نيولی و.
سړي د بګدان ته ور وګرځېد، له جوش د بګه يې د چرګ ورون ور وايست، ور پوه يې کړل، خولې ته يې ور ووړ، د بريتو اوږده سپين ويښته يې د چرګ پر ورانه راپرېوتل. زما مور ته يې وکتل، په ډکه خوله يې وويل:
ـ ښکلې مال دی.
زړه مې ولړځېد.
پلار مې ولاړ شو، مخې ته يې ودرېدم.
سړي وخندل:
ـ پرې يې ږدئ. هيڅ هم نه شي کولای.
پلار مې کېناست.
سړي چيچل شوی هډوکی په اورکې واچاوه، په زوره يې وويل:
ـ ننه، چای راوړه!
وروسته يې له جېبه څه راويستل، د قير غونډې سرېښناکه وړې ټوټې وې. ويې خندل:
ـ چرس، ډېر خوند لري...
بوډۍ کوټې ته راغله، پرېولې پياله او کوچينی ترموز يې د سړي تر مخ کېښودل.
سړي ډکه پياله خولې ته وروړه، پلار ته مې يې وکتل:
ـ صاحب منصب يې؟
پلار مې وچې سترګې ورته نيولې وې.
سړي وويل:
ـ ډېر ايراني پوځيان راسره بلد دي، له ولاړېدو دې پوه شوم.
پلار ته مې وکتل، په غوسه و.
شېبه وروسته کوټه د چرسو له بويه ډکه شوه. بيا يې زما پلار ته سګرېټ ونيو، لاس يې هماغسې غځېدلی پاتې شو، بېرته يې سيګرېټ خپلې خولې ته ور نږدې کړ، ټوخې واخيست، زما پلار ته يې وکتل، په ملنډو يې وويل:
ـ ډېر غيرتي يې!
يو دم يې وخندل:
ـ خو دلته هيڅ هم نه شي کولای.
د پلار په سترګو کې مې غوسه لېده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سړي ووېل:
ـتېر کال مې يوه ايرانۍ کورنۍ له سرحده اړوله، دوې پېغلې پکې وې، په تګ کې مې له يوې سره ناپامه اوږه ولګېده، وروښو ته يې ووېل، د سوکانو وارنه رابانديې کېده، خو کله چې له سرحده واوښتو، هماغه نجلۍ مې په غېږ کې ونيوله، مچې مې ترې واخيستې، وروڼو يې راته کتل، خو هيڅ يې هم نه شواى کولاى.
څه به يې کول؟ هه! هيڅ، نه پوليسو ته ورتلاى شواى او نه يې هم ماته کومه څپېړه راکړه. زارۍ يې کولې، ويل يې چې خويندو ته مې څه مه وايه.
خاوره هماغه وه، هوا هماغه وه، زه هماغه وم، دوى هماغه ول، خو وطن هماغه نه و. يواځې يو کيلو متر واټن ټول غيرت ورڅخه واخيست. د غونډۍ په دې سر کې مې په ناپامۍ اوږه ورسره ولګېده، د سوکانو وارنه رابانديې کېده، خو د همدې غونډۍ په بل سر کې مې مچې ترې اخيستې، زارۍ يې کولې. ډېر فرق دى، نه؟
د سړي خبره سمه وه، تېر کال له پوهنتونه کورته تلم، په کوڅه کې يو هلک ولاړ و، مازې يې راته وخندل، خو ښه نه رابانديې ولګېده، پلار ته مې ووېل، ماښام کور ته ورغى، د هلک پلار يې راوايست، جنرال و، يوه عادي دوکاندار يوه روپۍ کړ، خو دلته يې يوه معتاد ايراني ته هيڅ هم نه شو ويلى.
د سړي په غږ مې فکر سره راټول شو.
ـمه ويرېږئ!
ورومې کتل، زما مور ته يې وچې سترګې نيولې وې.
سړي وخندل:
ـ موږ دوه ډوله مساپر لرو، ځيني کمې پيسې راکوي، مازې يې تر سرحده اړوو، نور يې خپل کار، څه کوي، چېرته ځي، په موږ پورې اړه نه لري، خو ستاسو غوندې مساپر بيا په ټولو قاچاقبرو پورې تړلي دي، بس، ما هم په همدې ډله کې وشمېرئ، هره مياشت، لس، پنځلس مساپر تر سرحده اړوم، د هر مساپر پر سر زر ډالره راکوي، اعتبار نه شم خامولى، ډېرې پيسې دي.
غلى شو. ګړۍ ته يې وکتل، ويې ويل:
ـ دولسو بجو ته ځانونه تيار کړئ.
ودرېد او له کوټې ووت.
يوولس نيمې بجې راغى، زما پلار ته يې يوه پلاستيکي کڅوړه وروغورځوله، ويې ويل چې د پوستې د عسکرو له ديده مو ساتي.
پلار مې له خلطې دوه، تور يخن قاقه را وايستل، يو يې په خپله واغوست، بل يې زما ورور ته ونيو. کله چې د باندې راووتو، پلار او ورور مې په توره شپه کې سم نه ښکارېدل.
مخکې لاړو، سړي راياده کړه چې له پښو سره مو پام کوئ، هڅه وکړئ چې ورې ډېرې لاندې ونه رغړې.
دا يې هم وويل چې تشويش مه کوئ، يوه پوسته ده، ليرې ورنه تېرېږو، په پنځلس کاله کې يې يواځې يو ځل ډزې رابانديې کړېدي.
ټول د غونډۍ په پيڅکه کې په سړي پسې روان وو، يو ځاى ودرېدو، د يوې هليکوپټرې له کمزوري غږه پرته، نور څه نه اورېدل کېدل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

مخکې لاړو، وچ خوړو، پورته وختو، يو ځاى تېره ورغړېده، پرېوتو، تر ډېره مو حرکت نه کاوه، بيا ولاړ شوو، سړي زما له پلاره بکس وروا خيست، په احتياط مخکې تلو، يودم ډزې شوې، له ډېرو سره سوکې (سپرغي) باد شول، شاته مو منډه واخيسته، تر کمره لاندې پرېوتو.

مور مې چيغه کړه!

ـزوى مې.

سړي يې پر خوله لاس کېښود.

زړه مې ولړزېد، ورور مې نه و.

پلار مې ولاړ شو، سړي تر پښې ونيو، په ټيټ غږ يې وويل: ــوژني مو.

غږونه مو واورېدل، عسکر ول، چيغې يې وهلې.

پر مخامخ ډېرو د بتۍ سپېنه رڼا پرېوته، ورور مې وليد، پروت و، سپينې سترګې يې نيولې وې، د غوږ لاندينۍ برخه او غاړه يې لانده ښکارېدل.

رڼا بلې خواته ولاړه.

مور مې لاندې ورغړېده، ورغلم، خرهارى يې خوت.

چيغې شوې، پورته مې وکتل، د بتۍ سپېنه رڼا مې په پلار لګېدله، هغه زما د ورور خواته منډې وروهلې، ډزې شوې، مخې ته يې سره سوکې باد شول، بېرته راوګرځېد.

سړي راغی، زما مور يې له ځمکې پورته کړه، مخ کښته ګړندي روان شو.

پر سر مې د مرميو شنهارۍ واورېد، پلار مې تر مټ ونيولم، دواړو لاندې خوړ ته منډه واخيسته.

سړي راغږ کړل، ورغلو، د لويې تيږې تر شا کېناستو.

مور مې پرته وه، خرهارى يې خوت.

سړي يودم منډه واخيسته، پورته د سپينو رڼاوو خواته ورغی، ډزې شوې، بېرته راغی، درب شو، بکس پر ځمکه ولوېد.

عسکرو چيغې وهلې، کله کله به د بتيو سپينې تېرې رڼاوې پورته په تياره کې تېرې شوې.

مريم غلې شوه، ورروسته غريو واخيسته، ويې ژړل، بيا يې په ډک ستوني وويل:

نه وم پوه شوې، يو وخت مې د پلار ژړغونى غږ واورېد:

ـمريم، مريم، سترګې رڼې کړه!

ور ومې کتل، همالته په ډبرو کې پرته وم. پلار مې زما د لاسونو غروې موښل.

ځان مې د هغه غيږې ته ور وغورځاوه، ومې ژړل، د ورور په وينو لړلی غوږ مې له ذهنه نه ووت.

مور ته مې وکتل، بې حرکته پرته وه، خرهارى يې نه خوت.

د غونډۍ په بل سر کې سپينې رڼاوې يوې بلې خواته کېدلې.

د سړي غږ مې واورېد:

ـکمه لاره پاتې ده.

پلار مې حرکت ونه کړ.

سړي د هغه پر اوږه لاس کېښود، ورو يې وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ سخته ده، خو بله چاره نه لرئ.
پلار مې هماغسې ژړل
سرې بکس ته ډېره ووهله، يوه شېبه غلى و، بيا يې وويل:
ـشاته نه شئ تلاى، د ايران پوليس مو نيسي، لور او ښځه د زنانه زندان په نوم درنه بيايي، هر څه چې يې زړه ول، کوي يې.
پلار مې هماغسې ژړل
سرې بکس ور واخيست، ولاړ شو، ويې ويل:
ـ رڼاوې ليرې دي، داسې وخت بيا نه شې موندلى.
پلار مې يوه شېبه غلى و، بيا ودرېد، مور مې يې پر اوږه واچوله. نيم ساعت لا نه و پوره چې د سرحد بلې غاړې ته ورسېدو.
د مريم خبرې ختمې شوې.
پاو وروسته يې ټليفون راغى، ويې ويل چې د روغتون د دهلېز رنګ يوه ورځ نور وخت نيسي، خو لوسي په کور کې انټرنيټ لري، نن مې د هغې په ادرس نورې خبرې درولېږلې.
مريم خوشاله وه، ويل يې چې د پلار وکيل يې زنګ ورته وهلى و. شايد دوهمه محکمه يې د قيد موده راټيټه کړي.
نه مې شواى کولاى چې د خوشحالۍ پرمهال تېر وختونه ور په زړه کړم، خو د مريم په رالېږلو خبرو کې يو څه کم و. کيسه سمه نه راتله، بايد ورباندې پوه شوى واى.
بخت ياري راسره وکړه، د پوښتنې يې راته وويل، سل زړونه مې سره وتړل، ور ياده مې کړه چې ورور دې څنګه شو او تر سرحده په څه ترتيب واوښتئ؟
مريم غريو واخيسته، ټليفون قطع شو.
ځان بد راته وايسېد، خو چاره نه وه، نن، يا سبا، بايد پوهېدلى واى.
لږ وخت وروسته ټليفون راغى، مريم وه، ښېښه يې وغوښته، په ژړغوني غږ يې وويل:
ـ دواړو غاړو ته هسکې پرښې ولاړې وې، مجبوره وو چې پر هماغه لاره پورته وخېژو. يو ځاى ودرېدو، زه او پلار دواړه کېناستو، په څمکه کې ستورې ښکارېدل، لاس مې ور ووړ، له وروره پاتې ډب وينه لا توده وه. چيغه مې ستونې ته راغله، پر مړوند مې غاښونه ټينګ کړل.
سرې تر مټ ونيولم، پلار مې هم په زحمت ولاړ شو، تياره وه، خو بيا مې هم د مور ځړېدلي سپين لاسونه ليدل.
سرې تر مټ نيولې وم، ګړندۍ ورپسې تلم، ډېرې رغړېدلې، نه مې ټک واورېد او نه هم د عسکرو چيغې، پاو وروسته د غونډۍ په بله غاړه کې کېناستو.
مريم يو دم وژړل او خبرې يې پرې شوې.
وروسته يې په غريو کې وپوښتل:
ـ ورور به مې ژوندى وي؟
غلى وم..
د مريم ژړا زور ونيو.
ټليفون قطع شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په سبا مې د مريم خبرې راواخيستې، ماخستن کمپيوټر ته کېناستم، ويلي يې و:
ـ په رنګو د بوالو کې کېناستو، خرابه وه، پخوانۍ خرابه، د ستورو تته رڼا له د بواله په رالوېدلو لويو-ورو ډبرو لګېدله.
پلار مې تېزه تېزه ساه ايسته، ستړی و، يو پاو يې زما مور پر خپلو اوږو راوړې وه.
سړی هم غلی پر يوه تيږه ناست و، شېبه وروسته يې وويل:
ـ زه تر دې ځايه درسره وم.
ولاړ شو، د بکس ځنځېر يې کش کړ.
د پلار اوږه مې وخوځوله، ورويې کتل، يودم ودرېد، سړی يې تر مټ ونيو، په حيرانۍ يې وويل:
ـ دا زمونږ بکس دی؟
سړي په خبره کې ور ولوېد:
ـ خو دا ستاسې نه ده!
لاس يې راويست، کڅوړه وه.
پلار مې په بيړه وويل:
ـ څه دي؟
ـ پوډر.
يودم يې د سړي ګرېوان ته لاس ور واچاوه، چيغه يې کړه!
ـ تا زمونږ په بکس کې پوډر ايښي ول؟
سړي خپل دواړه لاسونه زما د پلار پر ټټر کېښودل، پورې يې واهه، له د بواله يوه غټه تيږه راولوېده.
سړی ودرېد، په ملنډو يې وويل:
ـ د همدې پوډرو په خاطر مې سړې مرمۍ ومنلې او بکس مې راووړ.
پلار مې لاس پورته کړ.
سړي وويل:
ـ احمقتوب مه کوه، ښځه او لور دې لا پاتې دي.
پلار مې کېناست.
سړی دوه ګامه شاته لاړ، يوه لويه ډبره يې ليرې کړه، وړه کنده وه، کڅوړه يې په کنده کې واچوله، هماغه غټه ډبره يې پرې کېښوده.
بېرته په خپل ځای کېناست.
مور مې يودم چيغه کړه، پلار مې د هغې پر خوله لاس کېښوده.، د هغې خرهاری شو، بېرته بېسده پرېوته.
د پښو غږ راغی، ورپې ډبرې ورغړېدې. ټول پرېوتو.
د شغال ورو انګولا شوه، سړی بېرته نيغ کېناست، په ټيټ غږ يې و انګولل. دوه تنه راغلل، دواړه تنکي ځوانان ول، يو يې له سړي سره ودرېد، بل يې تېرې ته ور وګرځېد.
سړي د مخامخ ولاړ ځوان پر اوږه لاس کېښود، مونږ ته يې وکتل، ويې ويل:
ـ دی اوزکان نوميږي، تاسو به تر وان پورې رسوي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیا یې ځوان ته څه وویل، پوه نه شوم، فکر کوم چې ترکي ژبه وه.
ځوان بکس ور واخیست، په لهجه لرونکي فارسي یې وویل:
- دا سیمه خطرناکه ده، باید لاړ شو.
پلار مې، مور پر اوږه واچوله.
ټول راووتو، سړې ایران ته ور وګرځېد، هغه بل ځوان د پوډرو له کڅوړې سره بلې خوا ته په تیاره کې ورک شو، موږ هم په خپل رهنما پسې روان شوو.
مخکې لاړو، پلار مې ستړی و، تېزه تېزه سا یې وهله.
یو ځای کېناستو. د موټر بل څراغونه پر لوخو ونو ولګېدل، بېرته مو حرکت وکړ.
تر دوو پوستو تېر شوو، لیرې وې، خو رڼاوې یې ښکارېدلې.
د مور په خاطر مو یو ساعت لاره، په دوه، دوه نیم ساعته کې ووهله.
د مېږو غږ راغی، ګړنجوني وګړنجېدل، د سپیو غپا په تېزۍ سره نېږدې کېدله. ورغلو، ځوان لاسي بټۍ ولګوله، دوو چیني کوچینیو سپیو منډه راواخیسته، تر ځوان راوګرځېدل، لکۍ یې وهلې.
یوې کوټې ته ورننوتو، څراغ بل و، د خړې درۍ پر سر د غالۍ اوبدلو وړه کارګاه ولاړه وه، څنګ ته ګډوډې زړې بړستې پرتې وې.
ځوان څراغ ور واخیست او د باندې ووت.
ښه شېبه ووته، پلار مې اورسۍ ته ناست و، سلګۍ یې وهلې، مور مې لا په سد نه وه راغلې، ما هم هڅه کوله چې کومه چیغه مې تر خولې راونه وځي.
ما تر ډېره د پلار سلګۍ اورېدلې، کله کله به د ګړنجوني غږ هم پورته شو، وروسته خوب وړې وم.
نه پوهېږم، څه وخت و، خو مور مې چیغې وهلې.
سترګې مې رنې کړې، رڼا وه، مور مې خپل لاس ته کتل، لاس یې زما د ورور پر وچو وینو سور و، له چیغو یې وار نه کېده.
ورغلم، د مور پر اوږه مې لاس کېښود، را ویې کتل، سترګې یې د انګار غوندې سرې وې، را ړنګه شوه، سر یې زما پر اوږه کېښود، د زړه له زوره یې چیغه کړه.
ټولو ژړل، کوکې مو وهلې، د ورور نوم مو اخیست.
ښه شېبه ووته، کوټې ته دوې ښځې راغلې، په عمر پخې وې، د کوچیانو غوندې له رنګو (پاولیو) ډک، ګرد کمیسونه یې اغوستي ول.
یوه یې زما مور ته ورغله او بلې یې زه په غېږ کې ونیولم. له نازه یې پوه شوم چې اصلي کیسه ور مالومه ده.
په ژبه یې نه پوهېدم، خو پوست غږ یې د غمرازۍ مانا ورکوله.
دوې ورځې هماڵته و، څو کوره ول، رمې یې درلودې، سړو یې ارت پطلونونه اغوستي ول، سدریو (واسکټونو) یې راوتلي جېبونه لرل، په خټه کردان وو.
په دوو ورځو کې مې له مور او پلار سره یوه خبره هم ونه کړه، څه به مو ویل، هیڅ.
ټول غلي وو، خو مور به مې کله کله له ځان سره غږېدله، د زوې نوم به یې واخیست، بیا به یې یو دم چیغه کړه:
ــ راځې، راځې، ضرور راځې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

موړ به یوا ځې ژړل.
په دریېم سهار یو موټر راغی، په باډی کې یې له وطني چرګانو ډک قفسونه ایښې ول.
موټروان په قفسونو کې لار وایسته، موږ ته یې اشاره وکړه، له څه ویلو پرته ورغلو، کېناستو، مخې او دواړو
غاړو ته مو له چرګو ډک قفسونه ول، یو بل قفس راغی، زموږ تر سرونو یوه لو پشت پورته ودرېد.
بوی و، سوړ بوی، ټپکه نه کېده.
مور ته مې وکتل، زما د پلار پر اوږه یې سر ایښی و، د ککرۍ پر تور ټکري یې د چرګانو سپینه چټلي ښکارېدله.
موټر حرکت وکړ، ښه و، سوړ باد د چرګانو بوی ورسره ووړ.
موټر پاخه ته وخوت، یو پاو مزل مو وکړ، بېرته خامې ته ولوېد، تر غټ کلي تېر شوو، کورونه خام ول، د لرګي
ناوې ترې راوتلې وې، د بامونو پر سرونو وچ وابنه ښکارېدل.
په دښته کې مخکې لاړو، غونډۍ راغلې، موټر ودرېد.
د دوو چرګو له مینځه مې ور وکتل، د خام سرک پر سیمیټي پلچک ناستې زړې ښځې پیسې شمېرلې.
موټروان راغی، زموږ پر سر د ایښې قفس دروازه یې خلاصه کړه، دوه چرګان یې پکې واچول.
موټر حرکت وکړ، مور ته مې وکتل، هماغسې یې خپل سر زما د پلار پر اوږه ایښی و.
غرمه پاخه ته وختو، د سرک پر غاړه ولاړه لوحه تېره شوه، چرګې وې، ومې نه شوای لوستلی، خو دوهمې لوحې ته
مې مناسبه چوله پیدا کړه، د یوې چرګې تر سره وزر لاندې مې ولوستل:
ــوان، دیرش کیلومتره.
موټر خامې ته ولوېد، جمپونه یې نه خوړل، جغل و.
وخت ووت، موټر ودرېد، چرګو چیغې کړې، د سر قفس لیرې شو.
ودرېدم، ونې وې، ژېړ چمن رالوېدلو سوروزمه پاڼو نیولی و.
پر یوه لویه تیږه کېناستم، مور ته مې وکتل، د خپل ټکري پیڅکه مې تر کوتو تاوه کړه، پیڅکه مې د مور پر
سپین، صاف تندي تېره کړه، د چرګانو وچه چټلي لاندې ولوېده.
پلار ته مې سترګې ور واړولې، دواړه اوږې یې ککړې وې، په رسیدلې ږېره پسې یې مره ښکه سرېښ وه.
خپل ټکری مې لیرې کړ، مازې یو ځای چټل و.
موټروان قفسونه سم کړل، په اشاره یې پوه کړو چې له ونو مه وځئ.
د چرګانو ناري تر هغه وخته راتلې چې موټر پاخه ته وخوت.
پاو ووت، ټکسي راغله، لس دقیقې وروسته په یوه کور کې وو.
دوې ځواني نجوني راغلې، یوې یې زه تر لاس ونیولم، بله زما مور ته ورغله.
ارت او ښکلي سالون ته ورننوتو، نیمایي د بوال، آیینې نیولی و، لاندې یې پر مېز د ارایش مختلف وسایل ایښي
ول.
تشناب ته ورغلم، نجلۍ راځړېدلو جامو ته اشاره وکړه، پوه یې کړم چې تر ځان مینځلو وروسته همدا جامې
واغونده.
کله چې په سالون کې ولاړې آیینې ته ودرېدم، ځان ښه راته ونه ایسېد، پر چسپ پطلون د یخن قاق لنډه لمنه پرته
وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

مور مې يې راوسته، پوه شوم، لمبولې يې وه. خو ارت او اوږد يخن قاق يې ښه و، كمر بند يې نه مالومېده.
پلار مې وليد، جامې يې بدلې وې، تر خړيلي ستوني لاندې يې سره نيكټايي ور تړلې وه.
شېبه وروسته له كوره ووتو او په هماغه ټكسي كې كېناستو. مور ته مې وكتل، غټې سترګې يې له غمه ډكې وې،
د تورو اوږدو وېښتو پيچلې څوكې يې لا لندې ښكارېدې.
وان كوچينى، خو ښكلى ښار و، ډېرى كورونه يې دوه يا درې پوړيزه ول.
د ريل په ايستګاه كې يې يو بل سړي ته ور وسپارلو، سړى له ونې هسک و، د تګ په وخت يې د ورمېږ غوښې
ښورېدلې.
تر مسافر وړونكي ريل تېر شوو، تر دوو پټليو واوښتو، بار وړونكي ريل ته ور وختو، له كارتنونو ډكه تياره كوټه
وه.
مخكې لاړو، د كارتن پر هوار شوي كاغذ كېناستو، سړي يوه پلاستيكي كڅوړه راته ونيوله او په خپله له ډبې
كښته شو.
شېبه وروسته يې نور كارتنونه راوړل، زموږ له پښو سره يې تر چته ودرول، تر يوه وخته د كارتنونو له چولو څخه د
وره رڼا ښكارېدله، خو وروسته تپه تياره شوه، هيڅ مو هم نه ليدل.
ډېر وخت د رېل په ولاړه ډبه كې وو. يو ساعت، دوه ساعته، درې ساعته، نه پوهېږم، تر دې ډېر. يو وخت څوكۍ
ولړځېدلې، د رېل پر شاتنۍ د بوال مې غوږ ولګاوه، ماشين چالان و، وروسته مو ورې جټكې وخوړې، ريل حركت
كړى و.
د پلاستيک كړپا شوه، پلار مې وويل:
_هه، له سهاره راهيسې مو څه نه دي خوړلي.
ګوټې مې په هوا كې وټپولې، د هغه له لاسه مې يو څه راواخيستل، پزې ته مې ور نږدې كړ، د چپسو بوى يې درلود.
ټول غلي وو، يوازې د پلار د ژامې د ښورېدو غږ راته.
دوه، درې چپسه مې خولې ته واچول، زړه مې نيولى و، خوند يې رانه كړ.
شاته مې ولې ولګول، او سپنه سړه وه.
ښه شېبه ووته، خوب راغى، د پلار پر ځنګانه مې سر كېښود. په ويښتو كې مې پنډې ګوتې تېرې شوې.
يو وخت چې مې سترګې رڼې كړې، د موټرو هارنونه ول، ريل ولاړ و، پلار مې خربده. مور ته مې ور غږ كړ، هغه هم
وېده وه.
نه پوهېدم چې شپه وه كه ورځ. كله چې ريل حركت وكړ، بېرته مې سترګې پټې كړې.
د مريم خبرې مې ودرولې، بخارۍ ته مې وكتل، برهارى يې خوت، خو كوټه سړه وه. مخ مې واړاوه، د پردې پيڅكه
رپېدله. ورغلم، علت مې وموند، د كړكۍ پله چوله وه.
بېرته پر خپل ځاى كېناستم. مريم ويلي و:
_هره خوا سړې غوښې وې، په لسګونو له پوسته شوې څاروي راځړېدل، له پرې شويو غاړو څاڅكي څاڅكي وينه
توبدله. سپينې كاشۍ سرې وې.
مخكې لاړو، په سپينو چپنو كې كتار خلک ولاړ ول، ساتولونه په وينو لړلي وو، كړپا وه، هډوكي ماتېدل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

مور مې وښوېده، درب شو، پلار مې تر مټ ونيوله، هغې خپل لاس خپلو سترګو ته ورنږدې کړ، لاس ته مې يې وکتل، سور و، مور مې يودم چيغه کړه:
ــ وينه.
پلار مې په غيږ کې ونيوله.
مور مې چيغې وهلې. د خپل زوې نوم يې اخيست، په سپينو چپنو کې ولاړو خلکو په حيرانۍ ورته کتل.
مخکې تللې ډنګر سرې بېرته راوګرځېد. په خشکه يې څه وويل، ټول په هغه پسې روان شوو.
په وينو سرې زينې وې، لاندې لاړو، سرې او سپنيزه دروازه خلاصه کړه، ورغلو، ژېړ ګروپ ته ډله ښځې، ماشومان او نارينه ناست ول.
مورې هم ساره دېوال ته ډډې ووهلې، ناستو کسانو وچې سترګې را ته نيولې وې.
مور مې خپل لاس ته کتل.
د بکس ځنځير مې کش کړ، يوه ټوټه په ګوتو راغله، ټوټه مې د مور پر لاس تېره کړه، خو هغې يودم پر ټوټې ګوتې ټينګې کړې، ور و مې کتل، زما د ورور کميس و.
مور مې کميس پر خپل ټټر پورې ونيو، په چيغو چيغو يې وژړل، ناستو کسانو په حيرانۍ ورته کتل.
وخت ووت، دوو ماشومانو په خپلو کې عربي ويله.
په دوی کې يو هم افغان نه شو راته ښکاره.
مورې د ترکيې په پايتخت انقره کې وو. بس! يو ساعت مخکې يې له ريل څخه کښته کړو، لمر مو پر سر ولاړو، رڼا يې بده لګېده، له شپاړس ساعته تياري وروسته مو سترګې بربښېدلې.
لنډ يې همدې مسلخ ته راوستو.
درې ورځې په همدې کوټه کې وو، ناست کسان له عراق او سوريې څخه راغلي ول، زمونږ غوندې غير قانوني مهاجرول او اروپا ته يې د تګ نيت درلود.
په خلورم سهار يې ټول د باندې را وايستو، يو اتلس ټايره موټر ولاړو. کانټېنر ته ورته اوږده ډبه يې درلوده، ور وختو، سرې غوښې راځړېدلې.
مخکې لاړو، هوا سړه وه، تر پايه پوست شوي اوږده څاروي ځوړند ول، پنځلس نفره د دوو کټونو په اندازه ځای کې کېناستو.
لاس مې سوړ شو، ور و مې کتل، د يوه څاروي په حلاله شوي غاړې مې ګوتې ايښې وې.
ګوتې مې وسولولې، وچې وې د څاروي ورون مې په ګوتو کې ټينګ کړ، کنګل و. دېوال ته مې لاس ور ووړ، پرخه يې را ايستلې وه.. ټول په يخچال کې ناست وو.
د يخچال د دروازې د ترلو غږ مې واورېد.
ټول غلي ول، ماشومانو په راوتليو زړو سترګو سرو غوښو ته کتل، پورته کوچيني سپين ګروپونه بل وو.
موټر حرکت وکړ، يوــ يونيم هيڅ خبره نه وه، خو وروسته مې لاسونه ساړه شول، له بکسه مې د پلار جمپر را وايست، جمپر مې د مور پر اوږو واچاوه، پلار ته مې بنيان ونيو، ما هم تور ټکرى تر ځان تاو کړ، له ټکري د چرګانو سوړ بوی ته.

(c) ketabton.com: The Digital Library

نورو مساپرو هم د بکسونو ځنځيرونه کش کړل، شېبه وروسته يو اځي يو نجلۍ پاتې وه، ژامې يې سره لګېدلې، نه پوهېږم، د اغوستلو له پاره به يې اضافه څه نه لرل.
د ورور جاکټ مې راوايست او د نجلۍ پر اوږو مې واچاوه، د هغې تر څنګ ناستې ښځې څه وويل، دومره پوه شوم چې خپله يې ده او مننه رانه کوي.
مور ته مې وکتل، جاکټ ته يې وچې سترګې نيولې وې.
وخت تېرېده، يخني ډېرېده او د ماشومانو نا ارامي زور اخيست. شېبه وروسته بکسونو وازې خولې نيولې وې، د اغوستلو وړ هر څه ترې اېستل شوي وو.
مور ته مې وکتل، د جاکټ ځنځير مې ور وتاړه.
يوې ښځې چيغه کړه، مخ مې ور واړاوه، يو کوچينی هلک يې په غېږه کې پروت و.
يوه رېږور سړي په بيړه ماشوم ور واخيست، په سينه پورې يې ونيو، لاسونه يې ور وموښل، ماشوم په سد را غی.
خو يو بل تنکی ځوان رنګ شو.
نارينه ولاړ شول، او سپنز ديوال ته يې سوکان ونيول، يخچال چيغو په سر واخيست.
موټر ودرېد، شاتنۍ دروازه خلاصه شوه، د لمر ژېړه رڼا تر ځړېدلو سرو غوښو راووته.
ټولو د وره خواته منډه واخيسته، يو ورون له چنګکه بېل شو، مخامخ رابانډې راغی، ځان مې څنډې ته کړ.
ډز شو، ورغلم، ټول په وره کې ولاړ ول، ښځو او ماشومانو ژړل.
د يوه ماشوم تر اوږې مې لاندې وکتل، يوه ځوان پر تور سړک پلتۍ وهلې وې، سر يې ځړېدلی و، درې تنه له توپانچو سره ولاړ ول.
ځوان ته مې وکتل، خړ جاکټ يې د مټ په برخه کې په وينو سور و.
يوه وارخطا عرب په انګرېزي ژبه وويل:
_د خدای له پاره، ماشومان مو له يخنۍ مړه شول.
يوه وسلوال چيغه کړه !
_ستاسو له پاره يو کانټېنر غوښه نه شو خرابولی.
بل وسلوال رامخته شو، د پړاته ځوان تشي ته يې لغته ورکړه، په غوسه يې وويل:
_موټر ته وخېژه !
ځوان په زحمت ولاړ شو.
هماغه وسلوال وويل:
_يخچال مو تر ټولو په ټيټه درجه درولی دی، که يې بند کړو، نو پوليس شک کوي. مخکې تلاشي ده، غږ مو وانه ورم.
ټول بېرته خپلو ځايونو ته راغلو.
مور مې له ځايه نه وه خوځېدلې.
موټر حرکت وکړ، پنځو، شپږو دقيقو خلاصې دروازې د يخچال هوا بدله کړې وه، د بې سده تنکي ځوان سترګې لوڅې وې، يوه سړي يې پر اوږو توليا ور سموله.
لنډ وخت وروسته موټر ودرېد، زړه مې درېبده، خو د يخچال دروازه خلاصه نه شوه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

موټر بېرته حرکت وکړ، د ټپي ځوان زګيروی خوت، سړه هوا ورو ورو تودېدله. خو يخچال لنډ وخت بند و، کله چې دوهم ځل چالان شو، له دېوالونو سوړ باد راته.
وخت ووت، يو ډنګر سړی او دوه ماشومان رنګ شول. زما له مور پرته، نورو ټولو او سپينيز دېوال ته سوکان ونيول، ښځو او ماشومانو ژړل، نارينه وو، ناري وهلې...
موټر يودم بريک ونيو، ټول پر مخامخ دېوال ورغلو، سر مې له سړي او سپنې سره ولګېد، موټر روان شو، تېزه جټکه يې وخوړه، واړه زاړه شاته ولوېدل.
پلار ته مې وکتل، له يوې ماشومې يې د غوښې لوی ورون ليرې کاوه.
مور ته مې سترګې ورواړولې، سر يې په غبرګو لاسونو کې ټينګ نيولی و.
شونډې مې تودې شوې، لاس مې ورووړ، پزه مې وينې وه.
ګنګس وم، ښځو کوکې وهلې، دوه، درې ماشومان او ډنګر سړی بېسده پراته ول.
مور ته ورغلم، د هغې پر سر مې ګوتې تيرې کړې، ښه راته ښکاره شوه.
يو بېسده ماشوم مې له ځمکې راپورته کړ، نبض مې يې وکوت، ژوندی و.
په خپل ټکري کې مې دوه ماشومان ونغښتل، وړه نجلۍ مې راپورته کړه، غاړه يې د يخچال د دېوال غوندې سړه وه.
نجلۍ مې په ټټر پورې ونيوله، سر يې يوې خواته کوږ شو.
غبرګ لاسونه راوغځېدل، نجلۍ يې زما له ټټره واخيسته، ورومې کتل، مور يې وه، دوه درې ځله يې د نجلۍ نوم واخيست، اوس مې هم په ياد دی، زينب نومېده.
مور يې تر ډېره نجلۍ ته کتل، وروسته يې يودم کوکه کړه.
چيغې ډېرې شوې، نه يخچال بند شو او نه هم موټر ودرېد.
مريم ټوخې واخيسته، څو ځله يې د خبرو هڅه وکړه، خو ټوخي وار نه ورکاوه، وروسته يې په جړ غږ وويل:
ـ نن ښه نه يم، دوه ځله مې وينه وګرځوله، د خبرو سبکه نه ده راپاتې، خو نه غواړم چې کيسه مې نيمګړې پاتې شي.
مريم وټوخل، بيا يې وويل:
ـ موټر جمپونه وخوړل، ودرېد، د يخچال دروازه خلاصه شوه، د ماهيانو له سوړ بوی سره د څپو غږ راغی.
دوه تنه راغلل، توپانچې ورسره وې، له موړ څخه يې وغوښتل چې له موټره کښته شو.
په زحمت ولاړه شوم، پلار ته مې وکتل، زما مور يې تر وليو نيولې وه.
د باندې تياره وه، تود باد لګېده، يا به موږ ته تود ايسېده، خو هر رنګه چې و، د يخچال تر هوا ښه و.
شېبېه وروسته له پنځلسو کسانو څخه يو ولس تنه په شګلن ساحل کې ولاړ وو.
دوو ښځو ژړل، په يخچال کې يې د پرتو ماشومانو د جسدونو خواته زورونه وهل، خو دوو عربو ټينګې نيولې وې.
ښځو تر هغو چيغې وهلې چې د اتلس ټايره موټر ړنا په ونو کې ورکه شوه.
پر شګو کېناستو، څپې په اوبو کې له راوتليو تيږو سره لګېدلې.
د ماشين غږ مو واورېد، له اوبو راته، نږدې شو، وړه ماشيني کشتۍ وه.
ورغلو، او به مو تر ځنګنو راپورته شوې. ټول په کشتۍ کې کېناستو. کشتۍ حرکت وکړ، څراغونه يې مړل ول، د اوبو ساړه څاڅکي مې پر مخ لګېدل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

مخکې لاړو ، ګڼو ګروپونو ته ورو ورو ور نږدې کېدو. په تېز باد کې د ماهيانو سوړ بوی ګډ و.
د اتم صنف جغرافيه راپه زړه شوه ، ليکلي و ، چې استانبول په اروپا کې پروت دی او د ترکيې له نورې خاورې څخه د اوبو په واسطه جلا شوی.
فکر مې سم وخوت، ساحل ته نږدې مې د ترکيې بيرغ وليد.
مورږ د يوې لويې زړې کشتۍ لاندې ودرېدو ، د کشتۍ د بوال سوری و ، ورغلو ، رهنما لاسي بتۍ بله کړه ، مورږ د کشتۍ په ماشين کې وو. تر اوسپنيزو زنګنو لويو ګراريو تېر شوو ، پورته وختو ، غټه کوټه وه ، له سوريو د بوالونو څخه يې نری باد راووت، د بتۍ سپينه رڼا پر پلاستيکي زړو خلتو لګېدله.
د رهنما په امر همالته کېناستو ، شپه مو د لرګي پر لندې تختې تېره کړه. ټوخي خوب ته نه پرېښودلم.
د سمندري مرغانو په چيغو مې سترګې رڼې کړې، شاوخوا مې وکتل، ټول ويده وو.
ولاړه شوم، کونج ته په جوړ شوي نغري کې مړې ايرې پرتې وې. له زړو بوټونو ، ټوټو ، د سګريټو له ډبيو ، چيچل شويو هډوکو... داسې رامالومه شوه چې دلته پخوا هم ډېر خلک راوستل شويدي.
د کشتۍ سر ته د لرګي زينه ختلې وه. پر زينه مې لاس کېښود ، يو غږ مې واورېد ، پورته مې وکتل، ولاړ سړي په اشاره پوه کړم چې مه راخيژه.
ټوله ورځ په کشتۍ کې و ، يوازې د سمندري مرغانو اود يوې نيمې تېرېدونکې کشتۍ د ماشين غږ مو اورېده.
ماښام تياره د باندې ووتو ، په وړه کشتۍ کې کېناستو ، تر ساحله، پنځوس، شپېته متره واټن و.
وچې ته وختو ، د کثافاتو موټر راغی، باډۍ ته ور پورته شوو ، توري ډکې خلتې وې، پرېوتو ، دوو سړو له کثافاتو ډکې خلتې راباندې واچولې.
موټر حرکت وکړ، دومره پوهېدم چې په ښار کې روان يو. کم او زيات، نيم ساعت وروسته خلطې رانه ليرې شوې. په ارته چهاردبوالۍ کې د غټو موټرو زرګونه ټايرونه پراته ول
د باروړونکي موټر باډۍ ته وختو ، ټايرونه د ځاه د چکونو غوندې پر يوه بل ايښودل شوي وو. ډنګر سړي په اشاره پوه کړم چې د ټايرونو مينځ ته ورکښته شم. همدا سې مې وکړل، ولاړه وم، ځای تنګ و ، زنه مې د ورورستي ټاېر پر ژۍ لګېدله.
نورو ته مې وکتل، ټول په ټايرونو کې ولاړ ول.
شېبه وروسته يې بل ټاېر راوړ ، تور ټايرونه مې تر سر پورته وختل، د راېر بوی ته.
په وروستي ټاېر يې د لرګي تخته کېښوده. دربا وه، د تختې پر سر يې نور ټايرونه ايښودل.
ساعت ووت، موټر حرکت وکړ، د بدن کنټرول مې له اختياره وتلی و ، له جمپ سره به ټايرونو مخکې، شاته ورسره وړلم.
هيڅ مې هم نه ليدل، خو کله کله به مې له ښې اړخه د پلار غږ واورېد:
ـښه يې؟
دوه ساعته وروسته له ټايرونو څخه راوختم، زړه مې راډکېده، ټوک ټوک وم.
يوه کور ته يې بوتلو ، کوټه ښه وه، اورسۍ يې لرله، خو په اول منزل کې وو ، په چمن کې له ولاړې ونې پرته نور هيڅ هم نه ښکارېدل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د شپې ټوخي واخيستم، سينه مې وسوځېده، خوله مې تروه شوه، تشناب ته لاړم، آيينې ته ودرېدم، شونډې مې سرو وينو نيولې وې.
په درېيو ورځو کې مې دوه ځله وينه خولې ته راغله، خو مور او پلار ته مې څه ونه ويل.
په څلورم ماښام يې يوه ځنګله ته بوتلو، هماغه يو ولس نفره وو، قاچاق وړونکي په دوو ټکو ټينګار وکړ.
_پنځه ساعته پياده روي ده او که څوک پاتې شول، نو پاتې به وي.
څه به مو ويل، په خپل اختيار نه وو.
مخکې لاړو، غونډۍ وې، د ناجو په ونو پوښلې تکې شنې غونډۍ.
ټول کتار روان ول، يو وسلوال مخکې ته، بل په مورې پسې و. د سپوږمۍ رڼا دومره زور درلود چې پل سم ځای کېږدم.
له يو نيم، دوه ساعته مزل وروسته مو دمه ونيوله، لوېي ډبرې وې، د سپوږمۍ رڼا، ځای ځای د ونو له چولو راوتلې وه او پر ځمکه لګېدله.
نږدې انګولا پورته شوه، د توپانچې د کپاق له کشولو يوه شوم چې لېوه دی.
پنځه دقيقې وروسته بېرته له ډبرو پورته شوو، د لېوانو انګولاوې شاته پاتې شوې، د غونډۍ سر ته وختو، کښته شوو، د غونډۍ په ځنډه کې مخکې روان وو.
يودم درب شو، يو څوک لاندې ورغړېد، پسې ومې کتل، ټکری د ونې په ښاخ کې بند و. ورغلو، د ښځې په ګېډه کې د ونې وچ ښاخ ننوتی و، وينو داړې وهلې.
يوه عرب په بېړه د ښځې سر له ځمکې پورته کړ، ښځې دوه درې ځله خپله خوله خلاصه کړه، سترګې يې سپينې راوختې، سر يې يوې خواته کوږ شو.
سړي کوکه کړه، د ښځې سر يې په خپل ټټر پورې ټينګ ونيو، په چيغو چيغو يې وژړل.
يو وسلوال ورغی، د سړي تر مټ يې ګوتې تاوې کړې، خو هغه نه ولاړېده.
لېوانو وانګولل.
هماغه وسلوال وويل:
_ځئ!
روان شوو، مخکې لاړو، خو لا هم د سړي چيغې راتلې. شېبه وروسته د لېوانو انګولا هم ورسره ګډه شوه. چيغې او انګولاوې سره نږدې وې.
په څو غونډيو وختو، بېرته کښته شوو، خو ونې نه خلاصېدې.
له پنځو ساعتونو منزل وروسته له لرګيو جوړې يوې کوټې ته ور ننوتو، کوټه په ځنګله کې وه، ور يې نه درلود، د بوالونه يې له پنډو تختو جوړ ول، د خيرن، مات ميز پر سر د ښکارې ټوپک تش پلاستيکي کارتوس ښکارېدل.
ساعت ووت، درې نور کسان راغلل، له امرونو يې يوه شوم چې له دې هېسته به په دوی پسې روان يو.
اتکل مې سم وخوت، شېبه وروسته نوي راغلي کسان راته غږېدل، ويل يې چې د يونان په خاوره کې ياست، د باندې به نه وځئ! سهار اته بجې به سره ګورو.
پرېوتو، بيا مې له پښې سره يو څه ولګېدل، سر مې پورته کړ، د يوه عرب لاس و، پښه مې راټوله کړه، لاس پسې را اوږد شو، چونډۍ يې راولګوله. کېناستم، پلار ته مې وکتل، ويده و، پاتې شپه مې په رڼو سترګو تيره کړه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سهار مې د چونډۍ وال له برګ لستوني وپېژاند .له عمره پوخ چاغ عرب و، سترګې يې مړې وې، نه يې راته کتل.
د لندې خاورې بوی راغی، په وره کې ودرېدم، باران و.
اته بجې يو ډنګر سور ځوان راغی، پراشوټي خولۍ لرونکی جاکټ يې اغوستی و، ويې ويل چې تر ماښامه به همدلته ياست، وروسته يې ټولو ته يو يو ډبې بيسکيټ ورکړ او له کوټې ووت.
سر مې د پلار پر ځنګانه ولګاوه، خوب راته، ويده شوم.
کله چې مې سترګې رڼې کړې، سر مې د مور پر ځنګانه ايښی و.
وره ته ورغلم، د ونو له تېرو، لندو پاڼو د مازديګرني لمر ژېړې وړانګې راوتلې وې.
ماښام هماغه درې تنه راغلل، روان شوو، له نيم ساعت مزل وروسته مې د موټر غړ واورېد، تر غونډۍ راتاو شوو، سل، يونيم سل متره مخکې پوخ سړک و.
د ونو په مېنځ کې کېناستو، يوه قاچاقبر راياده کړه چې ساراګشت ته تير شي. يوه شوم، اوږد مزل مو په مخکې و.
ماښام له سړکه يو اتلس ټايره موټر راوګرځېد، په ګېږو ونو کې ننوت.
ورغلو، په موټر کې د جامو مېنځلو لوی ماشينونه بار ول. وروختو، يوه ماشين ته مې پښې ور وغځولې.
چيغې شوې، ور و مې کتل، برګ لستونی چاغ عرب په ماشين کې نه ځايده، نورو دوو کسانو يې پر اوږو زور راوستی و.
کېناستم، د جامو مېنځلو ځای بد نه و، خو زنګنونه يې نيول ل.
ځنګ ته مې پام شو، ماشين سوری و، هوا راتله، داسې راته واېسېده چې خاص د غير قانوني مساپرو د وړلو له پاره جوړ شويدي.
د پښو دربا مې واورېده، پورته مې وکتل، يوه سړي د اورلګيت په اندازه کوچينۍ قوطۍ راته نيولې وه.
شېبه وروسته يې زما پر سر بل ماشين کېښود، تياره وه، يوازې په ماشين کې له پرې شوي سوري ځخه خپه رڼا راوتله.
وخت ووت، قوطۍ مې خلاصه کړه، ژاولې راته ښکاره شوې. يوه مې خولې ته واچوله، جوهر داره خوند يې درلود.
شېبه وروسته مې سترګې درنې شوې، خوب مې پوره و، خو د بيهوښۍ خپه رابانديې راتله. خبره په ژاولو کې راته واېسېده.
مريم همدو مره غږېدلې وه.

* * *

سهار په دفتر کې وم چې ټلېفون راغی، ورور مې و، ويل يې چې د پلار صحت ښه نه دی.
انديښنه راولوېده، رخصت مې واخيست، سړک کنګل و، موټر بې چاينه نه شوای تلای، د دريو ساعتونو لاره مو په دوه چنده وخت کې ووهله.
پلار مې د زړه حمله تېره کړې وه، اوس ښه و، خدای ته مې شکرونه وايستل.
درې ورځې په کلي کې پاتې شوم، ماشومان راته خوشاله ول، نيمايي ورځ به مو د واورو په ويشتلو تېره کړه، کله چې په ځلورم سهار له کوره راوتم، واوره په شدت اوربدله.

(c) ketabton.com: The Digital Library

یوه بجه د وردګو سید اباد ته راورسېدم، د امریکایانو د اکمالاتي کاروان دوه موټره ښوېدلي وو ، لاره بنده وه.
ماښام قضا کورته راغلم، خلته مې خلاصه کړه، مور مې د لاندي پخه غوښه په پاستي کې راته پیچلې وه.
سهار دفتر ته لاړم، د مریم یو ایمېل راغلی و.
ماخستن کمپیوټر ته کېناستم.
مریم ویلي و:
ـوخت نه و رامالوم، یو ساعت، دوه ساعته، یوه ورځ، دوې ورځې، نه پوهېدم، خو کله چې په هوښ راغلم، رڼا وه.
په سر کې مې ځړیکه شوه، کېناستم، ګنګس وم. شاوخوا مې وکتل، زنګ وهلي اوسپنې وې.
د پلار غږ مې واورېد:
ـښه یې؟
مخ مې ور واړاوه، د موټر پر اشترنګ یې ډډه لګولې وه. ولاړه شوم، په زاړه، زنګ وهلي بس کې وم.
مور ته مې وکتل، د ځوکیو تر مینځ بېسده پرته وه.
پلار مې وویل:
ـوخت غواړي، زه خپله یو ساعت مخکې په سد راغلم.
د ماشوم ژړا مې واورېده. د بس ښیښې ته پلاستیک نیول شوی و ، چوله مې کړ، یوه ډنګره ښځه پر ټاپر ناسته وه،
ماشوم ته یې په چوشک کې شیدې ورکولې.
د باندې ووتم، په سلګونو زاړه موټر یو پر بل پراته ول.
تر بس راتاوه شوم، وره میداني وه، شاوخوا یې له زړو موټرو جوړ هسک دېوالونه را ګرځیدلي وو.
له یوه ولاړ زاړه موټره خرهاری راته، ورومې کتل، د موټر په شاتنې بې پوښه سیټ کې چاغه ښځه ویده وه.
کرنګ شو، پښو ته مې وره اوسپنه ولوېده، پورته مې وکتل، د زاړه بیلډوزر په بیل کې یو ځوک ناست و ، ډکې وېښته یې پر سر نه و پرېیښې، خو له راوتلي ټټر ځخه یې پوه شوم چې نجلۍ ده.
نجلۍ پښې وځړولې، پر ورانه یې د ښامار انځور کښل شوی و. د تنګ زاړه کاوبای نیکر له کمربنده یې توپانچه ښېله کړه، پوه یې کړم چې بېرته شاته وګرځم.
بس ته وختم، مور مې په سد راغلې وه، خو لا یې غټې سترګې مړې ښکارېدلې.
پر بې پوښه زنګ وهلې ځوکۍ کېناستم، له ماتې ښیښې مې د باندې وکتل، هره خوا زاړه، لوی او واړه موټرول.
سر مې د مخامخ ځوکۍ پر اوسپنه ولګاوه، د خپل وطن یادونه مې په زړه را وورېدل، ورور مې خندل، ما چرخه ورته نیولې وه، کاغذ پران یې د بل کاغذپران په تار کې بند و.
وحید مې سترګو ته ودرېد ، په صنف کې یې ماته کتل.
وخت ووت، د اوسپنې ټکا راغله، د بس تر ماتې ښیښې مې ور وکتل، سر خرېبلې نجلۍ د یوه زاړه موټر بانټ ټکاوه.
د نورو موټرو دروازې خلاصې شوې، واړه زاړه، ښځې او نارینه ترې راووتل، په لاسونو کې یې نکلي کاسې وې.
موږ هم ورغلو ، په کتار کې ودرېدو. کله چې نوبت راورسېد ، یوه بوډا نکلي زړه کاسه راته ونیوله، په اوبو کې جوش کړی کچالو پروت و.
بېرته بس ته راغلم، سوړ کچالو مې تر ستوني نه تېرېده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د باندې مې وکتل، خلک پر اوسپنو ناست وو، کچالو يې خوړل. له ببرو وېښتو او خيرنو جامو يې پوه شوم چې ډېر وخت يې اوبه نه دي ليدلي.

ټول زموږ غوندې غير قانوني مهاجر وو، هره کورنۍ په يوه موټر کې اوسېدله.

مازديګر مې يوه سندره واورېدله، د فرهاد دريا غږ و. په بېړه د باندې ووتم، سندره د يوه امبولانس له زړې ډبې څخه راتله. ورغلم، دروازه مې وټکوله، د لسو- يولسو کالونو په عمر وړې نجلۍ ور راته خلاص کړ، په بېړه مې وويل:

_افغانان ياست؟

د دروازې خېرنه پرده ليرې شوه، سلامته کورنۍ وه.

يوې په عمر پخې ښځې په غېږ کې ونيولم، بلې پيغلې د کارتن کاغذ راته هوار کړ، کېناستم، شپږ تنه وو. انا، مور، پلار او درې اولادونه.

شاوخوا مې وکتل. د سيروم د څړولو پر زنګنه پايه، خيرنې جامې راځوړندې وې، د موټر د ټايپ په راوتليو کولمو پسې بيطرۍ ترلې وه. د انا زګيروی خوت، وضع يې ښه نه شوه راته ښکاره.

د دوی له خبرو پوه شوم چې دلته نور افغانان هم شته.

نيم ساعت ووت، د باندې راووتم، پيغلې ته مې د خپلې کورنۍ د اوسېدو ځای ور وښود.

مور مې خبره کړه، سترګې يې وځلېدې. خو څه يې ونه ويل.

ماښام ژېړه رڼا شوه، ور ومې کتل، د يوه زاړه تراکتور ګروپ بل و.

ماخستن يې وچې وريجې په کاسو کې راواچولې، خو وږي وم، له غرمنې پاتې شوي کچالو سره مې وخوړې.

پر يوه ټاېر کېناستم، افغانه پيغله راغله، مينه ناکه نجلۍ راته وايسېده، مژګان نومېده، ويل يې چې تر استانبوله يې په طياره کې راوړو، يونان ته په پښو راواوښتو او تر دې ځايه يې د جامو مينځلو په ماشينونو کې راورسولو.

مژګان وويل چې يو ځل يې په کشتۍ کې کېنولو، خو سمندر طوفاني شو، بېرته راوګرځېدو، له دوو اونيو راهيسې دلته يو. له قاچاقبر سره مو تر دنمارکه ويل کړې دي، هلته مو د تره کور دی.

د دوو اونيو ټکې مې زړه وخوړ، خو مژګان په خاوره کې ناستو ماشومانو ته ګوته ونيوله، ويې ويل چې عراقيان دي، مور يې وايي چې له يو ويشتو ورځو راهيسته، دلته يو.

مژګان غلې شوه، ور ومې کتل، دا زما په خپګان پوهېدلې وه، په خندا يې وويل چې بخت او طالع هم مهمې دي.

موږ تر ډېره پر ټاېر ناست وو، سر خرېيلې نجلۍ د يوه سره سرې په غېږ کې پرته وه، يوه تور پوستې ځوان په خاورو کې پلتۍ وهلې وې، سندره يې ويله، په مانا يې نه پوهېدم، خو په غږ کې يې غم ګډ و. د موټرو تر ډبوال پورته ګڼ ستورې ځلېدل

سهار د مژګان په غږ له خوبه راپورته شوم، بس ته يې توره چايجوشه راوړې وه. د چای سورولو په وخت مې د موټر غږ واورېد، ور ومې کتل، له تورو ښيښو لرونکي ښکلي موټر څخه يوه ډنګه نجلۍ کښته شوه. نجلۍ پاکه او ښايسته ښکارېده، توري، غټې عينکې يې په سترګو وې. لاړه او پر ټاېر ځړېدلی سر غلې کېناسته.

له مژګان څخه مې وپوښتل:

_قاچاق وړونکې ده؟

ويې خندل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـنه، زموږ غوندې غير قانوني مهاجره.
حيرانه شوم.
مژګان وويل:
ـ ايرانۍ ده، کيسه يې راته وکړه، وروريې په لاره کې يوناني پوليسو وويشت، قاچاقبر تر دې ځايه د رارسېدو پيسې ورنه غوارې، خو دا يوه روپۍ هم نه لري، هره شپه په زور مختلفو هوټلونو ته وړل کيږي، دا بايد له دېرشو نارينه وو سره پرېوځي چې د قاچاقبر درې زره ډالره پوره کړي.
بدن مې زيږ شو.
مژګان وويل:
ـ هاغه هلک وينې؟
د هغې په غځېدلې ګوتې پسې مې وکتل، پر لويه اوسپنه ، ببر سرى تنکى ځوان ناست و.
ومې ويل:
ـ هو
ـ افغان دى، له دې ځايه سم نه ښکارې، خو که ورنږدې شې يوه سترګه يې پوچه ده، بس، زموږ د لارې ملګرى و ، تندې وا خيست، له قاچاقبر سره يې خوله ووهله، اوبه يې غوښتې، چاقو يې وخوړ.
د مژګان له خبرو پوه شوم چې دلته د انسانانو پر سر سمې سوداوې کېدې، د بې سرپرسته ماشومانو د اخيستلو بازار تود و ، بډوډې ترې ايستل کېدل او يا هم فحشا ته اړ کېدل.
يو غږ مې واورېد ، د مژګان وړه خور وه، ويل يې چې د انا وضع ښه نه ده.
په بېړه ورغلو ، د مژګان پلار د زړې ښځې زنه ور تړله.
مژګان کوکه کړه، پر خپله انا ور پرېوته.
بېرته بس ته راغلم، پلار او مور مې خبر کړل. ساعت وروسته مې پلار راغى، لاس يې وينې و ، ويل يې چې د موټرو په مينځ کې يې قبر کېنده، بيل نه و ، زړې اوسپنې يې لاس ژوبل کړ.
بخت يارې راسره وکړه، اتم ماښام په يوه تېز رفتاره کشتۍ کې کېناستو ، کشتۍ ډکه وه، خلک نه شمېرل کېدل، د اټکل له مخې پنځوسو ته نږدې ول.
مژګان مې تر څنګ ناسته وه، وارخطا ښکارېدله، د تېر ځل کيسه يې راته وکړه، ويل يې چې سمندر طوفاني شو ، يوه هسکه څپه راغله، پر کشتۍ راواوښته، بېرته شاته لاړه، دوه تنه نه ول.
د مژګان خبرو لړزه راباندې راوسته، اوبو ته مې وکتل، ارامې وې، پورته د وربځو په لويه سپينه ټوټه لا د لوېدلي لمر سرخي پرته وه.
مريم لنډې خبرې کړې وې، بس همدومره.

(c) ketabton.com: The Digital Library

* * *

دوې ورځې ووتې، د مریم درک مالوم نه شو، نه يې ایمېل راغی او نه هم ټلیفون.
د مریم د ټلیفون نومره مې ووهله، بند و.
اوونۍ پوره شوه، احوال رانه غی.
یکشنبه، دوشنبه، نه پوهېږم، هېر مې دي، د لوسي په نوم یو ایمېل راغی. دومره يې لیکلي و چې د مریم خبرې
خبرې مې راواخیستې، تېکه نه راتله، په دفتر کې مې روښانه کړې، د کمپیوټر له لاوډ سپیکره د مریم ټوخی
راووت، یوه همکار مې راته وکتل، خبرې مې بېرته بندې کړې.
ماښام کورته راغلم، د بخارۍ له بلولو مخکې کمپیوټر ته کېناستم، مریم ټوخل، ساه يې لنډه لنډه کېده، په زحمت
يې وویل:
_څو ځله مې ټلیفون درته وکړ، نه وې.
بېرته ټوخې واخیسته.
پوه شوم، دا خبرې هغه وخت ثبت شوې وې، چې زه په کلي کې وم.
د اوبو غوړپ مې واورېد. غږ یو څه ښه شو، مریم ویلي ول:
_د ادریاتیک بحیره د غیر قانوني مهاجرینو هدیره وه، ددې بحیرې شنو اوبو سلګونه، نه پوهېږم، شاید تر دې ډېر
غیر قانوني مهاجر ډوب کړي وو، خو موږ پوره پنځه ساعته مزل پکې وکړ، نه سمندر طوفاني شو او نه هم د
ایټالیاوي پولیسو بېړۍ په مخه راغلې، بس، ساحل ته نږدې هسکې تورې ډبرې ولاړې وې، همالته ور وختو،
ارت غارو، کمرنګه ګروپ پکې بلېده.
مخکې لاړو، میداني وه، له ډبرو جوړو ورو کوټو پنجرې درلودې، تور او سپین لاسونه ترې راوتلي وو.
تېرو ته کېناستو، چیغې وې، د دوو ډبرو تر مینځ د انسان سپینه جمجمه او مات هډوکي پراته ول. له لندو ډبرو
څاڅکي څاڅکي اوبه راتویېدلې.
په قفسونو کې د مفلسو خلکو زګیروي ختل.
د مژګان دوی کورنۍ يې په هماغه سهار د باندې وایسته، خو موږ ته دریېمه ورځ نوبت راغی.
شنو غونډیو ته لنډه لار ختلې وه، د ناجو ونې لندې وې. له نري باد سره د نمجن بوی ګډ و.
لنډه لاره وه، بس، یوازې یوه غونډۍ ور هاخوا لاندې پر تک تور سړک د ناجو دو نو شنې، تېرې، پرېوللې پاڼې
راغلې وې.
سړک ته ورکښته شوو، یو ټرېلر ودرېد، د سیټ تر شا چپرکټ ته ور تېر شوو، همالته کېناستو.
موټر حرکت وکړ، دوه ساعته لار مو ووهله، موټروان سړک ته نږدې د یوه ګوښي کور مخې ته پرېښودو.
څلوېښت، پنځه څلوېښت کلن سړي دروازه راته خلاصه کړه، وره کوټه وه، له دېوال سره درې څوکۍ اېښې وې،
څنګ ته دوه منزله کټ ښکارېده، د یخچال دروازه نیمه لوڅو عکسونو نیولې وه.
ورغلو، پر څوکیو کېناستو، د څنګ له کوټې خندا راتله.
پاو ووت، یوه خبره مو هم ونه کړه، پلار مې خوله واژه واژه کوله، دوې شپې يې د تبې له لاسه سترګې نه وې سره ور
وستې.
چېرته تلو، له چا سره تلو، څنګه تلو، په اروا کې مې هم نه راتلل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورېږ کړکۍ ته ودرېدم، خاوره نه ښکارېده، د ایټالیا په مني کې لا دومره زورو، چې ونې او بوټي شنه وساتي.
کرېپ شو، ورومې کتل، مور مې د یخچال ور پرانیستی و. ورغلم، یو بوتل مې راواخیست، پزې ته مې ور ووړ، د الکولو بوی ترې ته.
د یخچال لاندینۍ خانې ته مې پام شو، دوه له اوبو ډک بوتلونه مې راوایستل، بېرته کړکۍ ته ور وګرځېدم.
د اوبو له غوړپ سره ټوخي واخیستم، خوله مې تروه شوه، مور او پلار ته مې وکتل، د یوه سترګې پټې وې، بلې غولې ته وچې سترګې نیولې وې، د جاکټ استر مې پر شونډو تېر کړ، ور ومې کتل، خړ استر په وینو سور و.
ټوله ورځ مو په کوټه کې تېره کړه، ماښام دوه تنه راغلل، یوه یې اوږده سره ویښته درلودل، دوهم یې له وریځو پرته پر خپل سر او مخ هیڅ هم نه و پرېښي. یوه یې کړو چې اوږد، پیاده مزل مو په مخکې دی.
ځنګل و، خو ونو له چولو د موټرو رڼاوې راوتلې، تر ډېره له سړک سره روان وو. وروسته مو لاره چپه کړه، غره ته وختو، د موټرو رڼاوې د وړو ستورو غوندې ښکارېدلې.
باران شو، دوو رهنماوو د پراشوټي جمپرونو ځنځیرونه کش کړل، خو زما تر ټکري اوبه راووتې، مخ، وېښته او اوږې مې لندې شوې، په زېرپیرانۍ کې ګنډلو ډالرو ته مې زړه ورختلی و.
باران تېز شو، له پورته نرۍ اوبه راماتې شوې، نیم ساعت، یو ساعت، نه پوهېدم، خو مخکې تلو، وروسته پر ځمکه د باران د څاڅکو د لګېدو له غږ سره پشهارۍ هم ګډ شو، تر غوټه ونو ووتو، لاندې څپانده سیند روان و، په تیاره کې یې سپین ځګونه له ورایه ښکارېدل.
یوه غار ته ور وګرځېدو، ارت وچ ځای و، هماغته کېناستو.
څڼېور رهنما د ملا له بکسه وړه بجلي راوایسته، خو رڼا یې تېزه وه، ان د غار له پورتنیو تیږو راځوړند نري واښه هم مالومېدل.
وخت ووت، خو باران ونه درېد.
پلار ته مې وکتل، په ناستو یې سترګې پټې وې.
د الکولو بوی راغی، مخ مې ور واړاوه، سرخړیلي چاغ رهنما یو لوی بوتل خولې ته نیولی و، څڼېور یې زما مور ته کتل.
پلار ته ورنږدې شوم.
رهنماوو په نوبت له بوتل څخه غوړپ کاوه، خندل یې، خبرې یې کولې، په ژبه یې نه پوهېدم، خو زړه ته مې لویدلې وه چې زما د مور په اړه غږېږي.
مور ته مې وکتل، سر یې پر ځنګنو ایښی و، پر سپینه غاړه یې لانده پیچلي ویښته سرېښ ول.
ما هم د خپل پلار پر اوږه سر ولګاوه. یو وخت مې د بکس د ځنځیر د کشېدو غږ واورېد، ور ومې کتل، مور مې د تشناب کاغذ وراخیست.
رهنماوو وچې سترګې ورته نیولې وې، بیا یې وخندل، مخ مې ورنه واړاوه، له مور سره د باندې ووتم.
اسمان برګ و، د وربځو غټې ټوټې باد په مخه کړې وې، ما تر دې دمه دومره سپینه، تېزه سپوږمۍ نه وه لیدلې.
مخکې لاړو، بوټي وښورېد، زړه مې خولې ته راغی، سویه وه، منډه یې واخیسته، ان سیورۍ یې هم ښکارېده.
مور مې ګڼو نیالګیو ته ور وګرځېده، زه پر یوه هواره تېږه کېناستم، د اوبو له شنهارې سره د شغالانو کوکې هم ګډې وې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

یودم یو سیوری راباندې راغی، زړه مې ولړځېد ، څښبور رهنما مې مخې ته ودرېد ، لاس یې راوغځاوه، پورې مې واهه، غوږته یې کړه، په غیږ کې یې ونیولم، لندې شونډې یې زما پر بغورکېښودې، له خولې یې د الکولو بوی ته ساه مې بنده شوه، سرې مې تر څټو ونیو ، نه لیرې کېده. چیغه مې خولې ته راغله، ومې ټوخل، وینو داره وکړه.
سرې یودم شاته شو ، لاس یې پر خپله غاړه تېر کړ، ګوتې یې وسولولې، وینه وه.
په کرکه یې وویل:
_ایق !
ماته یې وکتل، هماغسې مې ټوخل، خوله مې د وینو خوند نیولې وه.
سړی دوه ګامه شاته شو ، له ټوخې سره ګډه ناره مې تر خولې راووته !
_ابا !!!
سړي منډه کړه !
چیغه شوه، پاڼې وخوځېدې، مور مې له ګټو نیالګیو راووته، منډه یې کړه، د چاغ، سر خرېیلي رهنما لنډ لاس یې خلاصو وښنتو ته وررسېد ، دواړه پر ځمکه ولوېدل.
ورې ډېرې ورغړېدې، ور ومې کتل، پلار مې منډې وهلې... مخ مې واړاوه، مور مې نه وه، خو چیغې یې د سیند له خوا راتلې.
منډه مې ور واخیسته، له ګټو ونو تېره شوم، پلار مې د سر خرېیلي سړي سر ته سوکان نیولې وو. بیا یې یودم له ځمکې یوه لویه ډبره ور پورته کړه، سترګې مې پټې کړې، پر مخ او لاسونو مې تاوده څاڅکي ولګېدل، ور ومې کتل، د سړي د سر وینې او د غوښې سرېښناکه وړې ټوټې وې.
په مور پسې مې سترګې ور غړولې، زړه مې خولې ته راغی، مور مې د پاڼ پر ژۍ ولاړه وه، ځګنو اوبو ته یې کتل، د سپین ګرېوانه شکېدلې تراډې او تور خلاص وښنته یې باد یوې، بلې خواته سره اړول.
پلار مې تر مټ ونیو ، جټکه مې ورکړه، ور ویې کتل، یوه تېره چیغه یې تر خولې راووته:
_نه !
مریم ټوخې واخیسته، تر ډېرو یې وټوخل، بیا له ټوخې سره ژړا ګډه شوه، په زحمت یې وویل:
_پلار مې ور ورسېد ، خو یواځې زما د مور د کمیس سپینه تراډه په ګوتو ورغله.
مورې دواړو له اوبو سره منډې وهلې، مور مې په سپینو ځګونو کې ورکه وه، اوبه له لویو ډبرو سره لګېدلې، شنهارې یې خوت.
د مریم ژړا زور واخیست، ژړا او ټوخې خبرو ته نه پرېښودله، بیا یې ساه بنده شوه، یو دم یې خوږ وهل، یوه شېبه هیڅ هم نه و ، وروسته خرهاری راغی، ښځینه وارخطا چیغې پکې ګډې شوې، پر کاشیو د بوټونو کړپا ، په ایټالوي ژبه نارینه او ښځینه وارخطا غږونه او د تذکرې د ټایرونو کرښنده اواز. بس ! همدومره، پاتې لس دقیقې سپینې وې.
په سهار مې لوسي ته ایمیل ولېږه او د مریم د صحت پوښتنه مې ترې وکړه، یوه بجه یې لنډ ځواب راغی:
_ښښنه غواړم. مریم تېره اوونۍ مړه شوه.
ولاړ شوم، په دهلېز کې مې یو همکار په مخه راغی، په حیرانۍ یې وپوښتل:
_سترګې دې له اوښکو ډکې دي !

(c) ketabton.com: The Digital Library

مخ مې واړاوه، لاندې د دفتر حويلۍ ته کښته شوم.
لمر و، د ستوډيو د بام په ناوه پسې يوه لوېشت کنګل را څڅېده.
بېرته شعبې ته راغلم، لوسي ته مې خپله نومره ورولېږله او هېله مې ترې وکړه چې ټلېفون راته وکړي.
ځلرويشت ساعته تېر شول، خو درک يې مالوم نه شو.
په دوهم ايمېل کې مې يو بل ټکی هم اضافه کړ:
ـ د مريم له پاره.
په سبا يې يو اوږد ايمېل راته ليکلی و. ايمېل مې پر نټ کړ، ماخستن بخارۍ ته نږدې کښناستم، لوسي ليکلي وو:
ـ وبښه، تر ټلېفونه مې ليکلي مالومات غوره وګڼل، پوهېږم، مريم راته ويلي وو، چې يو څوک يې د ژوند کيسه ليکي.
مريم دوه ورځې په کوما کې وه، بس، يوا ځې يوه دقيقه په هوښ راغله، خبرې يې واضح نه وې، خو دومره يې پوه کړم چې په ټايپ کې ثبت شوې وروستۍ خبرې تاسو ته ايمېل کړم.
مريم يې ځلوېښت، پنځوس ورځې مخکې دلته راوړه، پوليس ورسره ول، ويل يې چې د تحقيق په وخت کې يې وينه وګرځوله.
معايناتو دوه ساعته وخت ونيو، نجلۍ د سږو سرطان درلود، دې بايد د ژوند وروستۍ ورځې په روغتون کې تېرې کړې وای.
مريم غلې نجلۍ وه، ډېرې خبرې يې نه کولې، خو پټ، پټ به يې ژړل.
مجبوره مې کړه، په ژوند يې پوه شوم.
يوه ورځ يې راته وويل:
ـ عمه لوسي! مرګ ته مې څو ورځې پاتې دي؟
غلې وم.
وېې ويل:
ـ داسې څه نشته چې دا څو ورځې نورې هم را لنډې کړي؟
خو په سبا يې مرګ ته زړه نه کېده. علت مې و پوښت، کمپيوټر ته يې ودرولم، د فيسبوک پاڼه يې خلاصه کړې وه، د يوه ځوان عکس و، ښکلې غټې سترګې يې درلودې.
مريم په خوند وويل:
ـ وحيد مې وليکه، څو خيرې راغلې، خو خپله مينه مې په اسانۍ پکې ومونده.
يودم يې وخندل:
ـ ته ورته وګوره! له ځانه يې څه جوړ کړېدي، ږيره او برېت يې نشته.
ولاړه شوه، ټينګه يې په غېږ کې ونيولم، زنه يې زما پر اوږه راکېښوده، يودم غريو واخيسته:
ـ اه! عمه لوسي! مرګ ته مې زړه نه کيږي.
خو په سهار يې بيا ژړل، له خبرې يې پوه شوم چې د خبرو له پاره مناسب وخت نه دی.
غرمه مې د روغتون په حويلۍ کې ولېده، پر اوږده سيمېټي څوکۍ يوا ځې ناسته وه، ورغلم، پر اوږه مې لاس ور کېښود، راوېې کتل، سترګې يې لا سرې وې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

یوه شېبه دواړه غلي وو، مریم ځمکې ته کتل، د ښي بوټ په څوکه یې ژېړې پاڼې راټولولې.
ورو مې وویل:
ـباد سوړ دی، نه ځو؟
هماغسې یې ځمکې ته کتل. یو دم غریو واخیسته. د هغې سر مې پر خپل ټټر پورې ونیو. وخت ووت، ویې ویل:
ـوحید ته مې ټلېفون وکړ، د خندا غږ راغی، ومې پوښت، نامزادي یې په واوره ویشت.
مریم په سبا بل سیمکارت رانه وغوښت، ویل یې چې وحید څو ځله زنګ ورته وهلی، ایمېلونه یې رالېږلي، خو دا نه غواړي چې ځواب ورکړي.
بله شپه نوکري وم، په دهلېز کې مې د مریم غږ واورېد، څه یې ویل، فکر کوم چې سندره وه، په مانا یې نه پوهېدم، خو درد یې نغښتی و. دروازه مې خلاصه کړه، مریم پر کټ ناسته وه، سپینه روجایي سرو وینو نیولې وه.
په بیړه ورغلم، د مریم خوله، غاړه او ټټر په وینو سره ول.
مخ یې راواړاوه، ورو یې وویل:
ـوحید مې خوشاله ولید، کوم بل ارمان نه لرم.
مریم بیا هیڅکله د فیس بوک مخ ونه لید، بانه یې دا وه چې وخت ضایع کوي، دې به پښتو سایټونه کتل.
یوه ورځ یې راته وویل:
ـاه! عمه لوسي! ته مې ډېره په تکلیف کړې، خو یوه وروستۍ خبره مې هم ومنه! زما تر بالښت لاندې د افغانستان نقشه او د وحید عکس دی، هیله لرم چې دواړه په تابوت کې راسره کېږدې.
لوسي همدومره لیکلي وو.
په سبا مې ایمېل ورولېږه او د مریم د عکس غوښتنه مې ترې وکړه. په هماغه ورځ یې ځواب راغی، لیکلي یې وو، چې مریم په تا باور درلود، خو نه یې غوښتل چې عکس یې په کتاب کې راشي.
په بل ایمېل کې مې ډاډ ورکړ، عکس یې راولېږه. عکس ته مې وکتل، په ټلېفون کې د مریم خبرې راپه زړه شوې:
ـنه، دومره بدرنګه هم نه یم، خوله مې وړه ده، سترګې غټې، وېښته مې ګڼ او پیچلي، ږمنځ پکې بندېږي، بس، له رنګه یو څه توره یم.
ټول سم ول، یوازې په غټو تورو سترګو کې ډنډ اوښکې ترې هېرې وې.

(پای)
۱۳۹۱ل کال
د عقرب شلمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

د لراوبر برېښنايي كتابتون

قدرمنو لوستونكو !

تاسو كولاۍ سئ د لراوبر ويبپاڼي په برېښنايي كتابتون كي زيات شمېر ارزښتناک او په زړه پوري آثار په خپل تفريحي وخت كي مطالعه كړئ .

د لراوبر انلاين كتابتون ستاسو لپاره د لاندينيو موضوعګانو اړوند آثار پر ليكه كوي :

- **اسلام او مذهب**
- **ساينس او تخنيک**
- **سپورټ او روغتيا**
- **تاريخ او سياست**
- **هنر او ادبيات**
- **دماشومانو لپاره**
- **بيلابيل آثار**

www.Larawbar.net/library

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library